

**ДЕБОРА САТИНУУД
ЛУНА ЗА ДВАМА**

chitanka.info

*„Стани, скъпа наша Ана, от
уморения чекрък;*

*Баща ти е на хълма, а майка ти
заспа:*

*Ела там на скалите, ще
танцуваме планински танц*

*Около Вълшебното дърво на
склона.“*

Ирландс
ка балада от
Сър Самюел
Фергюсън

1.

Ирландия, 1796 г.

Беше наистина страшна нощ. Облаците препускаха по небето като сиви коне, галопираха от север на юг като в някакво божествено състезание. Морето под тях сякаш беше живо, скачаше нагоре и извиваше сребърните си вълни в древен морски танц. Съвсем наблизобушуваше зимата. За да напомни за себе си, тази нощ тя щеше да остави по тревата и клонките на дърветата мрачния си мразовит знак.

Ларк Балинтър се уви още по-плътно с вехтото наметало, пъхна в джобовете му облечените си в ръкавици ръце и наведе глава, за да се предпази от ледения вятър. На небето нямаше луна, а в ръката ѝ не се виждаше фенер. Докато по-благоразумните хора сънуваха в леглата си, тя вървеше по една извита каменна пътека до морето.

Добре, че поне целта ѝ беше вече близо. След още няколко крачки пътеката ще завие и ще тръгне все нагоре, настрани от морето, към скалистия хълм. Ако Бог е благосклонен, няма да се наложи да чака дълго. После ще свърши каквото трябва и ще забърза отново към къщи. Като потисна страха, тя потърси с поглед зловещия ориентир, който показваше мястото на срещата, мрачния чепат скелет с извит ствол и възлести клони.

„Това е просто едно дърво — скара се тя сама на себе си през зъби, стиснати конвулсивно поради студа. — Грозно, старо, обезобразено дърво, което не става дори и за украшение на боклукчийски двор.“

Но легендата казваше друго и когато Ларк видя внушителните очертания на дървото в края на пътеката, тя не можа да не се замисли за силата на нейната магия.

Дървото растеше на върха на един хълм, кората му беше толкова черна и грапава, че някои казваха, че се е родило заедно със сътворението на света. Мършавите му клони се протягаха нагоре, като че умоляваха небето, а корените му бяха забити дълбоко в земята. Около стъблото му растяха останали без шума офикови храсти, със

сведени надолу клонки, като верни богомолци пред идола си. Странно, но дори морските ветрове не смееха да вилнеят на това мистично място — оставяха го непокътнато, спокойно, застинало във времето.

Според селяните това беше дървото на омагьосаните същества, които танцуват, пеят и замислят своите непредвидими дела под тъмната му сянка. Плахи млади дючки правеха тук своите жертвоприношения, като изливаха от ведрата си пияната от първото мляко. Никога ръката на смъртен не трябваше да докосва дървения, жив храм, нито някой от вече изсъхналите му клони, и горко на този, който се осмелеше да го направи.

Така растеше Вълшебния глог...

Ларк бавно се приближи. Никога не беше влизала в кръга около него, нито беше докосвала грубата му кора. И без това я заплашваше опасност от хората заради безразсъдството ѝ, не искаше да си навлича и гнева на феите.

Потрепери. Скоро „той“ ще дойде. Всяка неделя се срещаха тайно, в полунощ, с нахлупени ниско качулки, защото не трябваше да се разбере нито кой е той, нито коя е тя. Загърнат в наметало, с тъмна качулка, която да прикрива лицето му, той се появяваше на върха на хълма, спираше, докато открие с поглед нейната забулена фигура, приближаваше се бавно с дългите си, обути в ботуши крака, като минаваше смело през свещената земя на Вълшебния глог, сякаш не изпитваше страх от злата му магия.

Как стигаше той до това място беше загадка. Дали лодка, скрита от погледа минаваше през вълните, или от другата страна на хълма имаше завързан кон, тя не знаеше. Понякога си мислеше, че мъжът изобщо с нищо не се придвижва, а просто изниква от неподвижния въздух като призрачно кълбо дим.

Още преди да се появи таза вечер, Ларк почувства присъствието му — присъствие, което представляваше необяснима смесица от вълнение и спокойствие, от необузданост и сдържаност. Усецаше, че е млад мъж, защото начинът, по който накланяше главата си и бързите му крачки предполагаха не само пъргавина, но и особен вид дързост, характерна за мъжете, които още не са преминали разцвета на силите си.

Колкото до държанието му, то никога не беше топло като към другар, нито издаваше благодарност за сведенията, които тя му

предаваше. Беше хладно, надменно, не повече от търпеливо. Но в края на краищата това не беше любовна среща, беше опасното дело на времето им.

Ето че вече го забеляза, само едно раздвижване на черното на фона на сапфирено сивото небе. Когато преваля билото, за миг се появи само покритата му глава, зловец, безплътен образ, към който после се присъединиха раменете, тялото и краката. Тя не помръдна, когато той спря и съсредоточи поглед, за да я види. Вятърът повдигна наметалото му и тя помисли, че той би могъл да бъде едно от божествата на Вълшебния глог, някой неземан крал, който оглежда земите си. За миг Ларк почти повярва, че той не е обикновен човек.

Когато се приближи, Ларк стисна още по-силно пръстите в джобовете си. Мускулите на врата ѝ се напрегнаха и както обикновено при неговото приближаване, дръпна качулката си ниско над лицето.

Някой би помислил, че някои съучастник ще вдигне ръка за поздрав, или ще извика нещо. Не! Той говореше малко през тези кратки минути, а когато казваше нещо, гласът му се сливаше с воя на морето.

Най-сетне той застана пред нея, по-висок, отколкото беше в действителност, по-злокобен от това, че чертите му не се виждаха. Раменете под наметалото бяха широки, широки като на някой митичен дърен воин. Самото му същество, изглежда, имаше някакъв източник на енергия, какъвто простосмъртните хора не притежаваха. Ларк се чувстваше странно привлечена от него, но, може би, помисли тя, развълнувана от опасността, човек винаги се чувства привлечен от нещата, които плашат душата му.

— Значи... Кралицата на феите ме очаква.

Ниският смразяващ глас подхождаше на мрачното му излъчване. Ларк кимна безмълвно.

— И какво ще ми предложи тя тази вечер?

Като си пое дълбоко дъх и се вгледа в скритото му лице, Ларк потисна силното си усещане за уязвимост. Но тя няма да позволи на мъж като този да забележи слабостта ѝ и да се възползва от нея. Испита гордост от себе си, когато започна неприятното съобщение със силен и твърд глас.

— Каза, че още не може да плати. Вие сте поискали, разбира се, поне петнайсет хиляди лири, но той може да ви даде само пет. Ще му

трябват още два или три месеца, за да събере останалите.

Наблюдаваше внимателно тъмната фигура на своя събеседник, за да види някаква реакция. Беше започнал да вали слаб дъжд, капките бяха студени като парченца лед. Мъжът вдигна за миг глава и огледа облаците, които се влачеха по небето.

Ларк също погледна към морето и към облаците, а после отново отпрати поглед към него, като се чудеше за какво мисли той така съсредоточено — за времето или за сведенията, получени от нея. Съобщението, което му беше предала, както и другите преди него, беше, разбира се, кодирано, но след часове на размисли тя беше дешифрирала почти цялото му съдържание. Изведнъж, за пръв път, ѝ се прииска той да разбере това, прииска ѝ се тази приличаща на призрак фигура да проумее, че пред нея не стои невеж куриер, който служи само като пионка в неговите ръце и в ръцете на неговите другари по заговор.

— Той има предвид хора, разбира се — заяви тя смело. — В момента френското правителство разполага само с пет хиляди войници — войници готови да се бият за нашата кауза — с десет хиляди по-малко, отколкото са необходими.

Изведнъж нейният събеседник престана да разглежда небето, наведе отново глава и тя почувства, че той втренчи поглед в лицето ѝ. Събра смелост и на свой ред го загледа яростно, но едва не се разтрепери, когато той пристъпи една крачка напред.

— Положението ти и преди беше рисковано — каза той презрително, сякаш разбираше, че тя е разкрила знанията си само от гордост. — Сега вече то е опасно.

— Знам в какво положение се намирам — отговори тя с тон не по-малко хладен от неговия и без да губи кураж. — Не бих го сменила за никое друго.

Той вдигна свития си юмрук и го размаха към небето.

— Да ме опази Бог от женската глупост! Революцията в Ирландия ще започне всеки момент, а заради някакъв жесток каприз на съдбата аз трябва да получавам сведенията, които са жизненоважни за моята кауза, от една самонадеяна „селска“ девойка! Не заслужавам подобно наказание... каквито и да са греховете ми, не съм заслужил „това“.

Той спря да говори, после наведе глава.

— Знаеш ли колцина от Съюза за обединена Ирландия^[1] гният в тъмниците? — каза той най-последно, сякаш говореше на някое глупаво дете. — А знаеш ли, че още повече гният в ковчези, заради риска, който са поели, като са се опитали да извоюват независимостта на Ирландия? Имаш ли представа с каква опасност е свързан този заговор? — изсумтя той. — Дявол го взел! Разбира се, че не знаеш.

Ларк вирна още по-високо брадичка, като стискаше силно устните си не само, за да не се разтреперят от страх, но и за да потисне някой рязък отговор. Изведнъж обичайната въздържаност на призрака изчезна. Тази вечер, той изглежда, беше ядосан, а нейните неуместни забележки допълнително бяха разпалили гнева му. Колкото до страха, който изпитваше, тя никога нямаше да го покаже.

Като прие мълчанието ѝ за съгласие с думите му, събеседникът ѝ продължи страшните си предупреждения.

— Виж, не трябва много, за да бъде осъден някой ирландски католически бунтовник. Една погрешно казана дума, момиче, и можеш да се окажеш в беда. Вижда ли си как бесят някого?

Той направи още една крачка напред, така че подгъвът на наметалото му докосваше полата ѝ.

— Не? Как, мислиш, ще се чувстваш, когато примката на въжето стисне нежното ти вратле?

За неин ужас той бързо обгърна с ръце врата ѝ и притисна с пръсти пулсиращата под ухото ѝ артерия, от която зависеше животът ѝ. Заплахата на студените кожени ръкавици, близостта на високата му фигура и страхът подкосиха коленете на Ларк и смразиха кръвта в жилите ѝ. Ами ако припадне и се свлече в ръцете на този дявол? Самата мисъл я накара почти да изгуби съзнание.

Сякаш осъзнал немоцта ѝ, призракът махна ръцете си от гърлото и обхвана кръста ѝ, като я привлече по-близо до гърдите си. Тя усещаше простата миризма на кон и чуваше силните удари на сърцето му. Звукът я смути, накара я да осъзнае, че той не е някакво безчувствено привидение, а мъж — топъл, дишащ и жив.

Изведнъж, обхваната от някакъв странен каприз, тя почувства желание да протегне ръка, да дръпне назад качулката му и да види лицето на човека, който едновременно я ужасяваше и привличаше, да разкрие веднъж завинаги загадката, която я оплиташе. И в пристъп на още по-голямо безумство — така както човек се изкушава да погали

главата на някой див звяр, въпреки опасните му нокти, така тя изпитваше желание да протегне треперещата си ръка и да докосне тялото на своя съучастник. Знаеше, че то ще бъде младо и жизнено.

Когато Ларк понечи да се отдръпне, нейният похитител я хвана по-силно и се наведе толкова силно напред, че дъхът му докосваше бузата ѝ. Беше топъл, като допир на лятно слънце, и тя усети пръстите в ръкавици да гаят ръката ѝ, по-нежно, отколкото би очаквала.

— Запомни, моме — предупреди той тихо. — Една погрешна дума, само една малка думичка и хубавото ти вратле ще пострада.

Не по-малко сериозна от него, тя отговори:

— Бъдете спокоен, умея да си държа езика зад зъбите.

Той се изсмия силно, сякаш тя беше казала някаква остроумна шега. Фактът, че все пак я освободи, не беше кой знае каква утеха.

Ларк беше крайно възмутена.

— Това не беше шега — заяви тя, като сложи ръце на кръста.

Той се засмя и неочаквано прояви загриженост, като придърпа с ръка качулката по-плътно около лицето ѝ.

— Не беше ли? Значи просто такава ми е настроението тази вечер. Все пак се чудя дали може да ти се доверят тайните на нашата кауза. Никога ли не сплетничиш с другите девойки, моме, не се ли доверяваш шепнешком на ухото на своя любим?

Тя се изправи още повече.

— Нямам любим.

Вместо да уважи нейната независимост, съучастникът отново се развесели. Би могла да се закълне, че в мрака на качулката се крие широка усмивка.

— Аз и не вярвах, че имаш — каза той. После сякаш споделяше някаква тайна, той се наведе към нея и прошепна:

— Виждаш ли, мъжете познават. Личи си по начина, по който една жена върви.

Ларк пристъпи неспокойно от крак на крак, като едва устояваше на желанието си да го разпита подробно за това особено мъжко знание. Вместо това тя каза:

— Сега, след като се позабавлявахте, ще продължим ли работата си?

— Добре — съгласи се след миг мъжът, който сякаш не искаше да изостави по-лекото настроение. Никога не беше си позволявал да

разговаря с нея толкова дълго.

— Но защо не си спестиш сума проблеми за в бъдеще и не излезеш от тази игра като добро момиче. Ще се обръщам направо към твоята връзка от тази вечер нататък. Само ми дай името му и ми обясни как да се свържа с него. Няма причина ти изобщо да се замесваш в това — от самото начало мислех, че е безразсъдно.

За да не покаже, че дори споменаването на подобна възможност я кара да изпадне в паника, Ларк помълча малко. Никому не може да се вярва по време на революция, дори и на тези, които твърдят, че са другари по убеждения. Не би поверила на този мъж и живота на една муха, камо ли пък този на връзката си.

— Не — каза тя просто.

Ръката на агента подскочи нагоре, сякаш искаше да я нагруби.

— Ти, изглежда, се гордееш със своята несговорчивост — каза той с рязък глас, в който вече не личеше весела нотка. — Но те предупреждавам, моме, това само ще ти донесе неприятности преди още да сме приключили с всичко това.

Ларк не можеше повече да търпи презрението му.

— Внимавайте, или ще се окажете сам тук следващата неделя.

— Не ме заплашвай, моме.

— Тогава не ме обиждайте.

Макар да не виждаха лицата си, Ларк усети, че в този момент очите им се срещнаха, сякаш някакъв инстинкт склучи в едно погледите на мъжа и на жената, подобно на два слели се слънчеви лъча. Изминаха няколко секунди, през които събеседникът ѝ не отговори нищо. Но ѝ се стори, че накрая се усмихна, защото в тъмните дълбини на качулката проблесна нещо. След това той се поклонил многозначително, а вятърът разтвори дрехите му, с което подхрани надеждата на Ларк, че ще може да го зърне. Но той бързо хвана с ръка качулката и я дръпна обратно на място.

— Съжалявам, госпожице. За обидата, разбира се. И за... трагичната липса на любим.

Настръхнала, Ларк едва успя да отговори през зъби:

— До следващата неделя.

Тя се завъртя на пети и се отдалечи. Като знаеше, че мъжът без лице вероятно я наблюдава, тя забави крачка и тръгна спокойно, като

въртеше бедра така, че започна да се опасява да не изпаднат съвсем от ставите.

Ларк се усмихна със задоволство. За пръв път тя го беше отпратила, за пръв път беше обърнала гръб на страшния черен силует, докато все още беше с лице към нея.

Той не отвърна нищо. Ларк не знаеше дали е продължил да гледа след нея, или е тръгнал по пътя си от другата страна на хълма. Може би не е направил нито едното, нито другото. Може би просто е останал да се мотае наоколо, да разглежда дивия пейзаж и да замисля подли планове, докато дъждът се лее по гърба му под омагьосаните клони на Вълшебния глог.

„Проклет дявол!“ — промърмори Ларк, когато се отдалечи достатъчно, за да е сигурна, че няма да я чуят. С мъка се вдигна от обраслата с мъх скала, в която се беше препънала. „Със сигурност е слуга на самия сатана! Светците да са ми на помощ и да ме отърват скоро от него!“

Тя възстанови равновесието си срещу силните пориви на вятъра и повдигна окаляната си пола. „Само ако Върджил не ме беше помолил да сторя това за него. Само ако...“

Тя затвори уста. Не че не вярваше силно в каузата, на която служеше и чиято цел беше да се свали назначеното от англичаните правителство пионка. Искаше да помогне на католиците като нея да спечелят справедливо отношение и право на глас за бъдещето на Ирландия, но не смяташе да се обвързва с тяхната борба за свобода чак толкова цялостно, чак толкова... опасно.

Като изтри с ръка челото си, мокро от дъжда и морските пръски, тя продължи с препъване напред, стиснала зъби, за да спре болезненото им тракане. Нападнаха я съмнения, предизвикани по-скоро от силната умора, отколкото от някаква духовна слабост. Може би омразният разбойник, с когото току-що се беше разделила, беше прав. Може би не беше годна за политически интриги, държавни тайни и среднощни срещи. Може би трябва да бъде като другите девойки и да си стои вкъщи до огнището.

„О-хо! Няма да позволя на този негодник да сломи волята ми и да ме превърне в страхливка! Няма да предам каузата, независимо

колко често той ще ме заплашва с беда!“

Тя продължи напред сумтейки, после изведнъж един зловещ звук я накара да спре. Не довя ли вятърът някакъв слаб вик? Тя почака, но викът не се чу отново, или пък го бе заглушил воят на огромните вълни, които се разбиваха в брега. По-неспокойна от когато и да било, Ларк продължи по пътеката, като внимателно се вглеждаше в сенките.

Когато стигна къщата, тя вдигна поглед, без да се надява да види милите ѝ очертания, защото беше твърде тъмно. Но съвсем слабото блещукане на някаква светлина прикова вниманието ѝ. Тя ускори крачка, докато започна да различава източника ѝ — една свещ блещукаше слабо през прозореца — свещ, която тя знаеше, че не беше оставила да гори.

Предположи, че чичо ѝ не е могъл да заспи и седи сега пред бутилка уиски с надежда да забрави грижите си. Е, няма да е за първи път, когато ще я залови, и макар че ще се мръщи със загриженост и малко разочарование, няма да иска обяснение.

Ами ако не това е причината да гори свещ? Дъхът ѝ спря. Може би кашлицата на брат ѝ Джейми се е влошила и той се е събудил от треската. Разтревожена, Ларк се затича през тревата толкова бързо, колкото ѝ позволяваха мокрите поли на роклята. Не знаеше защо се приближи към прозореца на къщата, вместо да се втурне през вратата, направи го подсъзнателно, като се вдигна на пръсти и погледна през замъгленото стъкло.

В същия миг ужас скова чертите ѝ.

По пода бяха разхвърляни хартии и отворени книги. Сред бъркотията лежеше проснатото тяло на чичо ѝ Джером. Горкият стар човек лежеше с лице към пода, недалеч от ръката му имаше свещник без свещ. Нощната му шапка беше паднала и главата му беше гола, ако не се смяташе сивата коса... и страшното кърваво петно.

Над него, с ръка, стиснала покритата с бръчки шия на тялото, се беше надвесила фигурата на мъж с тъмни дрехи...

Лицето му, помисли Ларк в този миг на объркване, беше най-хубавото, което беше виждала някога — странна смесица от класически черти и строг мъжествен израз. Чертите му бяха толкова правилни, челюстта му така ясно очертана, главата му имаше толкова горда осанка, че би могъл да бъде някой смел герой от книга с древни

предания. Нищо в лика му не дразнеше окоето... но позата му над тялото на чичо ѝ говореше, че той е убиецът.

С неочаквано, рязко движение той отхвърли назад мокрото си черно наметало и разкри елегантна риза с жабо, светлобежови панталони и скъпи черни ботуши. Ларк забеляза, че ботушите са покрити с плътен слой кал.

Усети, че я обзема ужасно подозрение. Възможно ли е този мъж със златноруса коса и дивият бунтовнически агент, с когото се беше срещнала преди малко, да са един и същи човек? Възможно ли беше онзи тъмен, безименен шпионин да се е сдобил по някакъв вълшебен начин с хвърковат черен жребец, не по-малко буен от самия него, и да е пристигнал при къщата преди нея?

Не, това е невъзможно, убеждаваше тя самата себе си разгорещено. Всеки сантиметър от облеклото на този мъж, всяко движение на тялото му говореше за богатство, привилегии и власт. Това не беше някакъв бунтовник с ниско потекло и груба реч, а някой арогантен член на аристокрацията, която тя презираше с цялото си сърце.

Ето че той се изправи на дългите си крака и за момент остана неподвижен, загледан в тялото на пода. Ако се съдеше по израза на лицето му, у него се водеше някаква вътрешна борба, решаваше се някакъв спор, за който свидетелстваше и колебанието, което пробяга по лицето му. После неочаквано той изчезна, напусна стаята, в която цареше мълчанието на смъртта.

Ларк изпита силно желание да запищи безумно, да изтича за помощ. Но не можеше да си позволи да привлече вниманието към себе си, не можеше да впримчва в мрежата си съседите, чиято съвест беше чиста. Те не трябваше да бъдат въвличани в незаконния заговор, не трябваше да бъдат излагани на опасност. Трябваше ѝ време да помисли.

[1] Съюз на обединена Ирландия — създаден през 1791 година в Белфаст от юриста и протестант Улф Тоун. Съюзът подкрепял френската революция и се борил за религиозно равенство и парламентарна реформа в Ирландия. — Бел.пр. ↑

2.

Есента се настани окончателно, като прибави златни петна към обичайните изумрудени багри, покри всичко с изсъхнали листа и сухи клонки. Вече не цъфтяха полските цветя, нежните създания на природата усърдно се запасяваха с храна. Беше сезонът на смъртта.

В самотния час, след като грубо скованият ковчег на Джером Балинтър беше потънал завинаги в ирландската земя, Себастиан О'Кийф вървеше с Ларк по пътя към къщата ѝ и нетърпеливите му стъпки се забавяха, за да се нагодят към по-бавната ѝ крачка. По време на дългия две мили път двамата вървяха след останалите опечалени, без да изказват на глас мислите си, минавайки покрай рушащите се каменни стени и колибите със сламени покриви, в които не помръдваше нищо, освен влажния ветрец. Когато едно стадо овце прекоси пътеката, Себастиан безмълвно отиде по средата и помогна на овчаря да прекара през пътя мудните си повереници.

Себастиан беше калайджия, а с тъмното си лице и проблясващи очи приличаше на циганин. Ларк си мислеше, че той със сигурност произхожда от лагерните огънове, странните приказки и страстните танци, но никога не беше го чувала да говори за това. По въпроса за своя произход той беше необичайно, почти тайнствено сдържан.

През последните месеци често беше вечерял у тях, тъй като споделяше с нейния чичо Джером страстта към корабите, плаването и всичко, свързано с морето. Като се замислеше, на Ларк ѝ се струваше странна бързината, с която младият мъж беше навлязъл в живота им. Беше се срещнал с чичо ѝ при едно от обичайните съботни посещения на стареца в кръчмата, а после започна да приема всяка покана да ги посети. Без да губи време, той беше станал най-настойчивият ѝ ухажор. Въпреки това Ларк не се дразнеше от присъствието му, защото той беше приятен компаньон, макар понякога да бе прекалено напрегнат.

— Самотно е тук — отбеляза Себастиан, когато продължиха пътя си през мъглата. — А сега, предполагам, и вие ще бъдете самотни —

ти и малкият Джейми.

Завладяна изведнъж от силна необходимост да изплаче на приятел мъката и страха си, Ларк протегна ръце към него и му позволи да я прегърне, като се радваше на допира до друго човешко същество. Сега, когато чичо ѝ го нямаше, а отвсякъде я заобикаляха опасности, беше хубаво да има къде да отпусне глава, да пролее сълзи на мъжко рамо.

Остана няколко минути притисната към него, получаваше известна утеха от топлината на тялото му, макар близостта да не беше никакви чувства у нея. Вместо това се сети за едно друго мъжко присъствие, което едновременно я интригуваше и плашеше. Как можеше високият, облечен в черно шпионин, който я беше прегръщал предишната вечер — сякаш имаше право на това — да буди повече чувства от този приятен мъж, който не представляваше никаква заплаха? Тя бързо обгърна още по-плътно с ръце тънкия кръст на Себастиан, сякаш за да се противопостави на призрака, който се натрапваше в мислите ѝ.

Окуражен, той взе ръцете ѝ в своите и сплете пръстите си с нейните. После поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна изискано, с което показва, както често се случваше, изтънчени маниери, които подхождаха на речта му. Странни качества, помисли си тя, за човек с ниско потекло и обикновени вкусове. Когато той повдигна леко брадичката ѝ, за да я целуне, тя се изненада, но някаква необяснимо остра нужда я караше да се радва на целувката, първата ѝ целувка с мъж. Ще може ли една такава близост, едно просто докосване на устните, да облекчи малко мъката, страха, самотата ѝ? Ще задълбочи ли чувствата ѝ към Себастиан? Тя затвори очи и остави надеждата да я завладее.

След миг той дръпна главата си назад и се намръщи, загледан в лицето ѝ, като че търсеше там някаква реакция. Тя знаеше, че той няма да открие нищо, защото, макар да не усети отвращение в прегръдките му, тя не изпита и никакъв прилив на страст.

— Дълбоко съжалявам за Джером — измърмори той след малко. Очевидното недоволство от нейното равнодушие правеше гласа му по-плътен. — Не мислех, че един толкова деликатен човек може да има врагове на този свят...

— Това беше ужасен удар.

— Да... — Себастиан взе отново ръцете ѝ. — Кой ли е извършил злото?

Тя се вгледа внимателно в лицето му, отбеляза познатата издадена напред брадичка, извитата надолу уста и съжали, че не може да му повери тайните, които ѝ тежаха. Но тя не би могла да му разкаже как един добре облечен лоялист е влязъл в бедната къща, разхвърлял е наоколо, търсейки съобщения, а после, при опита си да измъкне от чичо ѝ политически тайни, за които той не е знаел абсолютно нищо, е удушил бедния старец. Не би могла да каже на Себастиан О'Кийф, че самата тя е шпионин на бунтовниците, един от най-отявлените конспиратори срещу ирландското правителство.

Докато се колебаеше, той я изгледа странно.

— Н-не — каза тя. — Не. Никой няма и най-малка представа кой е убил чичо.

— Какво каза съдията?

— Уф! Почти нищо.

Ларк не можа да скрие горчивината в гласа си. Твърде дълбока беше омразата ѝ към титулуваните лордове, които управляваха страната.

— Защо изобщо ще му пука на един такъв надут богаташ за някакъв си обикновен арендатор? — извика тя, като отметна привързаната си с черна кърпа махагонова коса. — Смъртта на чичо за него означава само това, че Ирландия ще храни един човек по-малко. Сигурна съм, че той би скърбял много повече за смъртта на някоя от ловните си хрътки, отколкото за милия ми чичо.

Ларк избухна отново в сълзи и Себастиан задърпа настойчиво ръката ѝ.

— Да повървим покрай морето. Денят е хубав за разходка.

Те се отправиха към пътеката покрай морето, черните им кожени обувки оставяха леки следи по влажната трева. Дърветата тук бяха недоразвити, прегърбени и не можеха да се предпазят от зимните ветрове, които скоро щяха да се понесат над океана.

— Селяните казват, че бунтовници кръстосват околността — отбеляза Себастиан, когато стигнаха до възвишението, където започваше морето. — Казват, че те крадат оръжие от къщите, понякога дори убиват заради пушки и барут. Готови са на всичко, за да съберат оръжие за въстанието, което се надяват да вдигнат. Те са безскрупулни

хора — той погледна внимателно Ларк. — Може би чичо ти е станал жертва на подобна злина?

Ларк изправи рамене и се загледа безизразно към морето.

— Възможно е, предполагам.

— Проклети дяволи! — възкликна Себастиан. — Правителството трябва да ги хване всичките и да ги избеси.

— Казват, че няма достатъчно доказателства, за да осъдят лидерите.

— Глупости!

Ларк погледна младия мъж до себе си и се запита какъв е той всъщност. Беше го чувала и преди да води подобни политически дискусии с чичо ѝ, като подтикваше равнодушния възрастен мъж да изрази мнение и се отчайваше, когато старецът отказваше да обсъжда както позицията на лоялистите, така и каузата на нелегалните съюзисти^[1].

— Разбира се — продължи Себастиан с по-примирителен тон, — бунтовниците също изглежда имат някои законни оплаквания...

— Не бих могла да знам. Не се интересувам от политика.

Себастиан внезапно застана пред нея.

— Трябва да се интересуваш. Ако бунтовниците успеят да привлекат на своя страна французите и започнат революция срещу правителството, може всички да се окажем замесени в една кървава бъркотия.

Ларк трябваше да се застави да замълчи, за да не се нахвърли срещу него. Той сякаш нарочно я предизвикваше. Не виждаше ли справедливостта на бунтовническата кауза. В края на краищата и той беше от по-нисшата класа.

— От такива сериозни мисли ме боли главата — каза тя, като се възползва от удобното женско извинение. Каквито и да бяха предпочитанията на Себастиан, не трябваше да разкрива силата на своите, защото той беше умен мъж и би било глупаво да буди съмненията му.

— Какво ще правиш сега, когато чичо ти го няма? — попита той след малко, като наруши мълчанието.

Ларк вдигна назад глава и се загледа в облаците с цвят на стриди.

— Нямам представа. Арендният договор на чичо Джером изтече миналата седмица. Онзи надут палячо, собственикът, каза, че ще му

бъде по-изгодно да си пасе там животните, отколкото да остави арендатор да обработва земята. Проклети алчни благородници! Трябваше да ни изгонят, мен и Джейми, днес. Но свещеникът отиде да се моли на земевладелеца и старият скръндза накрая се съгласи да ни остави още няколко дни. Какво великодушие, нали?

— Искаш ли пари? — попита Себастиан.

Не ѝ се искаше да признае, че не притежава и пени, защото Себастиан положително щеше да настоява да ѝ даде, а тя беше твърде горда да ги приеме.

— Имаме понито, с което ореше Джером — отговори тя. — Утре с Джейми ще отидем до Дъблин и ще го продадем на панаира.

— Ларк... — Той спря, взе ръката ѝ в своята и запристъпва от крак на крак върху каменистата почва. — Знам, че не е хубаво да го казвам в деня на погребението на чичо ти, но когато свърши траура ти, би ли... би ли помислила дали не би станала моя жена?

Като скри огорчението си, Ларк се вгледа надолу в ръката, която стискаше пръстите ѝ. Беше твърда, тъмна и с тънки кости, също като лицето му. Тя вдигна поглед. Загадъчните му издължени очи горяха с обичайната си сила. Помисли, че това е най-решителното лице, което е виждала някога, но в него нямаше нежност, поне не такава, каквато една жена очаква да види в погледа на своя любим. В дълбините на очите му не проблясваше дори и искрица на обикновено сладострастие, каквото се четеше в погледа на похотливите селски момци.

— Аз... — Като не знаеше какво точно да отговори, тя млъкна. Не изпитваше любов към този мъж, който беше доста противоречива личност, но го обичаше по друг начин, беше свикнала да седи до нея на масата, свикнала беше да го вижда до огнището. И въпреки несигурното положение, в което беше изпаднала тя отказа.

— Това е много мило предложение — каза тя, съзнавайки, че женитбата със Себастиан би сложила край на работата ѝ за въстаническата кауза. — Но не мога.

— И защо така?

Те отново бяха тръгнали да се разхождат един до друг, затова сега Себастиан я накара да спре и да съсредоточи вниманието си върху него. Изразът на лицето му беше свиреп, а дишането му така учестено, че Ларк се побоя гневът му може да не избухне всеки момент.

— Ти имаш нужда от съпруг да те издържа, а Джейми има нужда около него да има мъж — каза Себастиан. — За една жена е трудно да живее сама, а ти нямаш други кандидати. Или поне ти си ми казвала, че няма други.

— Още е много рано — отвърна тя. — Та аз съм в траур. Едва ли подобава...

— Боя си, че не си чула нито една моя дума. — В гласа на Себастиан се прокрадна раздражение. — Както ти казах, може да се оженим, след като свърши траурът ти.

Ларк сведе поглед. Беше твърде уморена и не можеше да спори с него.

— Трябва да се връщам вкъщи. Да нахраня понито.

Неловко мълчание цареше помежду им, когато влязоха в тъмния, покрит със слама обор. Себастиан се облегна навъсен на вратата, а Ларк прегazi гнилата слама и погали с обич врата на златистото пони.

— Брат ти никога ли не се обажда от Франция, Ларк? — попита неочаквано нейният ухажор. Свари я неподготвена. — Винаги съм се чудел с какво точно се занимава той там?

Отбягвайки погледа на калайджията, Ларк отиде и загреба от един сандък голяма порция зърно.

— Нямам представа — заяви тя безгрижно. — Във Франция цареше смут, когато Върджил уреди Джейми и аз да отпътуваме за насам. Майка ми и баща ми бяха умрели в тъмницата...

— Обвинени, че са революционери, доколкото си спомням.

— Да — призна тя, като предположи, че чичо й Джером се е разприказвал след повечко бира. — След смъртта на родителите ни Върджил се върна да работи на лозята. В края на краищата той е мъж и искаше да си пробие сам път в живота. Не можеше да поеме отговорността да се грижи за мен и Джейми, затова ни изпрати обратно в Ирландия, защото знаеше, че чичо Джером ще може да ни даде по-сигурен дом. В началото писа няколко пъти, загрижен дали сме се настанили добре, но оттогава не се е обаждал.

Тя изсипа смеската от овес и трици в коритото и остана загледана в понито, което зарови муцуна в купа зърно. Беше затаила дъх, изпълнена с надежда, че лъжите й са удовлетворили любопитството на кандидата й и той няма да иска повече подробности за живота на брат й.

Себастиан прекоси пространството, което ги делеше, хвана я за ръката и я обърна с лице към себе си.

— Това потвърждава мнението ми. Имаш нужда от мен. Искам да се грижа за теб, да те гледам. Ще се разбираме добре, сигурен съм.

Той погледна черната ѝ рокля, престилката, старите обувки, които не ѝ бяха по мярка и чиито изтъркани върхове се подаваха изпод твърде късата пола.

— Мога да ти осигуря по-добър живот, Ларк. На Джейми също. Няма ли да кажеш „да“?

Преди да успее да му отговори, той наведе глава и за втори път през този ден я целуна; отчаяно почти невинно, но после с буйна страст. Тя не го спря, дори се опита да се наслади на целувката му, да сподели страстта му. Но когато накрая той се дръпна, вдигна ръка и несъзнателно изтри уста.

— Защо просто не си кажеш, че те отвращавам? — попита Себастиан с потъмняло от гняв лице. Без да говори повече, той се обърна и тръгна да си върви.

— Себастиан!

Ларк не можеше да го остави да си тръгне в такова настроение, затова се затича след него и го настигна тъкмо когато той вече протягаше ръка към юздите на коня.

— Моля те, Себастиан...

Без дъх от усилието и от обърканите чувства, които не разбираше и не би могла да назове, Ларк го обгърна с ръце, при което шалът ѝ падна на земята, и притисна гладката си бяла буза към грапавия плат на палтото му.

— Не искам да си тръгваш така, не искам да те ядосвам. Ти просто бързаш прекалено много, подтикваш ме към нещо, за което не съм готова да мисля така скоро след смъртта на чичо.

Той остана неподвижен и мълчалив в прегръдките ѝ, за миг тя се побоя, че ще махне ръцете ѝ от себе си и ще я отблъсне. Но най-накрая усети как гърдите му се повдигнаха от тежка въздишка!

— Добре, тогава — промърмори той. — Може би съм твърде нетърпелив.

Тя се дръпна и погали леко ръката му.

— Утре ще дойдеш пак, нали? Ще дойдеш с мен до Дъблин?

Той се поколеба, но само за миг.

— Добре. Ще дойда с теб до Дъблин.

Ларк стоеше безмълвно до главата на понито, докато той потегли. Тя проследи с неспокоен поглед движението на колата по тесния път и слушаше постепенно заглъхващия звън на разните тенджери и тигани в нея.

„Защо се държа така упорито за Себастиан О’Кийф?“ — запита се тя. Нравът му беше непостоянен, опитваше да ѝ се налага, понякога дори изпадаше в бяс. Макар да ѝ беше направил предложение, в очите му не се четеше нежност, само някакъв мрачен, див огън, който тя не можеше да разбере. Дали изпитваше към него истинска обич, или му позволяваше да я ухажда, защото беше единственият мъж, останал до нея във време на несигурност?

Тръгна обратно към къщата. Не можеше да отговори на тези въпроси, но изведнъж ѝ хрумна, че може би се държи така за Себастиан само заради надеждата, като не досънуван сън, чийто край е приятен.

По-късно, докато ядеше сама жилавия овнешки бут и кръглите овесени питки, които опечалените бяха донесли през деня, Ларк гледаше тъжно през прозореца. Вечерта бавно, но сигурно обвиваше градината в мрак. Джейми отново беше започнал да кашля и тя го сложи да си легне рано, а той заспа веднага щом главата му докосна възглавницата.

Тъй като беше изтощена не по-малко от него, макар умората ѝ да се дължеше повече на силните преживявания, отколкото на физически усилия, тя само изми лицето и ръцете си, преди да вечеря, без дори да свали черната забрадка от главата си. Искаше ѝ се през прозореца да не се вижда и част от покрива на обора, тъй като той ѝ напомняше за мъчителната сцена със Себастиан по-рано през деня. Той очевидно подозираше, че е свързана с подмолните течения в Ирландия и мисълта за това я тревожеше. Не можеше да му позволи да заеме мястото на неин защитник и да си пъха носа там, където нямаше работа. Само ако отношенията им тръгнат към женитба, би му доверила своите настроения. И ако той изразеше несъгласие, нямаше да склони да застане пред олтара с него.

Като осъзна изведнъж, че почти не е докоснала храната и че лошо сготвеното овнешко отдавна е изстинало, тя бутна чинията настрана. Стана и отиде да дръпне вехтото перде от муселин, за да не гледа потискащия мрак на приближаващата нощ.

Ръката ѝ замръзна на рамката на прозореца, а дъхът ѝ замря в гърлото. Нещо се движеше навън, черен силует на фона на сапфиреното небе. Не бяха ли това кон и ездач, препускащи по калдъръмената пътека откъм морето?

Да... конят беше висок и строен, копитата му биеха по земята като криле на вятърна мелница, опашката му се вееше след него като знаме. Яхнала го беше сянката на внушителен мъж. Двамата бяха само една черна ивица, неясен образ в нощта, но толкова изразителен, че приличаха на кентавър от някоя древна фреска.

Ларк притисна ръка към устата си.

— Дево Марийо, спаси ме...

Това не беше видение, не беше и кошмар, като онези, които я спохождаха нощем и я караха да се буди от страх. Това беше нещо материално, нещо живо, което се движеше и дишаше в мрака...

Какъв човек се криеше под наметалото на нощта? Дали не беше русият убиец с калните ботуши и влажната мантия? Може би дяволът с благородническо потекло, убил чичо ѝ, е разбрал грешката си? Може би вече знае, че не Джером Балинтър, а неговата млада племенница предава лоялисткото правителство на срещите си под Вълшебния глог? Ако е така, значи мисията му не е изпълнена и той положително сега е дошъл за нея, всеки момент ще се втурне в стаята и ще я удуши.

Изведнаж Ларк осъзна, че лицето ѝ се вижда през прозореца на осветената от свещта стая, и се дръпна бързо назад; краката ѝ бяха така вцепенени от ужас, че тя едва ги накара да помръднат.

— Ще го убия — прошепна жената, като мислеше колкото за своята безопасност, толкова и за безопасността на Джейми. Изгаси свещта и грабна ножа, който стоеше до чинията ѝ.

След това се промъкна пак до прозореца и като надникна през един процеп в пердето, запретърсва отново мрака. Конят и ездачът не бяха мръднали от мястото си на върха на хълма, напротив, те стояха там, като че земята беше тяхна. Макар конят да разтърсваше буйната си грива, мъжът седеше на гърба му неподвижен като камък, невидимото му лице беше обърнато към къщата.

Ларк зачака, като стискаше ножа и се молеше на всеки известен ѝ светец. Защо мъжът стоеше така неподвижно, без да трепне нито един негов мускул, без да се размърда поне веднъж? Защо гледаше така втренчено към прозореца ѝ тя знаеше, че той не може да види каквото и да било? Дали не канеше да я убие?

Накрая, с така леко движение, че Ларк едва го забеляза, ездачът заби пети в хълбоците на коня, накара го да се изправи на задните си крака и се втурна устремно напред. Писък се изтръгна от гърлото ѝ и тя отскочи далеч от прозореца.

Но той не се приближи към къщата. Като обърна жребеца, призрачният ездач се насочи отново към морето, конят му препусна сякаш на криле. Ларк видя как загадъчният конник хвърли един последен поглед към прозореца ѝ, при което бавно и ясно кимна, сякаш знаеше, че тя го наблюдава.

После и той, и конят изчезнаха. Развяващата се черна опашка и разпереното наметало се изгубиха.

Няколко секунди Ларк остана на мястото си, взираше се, затаила дъх. Но повече черните копита, жълтите очи на коня, ботушите с прикрепени към тях шпори не се появиха. Известно време остана нащрек, стоеше в мрака с нож в ръка, заслушана в тъмнината. После започна да се съмнява в собствения си разум. Дали въображението не я беше подвело? Може би непознатият конник не беше убиецът на чичо ѝ, може би беше някой друг, с някаква неясна цел?

В мозъка ѝ започнаха да прелитат видения на тайни срещи и развети черни мантии, докато накрая се замая.

Най-сетне, когато удари единайсет часа и не се появи никакъв кентавър, тя остави очите си да се затворят, отпусна се в стола и задряма, макар да се опитваше да се пребори със съня.

Не беше минал и половин час, когато някакъв шум я стресна. Погледът ѝ веднага се стрелна към прозореца. Отначало помисли, че луната е изгряла и сега свети в нощното небе над обора...

— О, боже! — Ларк ахна и изрече набързо някаква молитва, преди да се наметне с шала и да се втурне навън.

Едва прекрачила прага, усети острия мирис на изгоряла слама. Вълна дим се издигаха към небето, където вече беше надвиснал цял злокобен облак. Малки, подобни на светулки искрици танцуваха над обора, а бушуващият огън бързо поглъщаше сламения му покрив.

— Литъл Дън!

Ларк се спусна надолу по хълма, като се препъваше и викаше името на понито, вързано зад вратата. Още отгук усещаше топлината на огъня, а все още беше на около четиридесет крачки от него. Докато тичаше към постройката, тя се спъна и падна на колене, одра дланите си, после се вдигна и продължи. Хвърли се към широката врата с протегнати ръце.

Щом махна резето и отвори широко вратата, яростната горещина на пожара я отблъсна назад. Падна на земята с ръка на очите, а бузите я боляха, като че ли бяха страшно изгорели от слънцето. Въпреки воя на бушуващите пламъци, тя чуваше пронизителните, обезумели писъци на понито. Без да се суети, тя зави, доколкото може, главата си с износения, тънък шал, и се втурна в ада на огъня.

— Литъл Дън!

Ларк усети, че димът изпълва носа и дробовете ѝ. Той изпълваше и обора, скриваше парализирания кон, който се беше превърнал в едва различима, жълто-кафява сянка. От покрива падаха пламтящи парчета, които подпалваха сеното и сухата слама. Ларк усети как пламъците обгориха кожата ѝ, а подметките на обувките ѝ се нагорещиха. Въпреки това се впусна напред през огнената пещ, при все че едва виждаше през обгорената черна вълна на тлеещия шал.

Чу писъка на животното. Тръгна пипнешком през сламата към него, като търсеше отчаяно. Нещо твърдо удари ръката ѝ... копитото на понито? Ако е така, трябва само да се надигне малко и да дръпне хлабавия възел на въжето... само малко и още малко...

Отгоре западаха пламтящи въглени и я обсипаха със смъртоносния си блясък, а тя пищеше, докато те дамгосваха лицето ѝ и горяха очите ѝ. А после избухна взрив с такава сила, че блясъкът приличаше на самото слънце.

В къщата някаква фигура се движеше на светлината на единствената свещ. Промъкваше се тайно, като хвърляше дълги сенки по стените и гредите на тавана. Някой, който беше опитен в претърсването, вадеше една по една от местата им опърпаните книги, а после бързо ги пъхаше обратно. Страница по страница някой изчиташе писмата, а после педантично връзваше отново подредените купчинки.

Старият, покрит с драскотини часовник, отмерваше часа отново и отново.

[1] Членове на Съюза на Обединена Ирландия. — Бел.пр. ↑

3.

Същият този ден едно дете беше умряло в ръцете му, макар че направи всичко възможно да го спаси, затова беше решен да не позволи на момичето, легнало неподвижно върху леглото на майка му, също да умре.

Кристофър Кавано, златокосият пер на Гласмийд, се наведе над своята пациентка, повдигна отпуснатата ѝ бледа ръка и постави пръсти на пулса, за да се увери, че все още е жива. Докато броеше ударите на сърцето, той я докосваше много нежно, защото голяма част от бялата ѝ нежна кожа беше обгорена. Ларк Балинтър имаше късмет, че е в безсъзнание. Щом се събудеше, щеше да изпита болка, каквато не беше изпитвала никога по-рано. Обгарянията щяха да я измъчват, раните щяха да болят. Но дори тези мъки няма да могат да се сравнят с другата рана, за която перът още не беше готов да ѝ съобщи...

Кристофър задържа за момент превързаната ръка на своята пациентка, като я изучаваше с мрачно изражение, а очите му, обкръжени от гъсти мигли, потъмняха и станаха небесносини. Лицето му беше младо и привлекателно, но на него личеше печатът на една особена мъдрост, която произхождаше от съприкосновението с трагични заболявания. В очите му можеше да се прочете, че той е изгубил илюзиите си, както това става с мъжете, когато осъзнаят, че само страстта на младежкия идеализъм не е достатъчна да поправи несправедливостите. И все пак тази смес от естествена хубост и суров опит му отиваше, придаваше на лицето му израз на зрялост, без да се губи момчешкия чар.

Той поглади челото ѝ, опитната му ръка беше свикнала да поправя човешките тела. Главата на момичето почиваше върху купчина възглавници, а с превръзката около очите си тя изглеждаше безпомощна и нежна като някое паднало от гнездото новоизлюпено птиче. Леко, сякаш наистина държеше малко птиче, той положи ръката ѝ обратно на одеялото. Съжалението му бавно се превръщаше в някаква опасна ярост и той стисна здраво зъби. Някакъв безумец се

беше опитал да отнеме живота на Ларк Балинтър, перът се досещаше кой е и макар това да му причиняваше мъка, беше почти сигурен, че догадките му са верни.

Въздъхна. Засега ще трябва да запази за себе си подозренията и мъката, докато се увери, че момичето на леглото е въвн от опасност. За това, че изобщо дишаше, тя трябваше да е благодарна само на неговото навременно появяване и на милостта на Бога.

Кристофър погледна собствената си превързана ръка и намести бинта така, че да предпази обгарянето. После отиде до камината, за да вземе от полицата над нея чашата кафе. Макар и изстинало питието беше силно и черно. Той го изпи, като гледаше замислено светещата жар, която сгръваше краката му.

После се отпусна уморено в един стол, опъна дългите си крака и позволи на една уморена въздишка да изскочи от устата му. Не можеше да си спомни кога бе спал за последен път. За него нямаше време за сън, само време да приема нови хора, да намества счупени крайници, да зашива рани, както и да затвори нежните очи на момченцето, което беше живяло по-малко от пет години.

Той изрече тихо една молитва, докато си припомняше трагедиите на деня, на които беше станал свидетел. Когато реши да стане хирург, не си беше представял, че на земята има толкова много мъка, толкова много сълзи. Нито пък беше предполагал, че животът ще му поднесе толкова сложни обрати.

Той прекара ръка по брадясалата си буза и отпусна назад глава, потиснат от тежестта на своите проблеми. Известно време оглеждаше предметите в стаята, като се оставяше познатите вещи да го успокоят. Тази стая беше принадлежала на майка му и от най-ранно детство Кристофър често я посещаваше, като докосваше благоговейно с пръсти нещата, които тя бе обичала. Макар и просторна, стаята беше уютна. Уют ѝ придаваха старите масивни мебели, по които грееше патината на времето, богатите багри по възглавниците, картините, на които бяха изобразени спаниели с тъжни очи и деца с розови бузи.

Погледът му се насочи към гоблена, който обикновено закриваше камината, а сега стоеше сгънат до нея. Беше избродиран от ръцете на майка му и на него се виждаха митични чудовища сред виещи се лози. Не познаваше майка си, която беше умряла при неговото раждане и много му се искаше да бяха прекарвали заедно поне няколко години, да

имаше, макар и най-смътни спомени, които да изважда от време на време и да притиска до гърдите си като съкровища от стара ракла. Знаеше, че е била независима, също като и той — така му беше казал баща му — и Кристофър подозираше, че тя би могла да му бъде мощен съюзник, сроден дух, който да разбира сърцето му така, както никой друг.

Това, което правеше, караше баща му да го смята за луд, луд да лекува болните и умиращите, особено онези нещастни души от улицата, които нямаха с какво да платят. В края на краищата, като пер на Гласмийд и като бъдещ маркиз на Уинтъруд, Кристофър беше един от най-издигнатите хора в страната. След като има голямо богатство, власт и слава, защо да прекарва години в изучаването на медицинските науки и още повече години в мрачните болнични зали? Защо да пилее време да спасява мръсните бедняци, повечето от които така или иначе ще умрат, преди да са навършили трийсет години?

„Трудиш се ден и нощ, като пропиляваш младостта си и пренебрегваш рождените си права — често му се караше баща му. — Това е смехотворно, това е буржоазно. Би трябвало да яздиш и да ловуваш в имението, да пиеш и да се забавляваш с жени като всеки друг млад мъж от твоята класа.“

Други страсти обаче ръководеха непокорния син, светли идеали го водеха отново и отново към мрачните, мръсни улици на Дъблин, към жилищата, където се въдеха плъхове, към вонящите болници, към тъмните стаи, където никога не беше живяла надежда. Същите идеали караха младия лорд да рискува главата си в борбата за свобода, която не му беше нужна, да се опълчва срещу несправедливостите, които не го засягаха. Те го подтикнаха да се превърне в неуловимо нощно създание, което чака послания под кривите клони на едно старо дърво.

Какво би казал баща му, ако знаеше цялата истина? Какво биха казали неговите приятели, покритите с бижута лордове и напудрените дами, ако можеха да научат тайните, скрити в гънките на нощното му наметало, ако можеха да научат за измяната, пазена в сърцето му? За тях той беше виден лекар, търсен ерген, заклет лоялист. Никой не би могъл да си представи, че лорд Гласмийд, когото познаваха през деня, през нощта се превръща в най-прочутия шпионин на бунтовниците в Ирландия. Какво биха казали, ако случайно узнаеха това?

Кристофър се чудеше как биха реагирали. Нищо няма да кажат, разбира се. Ще са прекалено заети с това, да го обесят на най-високата бесилка, която се намери в страната. Нито един няма да изпита и частичка милост към него, предателя на техния начин на живот, заплаха за тяхната егоистична сигурност.

Така да бъде, помисли си той с усмивка. Бездруго не обичаше повечето от тях.

Кристофър стана от удобния си стол, неспокоен въпреки умората, и закрачи пред огъня, а после отиде към незакрития прозорец. Разсеяно проследи как фенерът на една карета премина наблизо в мрака, загледа се в проблясващата сбруя и в обкованите с желязо колела, които скоро изчезнаха. Изведнъж усети дълбоко чувство на самота, самота, която обикновено не изпитваше, просто защото животът и работата му не я допускаха до него. Не че се страхуваше от опасността, която го заобикаляше поради тайната му дейност, или от заплахата, която произтичаше от непопулярните му политически възгледи. Но все повече и повече го потискаше самотността, която му налагаше необходимостта да пази тайните си.

Той се обърна с гръб към прозореца и се вгледа в момичето, което лежеше на леглото като счупена кукла. Приблужи се към нея и поседна за момент на дюшека, загледан в превързаната ѝ глава и слабото ѝ тяло, което едва личеше под завивките. Видът ѝ някак го трогваше, караше стомаха му да се свива странно, докато започна да чувства... сам не знаеше какво.

Беше се опитал да разубеди това невинно същество, да я изплаши, да я застави да се откаже от опасното участие в неговата кауза. Беше използвал подигравки, презрение, дори жестокост, но всеки път тя отказваше да се подчини. Беше я наричал глупава, самонадеяна и неопитна, но всъщност я смяташе за смела.

Тази вечер беше платила за смелостта си, беше платила много скъпо.

Като гледаше обезобразеното ѝ лице и обгорените ѝ ръце си помисли, че ако бе възможно, би платил цената вместо нея... до стотинка.

Макар да се измъкна от дупката на ада, който я измъчваше с горещина и я караше да се чуди дали този ужас е истински или въображаем, тя успя само за миг да се задържи на ръба на съзнанието. Краткото време, през което беше на себе си й помогна да осъзнае, че болката не е сън, тъмнината не е въображаема, нито пък тревожната миризма на изгоряла коса. Отвори уста, за да попита дали има някой наблизо, но не можа да произнесе нито дума. Така че се остави тъмнината да я погълне отново, приветства я заради краткото освобождаване от физическата болка.

Когато накрая започна последното трудно изкачване нагоре към реалния свят, тя осъзна, че още е нощ. Нима никога няма да дойде утрото и да докосне очите ѝ, да освети небето, тавана или райския свод, та да разбере къде се намира? Странно, стори ѝ се, че чува весело свирукане, сладък птичи хор. Но това не може да бъде, каза си объркано, врабчетата не чуруликат нощем.

Вдигна ръка. Беше схваната, като че ли беше вързана, но пръстите ѝ бяха свободни и тя докосна с тях очите си. Там, където трябваше да са клепките ѝ, усети само мека превръзка от плат. Продължи проверката и откри, че бузата ѝ е покрита с някаква марля и боли нетърпимо. Не можеше да я пипне. Голяма част от кожата ѝ сякаш беше в пламъци, като че най-горният слой е бил изстърган и нервите са останали оголени. Обзе я болка, удивление и някаква безименна тревога, която я накара да се опита да стане, но извика, щом по ръцете ѝ пропълзя мъчителен огън.

Нещо докосна ръката ѝ. Хвана нещото с пръсти, съсредоточи се. То също я стисна леко, но много твърдо... човешка ръка... топла, здрава, по-голяма от нейната и със сигурност мъжка.

Опита се отново да се изправи, но не успя, явно някъде беше прекъснатата връзката между мозъка и нервите ѝ. Кой седеше до нея в тъмното, без да казва нито дума, хванал ръката ѝ? Беше ли я наранил по някакъв брутален начин? В мозъка ѝ се върна образът на развят черен плащ и проблясващи копита. Замаяна, почти обзета от паника, тя започна да опипва с ръце наоколо, протегна се, за да разбере къде се намира, но вместо това докосна човека до себе си.

— Чувате ли гласа ми, момиче? Можете ли изобщо да говорите? Не, не... не се притеснявайте. В безопасност сте, вече сте напълно в безопасност.

Думите бяха казани тихо, в тях звучеше силна загриженост. Стигаха до ушите ѝ някак много отдалеч, тя се съсредоточи с надежда да разбере кой говори. Плътният глас звучеше познато, и все пак беше твърде изискан, твърде добре възпитан, за да е на някой познат. Но успокоението в него намали страха ѝ. За да покаже, че оценява начина, по който говорещият твърдо беше стиснал ръката ѝ, тя стисна в отговор неговата. Опита се да зададе въпрос, но въздухът просто излезе със свистене от възпаленото гърло.

— Трудно ви е да говорите, зная — каза човекът до нея. Колкото нейният глас беше слаб, толкова неговият беше силен. — Вероятно ще бъде така още известно време. Зная, че имате много въпроси и един от най-важните е кой съм аз, така че ще направя каквото е по силите ми да ви отговоря.

Ларк се отпусна, но веднага пак се стегна, когато мъжът се размърда, наведе се близо до нея и сложи ръце на раменете ѝ. Когато тя се намръщи, той спря, а после я прихвана през гърба. Почти без никакво усилие я придърпа напред и внимателно я подпря. Макар той да беше съвсем близо, тя не можа да си представи външния му вид, само ѝ се стори, че трябва да е едър и силен. Не успя дори да долови миризмата му, тъй като усещането за пепел и въглени все още изпълваше носа и гърлото ѝ.

— Преди да започна — каза той, — искам да пийнете малко вода и да вземете една доза лауданум, който ще облекчи болката. Ето лауданума... а ето и чашата.

Тя отвори уста и глътна течността с нежелание, тъй като изглеждаше неблагоприятно да приема каквото и да било в тъмното от ръката на някакъв непознат. Но болката не я оставяше на мира и когато усети как до подпухналите ѝ устни се допира гладкият край на порцелановата чаша, тя отпи една голяма глътка, след което невъзпитано изплю половината от течността. С удивление разбра, че да преглъща беше не по-лесно от това да говори. Струйки вода потекоха от ъгълчетата на устата ѝ, а където минаваше тя, студенината я изгаряше като пламък. Меко парче плат, може би носната кърпичка на мъжа до нея, незабавно се допря до устните ѝ и нежно попи влагата от наранената кожа.

— После пак ще опитаме да пийнете вода. Сега просто се отпуснете.

Той отново ѝ помогна да легне и остави чашата настрана. После взе ръката ѝ и я сви в дланта си.

— Името ми е Кристофър Кавано. Лекар съм, а вие се намирате в дома ми в Дъблин, който е в съседство с кабинета ми. Вчера вечерта ви докара тук... един минувач.

— К-кой...?

Най-накрая с много задъхване, но с чувство на тържество, тя успя да произнесе една дума.

— В момента не си спомням името му — отговори Кристофър. — Може би ще се сетя по-късно. Но съм сигурен, че ще ни се удаде случаи да говорим за този приятел, когато му дойде времето.

— П-п-пожар? — прошепна Ларк.

Лекарят стисна пак ръката ѝ.

— Доколкото разбрах, минувачът забелязал искри в небето, а след като препуснал към тях, видял как се срутва покривът на обора ви. Открил ви да лежите в безсъзнание в горящата постройка и ви издърпал на безопасно място.

— Т-той... ранен ли е?

— Не. Дрехите му бяха опърлени, но ако се изключи това, не видях да е ранен. Изглеждаше кораво момче. Но съм сигурен — прибави тихо Кристофър, — че ще се зарадва, като разбере, че сте питали за него.

Когато Ларк отново отвори уста и размърда неспокойно ръце, той каза бързо:

— Брат ви седи жив и здрав в кухнята ми и заедно със сина на готвачката нагъва закуската си така, сякаш никога преди не е виждал храна. Не се безпокойте също и за понито, защото то е добре, и, ако простите прямотата ми, се е отървало много по-леко от вас.

Ръката на Ларк се отпусна облекчено в неговата. Сега вече трябваше да попита за собствените си рани. Опипа превръзката около очите си, а после мръдна пръсти надолу и посочи бинта на бузата си.

Кристофър не отговори веднага, защото му трябваше време да подреди внимателно думите си. Засега не смяташе да споменава за някои от нараняванията на Ларк Балинтър, но въпреки това не искаше да ѝ дава лъжливи надежди, така че заговори със сериозен и делови глас.

— Имате доста лоши изгаряния, момиче. Повечето от тях са незначителни, някои са умерени... но има и едно-две твърде сериозни.

Наум тя също започна да брои раните си, като започна от обгорените пръсти на краката и се придвижи нагоре към ръцете, плъзна се към дланите и накрая се спря на лицето си. Нямаше съмнение, че последното беше пострадало най-много.

— Всички изгаряния ще заздравеят — обясни Кристофър, който усещаше безпокойството ѝ. — Но изгорената кожа трябва да се поддържа колкото е възможно по-чиста, за да се избегне инфекцията, така че в това отношение ще трябва за известно време да се примирите с моите грижи. Голяма част от кожата ще остане много чувствителна доста време — за това имам мехлем и, разбира се, лауданум. Положително не можете да си тръгнете оттук, преди да заздравеят по-сериозните наранявания.

— Б-болница?

— Реших да не ви изпращам в болница. Просто ще останете тук, ще бъдете мой специален пациент, докато реша, че това се налага. Ще имате камериерка, трябва да се чувствате като у дома си, искайте всичко, от което имате нужда.

— Джейми...?

— Щом вие сте тук, Джейми е добре дошъл. Може би утре ще му позволя да ви посети, ако сте достатъчно добре.

Доста успокоена от това, което чу, Ларк се отпусна, но веднага я замъчиха други въпроси без отговор.

— Пожарът — тя се закашля от болката в гърлото — как... е започнал?

— Не знаете ли?

Ларк поклати глава.

— Това много ме учудва, защото аз се надявах вие да знаете нещо. Според мен е бил подпален нарочно. Никого ли не видяхте?

Ларк си спомни как се спусна като обезумяла към обора и поклати глава на възглавницата:

— Не...

Още докато отричаше, в ума ѝ проблесна злокобният образ на дивото черно животно и неговия призрачен ездач. Тя се напрегна и лекарят стисна ръката ѝ. Това я зарадва. Беше интимно, топло и лично, но не неприлично, а само внушаваше чувство на сигурност. Искаше ѝ

се да махне превръзката от очите си и да види непознатия, който я утешаваше в пълния мрак.

— Нещо страшно ли си помислихте? — попита я той, усетил тревогата ѝ.

Тя осъзна, че плътният му богат глас ѝ харесва и също толкова, колкото ѝ харесва силата на присъствието му.

— Имаше някой... един мъж.

— Да? — подтикна я лекарят рязко.

— Беше само около час преди пожара. Дойде с един черен кон, спря го на известно разстояние от къщата. После гледа към прозореца ми цяла вечност, сякаш можеше да ме види в тъмното. Сигурна бях, че ще дойде и ще ме убие, толкова страшно изглеждаше... но той дори не се опита да влезе в къщата. След време продължи надолу, към морето.

— Изплаши ли ви?

— Да. В един момент си мислех, че това може да е самата смърт.

— Чак толкова? — Кристофър не беше особено поласкан от описанието на собствената му личност. Беше се отказал от вечерята с приятели, за да отиде тогава до къщата ѝ и да провери дали всичко е спокойно там. Ползата от това се беше оказала малка. Ако интуицията му не беше го накарала да се върне пак след около четвърт час...

— Никой друг? — настоя той.

Ларк се намръщи. Не разбираше защо толкова лесно пренебрегва призрачния нощен посетител. Ако пожарът наистина е бил подпален нарочно, изглеждаше логично да се допусне, че злосторникът е загърнатият в черно конник.

— Не — отвърна тя. — Не видях никой друг.

Останаха за малко мълчаливи и Ларк усещаше, че събеседникът ѝ е потънал в дълбок размисъл.

— Минувачът защо ме донесе... тук при вас? — попита тя. — В селото ни има лекар.

Кристофър се усмихна на нещо, което само той можеше да оцени.

— Бил чувал за мен и изглежда е решил, че аз съм по-подходящ да ви лекувам, отколкото който и да било друг.

— А така ли е?

— Абсолютно — заяви той, спокойно и уверено, без надменност, но твърдо. — Но това ще можете да прецените сама през следващите

няколко дни.

— Аз... аз бих искала да благодаря на... на минувача. Той ще дойде ли пак да ме види?

Кристофър сложи и другата си ръка върху нейната, а очите му светнаха дяволито.

— Той ми се видя доста необщителен — един от онези хора, които обичат уединението. Все пак почти съм сигурен, че пътищата ни с него пак ще се пресекат в бъдеще, а когато това стане, непременно ще му предам вашата благодарност.

С тези думи лекарят пусна ръката ѝ и стана от леглото. С чувството, че е изоставена в своя тъмен свят, тя докосна с пръсти мястото, където беше седял, търсейки изчезващата топлина. После спонтанно протегна ръце към него, като опипваше наоколо, и изпита ужасно притеснение, когато, без да иска, докосна друга част от тялото му — най-вероятно бедрото. Той хвана блуждаещата ръка и я сложи обратно на гърдите ѝ.

— Не се притеснявайте — каза той с леко закачлив тон. — Не е лесно да си грациозен в тъмното, макар да съм чувал, че човек може да се научи с малко повече търпение.

— Аз... аз мисля, че трябва да ви благодаря — каза Ларк и в същия момент осъзна, че ръката, която държи, е превързана също толкова внимателно, колкото и нейната.

— Няма за какво — отвърна той.

— Ръката ви... превръзката?

— А, това ли — нищо особено. Нараних я, ъ-ъ, докато помагах на един приятел да се измъкне от доста опасно положение, така да се каже. Нищо чак толкова страшно. А сега — продължи той, — на масата до вас има чаша вода — той насочи пръстите ѝ натам. — Изпийте колкото можете от нея. Тук има и един звънец, с който да позвъните, ако имате нужда от нещо.

Тя кимна. Лауданумът постепенно я обгръщаше в сив облак, който притъпяваше мислите ѝ и облекчаваше болката. Тя чу смътно чукането на вратата и след това въпросителен мъжки глас.

— Милорд?

— Да? — отговори лекарят.

— Долу един човек от болницата ви моли да отидете незабавно там.

Въздишката на Кристофър беше доста силна, а Ларк все още беше достатъчно в съзнание, за да различи умората, която прозвуча в нея.

— Много добре. Кажете му, че след малко ще отида.

Той се обърна към Ларк и докосна рамото ѝ:

— Сега трябва да ви оставя. Почивайте и за нищо не се притеснявайте. Ще ви видя отново, когато мога.

Ларк напипа ръкава му и го хвана здраво:

— Вие... вие благородник ли сте?

— Аз съм пер на Гласмийд — каза той спокойно, без следа от важничене. — Но няма нужда да се обръщате към мене толкова официално, вече станаме добри приятели, нали?

Нещо в неговия полусериозен, полушеговит тон извика тревожен спомен у Ларк, но неясната мисъл бързо се изгуби при звука от стъпките на лекаря, първо по килима, а после по дървения под. Имаше премерената походка на човек, който няма време за губене, отбеляза Ларк, макар вече да се носеше към тежкия, предизвикан от лекарството сън. Обзета от предчувствие, тя реши, че ритъмът на стъпките му ще стане за нея близък звук в близките дни, звук, който тя ще очаква с напрегнат слух, може би твърде нетърпеливо.

Но каква титла беше споменал той? Ларк се опита да се пребори с омаята, като се хвана здраво за мисълта, която, тя знаеше, беше важна. Представи се като пер на Гласмийд, нали така? А това значи, че е син на земевладелеца, хазяина на чичо ѝ, който ги беше изхвърлил всичките, който беше един от най-силните и най-корумпирани мъже в цяла Ирландия!

Обхващаше я забрава. Ларк силно желаше да остане в съзнание, за да прецени доколко важно е сведението, до което беше се добрала току-що, но разбра, че това няма да ѝ се удаде. Малко преди да загуби отново способността си да разсъждава, тя успя да произнесе една отчаяна молитва:

„Света Дево Марийо запази ме... дай ми сили. Лежа в дома на своя враг...“

4.

— Добър ден!

С поздрава, изречен на келтски, в тъмния свят на Ларк се промъкна един нов глас. Беше грубоват и принадлежеше на възрастна жена.

— Будна ли сте, госпожице? Искрено се надявам да сте, защото съм ви донесла чаша бульон и вода да се измиете.

Откъм масата до леглото се чу шум от тракане на съдове.

— И косата ви, трябва да направим нещо с косата ви — измърмори прислужничката сякаш на себе си. — Кълна се, че е объркана като птиче гнездо.

Ларк се опита да избистри мозъка си и обърна глава към стържещия глас, но успя да разбере само част от дърдоренето. Косата й... имаше ли й нещо на косата й? Тя допря ръка до главата си, но усети само чистия и хладен плат.

— Помогнах на лорд Гласмийд да ви смени шала миналата вечер, когато ви докараха — обясни жената някъде от другата страна на стаята. — Беше изгорен и миришеше ужасно, също като горките ви дрехи. Но сте късметлийка, че е бил на вас, защото е спасил много от хубавите ви къдрици, така си е.

Успокоена от този радостен факт, Ларк отново отпусна ръка на леглото. Косата беше нейната гордост, оставена й като наследство от майка й. Всяка вечер тя отделяше време за най-малко сто разчесвания с четката от косми на глиган. Но какво каза прислужничката за лорд Гласмийд?

Ларк изпъшка и се опита да стане, като протягаше ръце, сякаш очакваше да намери нещо застрашително в самия въздух наоколо. Превръзките не й позволяваха да вижда нищо. Внезапно се сети къде се намира — под покрива на един от най-страшните врагове на нейната кауза. Тази мисъл не само я накара да изпита силна враждебност, но и да се разтрепери от страх. В ума й нахлу яркият образ на горкия й удушнен чичо. Никаква милост не беше проявена към

човека, заподозрян в предателство спрямо лоялисткото правителство и тя не се съмняваше, че собствената ѝ съдба няма да е много различна, ако разберат с какво се занимава. В ушите ѝ злоещо прозвучаха думите на шпионина от Вълшебния глог:

„Запомни, моме, една погрешна дума — само една малка думичка — и хубавото ти вратле ще пострада.“

— Ха така, а сега какво правите, госпожице? — запита разтревожената прислужничка, когато Ларк отметна завивката и се наклони да стане. — Не може да ставате от леглото.

Като хвана раменете на Ларк, жената я бутна твърдо обратно към възглавниците. Ларк се опита да се освободи, но обгорената кожа така я заболя от усилието, че извика.

— Ето, виждате ли! — смъмри я старата жена. — Много сте слаба и болна да ходите, където и да било. Лорд Гласмийд казва, че ще ви държи тук седмици наред.

Седмици! Самата мисъл отчайваше Ларк. Утре, веднага щом събере достатъчно сили да се измъкне от леглото, с Джейми ще избягат от този лоялистки дом, ще помолят семейството на някой арендатор да ги приюти временно, докато тя си намери някаква работа. Няма да остане под покрива на врага нито миг повече от необходимото.

— Сигурно се чудите коя съм — сети се със закъснение прислужничката, докато подпъхваше завивките около краката на Ларк. — Името ми е Гриндъл.

Груба ръка, която странно напомняше птичи крак, докосна за миг пръстите на Ларк, след което се оттегли, а след нея остана само миризмата на лук.

— Лорд Гласмийд каза да ви прислужвам, докато сте тук, ще бъда точно като камериерката на някоя истинска лейди.

— К-колко е часът?

Дали поради няколкото часа почивка или заради това, че лауданумът беше притъпил болката, но думите ѝ се удаваха по-лесно от преди.

— Около седем вечерта, госпожице. Отдавна беше време да вечеряте. Не умираете ли от глад?

Ларк се въздържа да ѝ отговори, че често живее на ръба на гладната смърт, че със стърженето в стомаха нерядко си правят компания. Въпреки всичко тя ще изяде всяка хапка, която ѝ предложат

в разкошния дом на този пер, и всеки път ще си спомня за гладните арендатори.

— Да, Гриндъл — каза тя. — Умирам от глад.

През следващия час Гриндъл доказа, че е внимателна прислужничка. Като че ли ни най-малко не ѝ пречеше фактът, че изранените устни и подутият език на Ларк правеха вечерята не особено елегантна; тя просто избърсваше разлятата супа, а в същото време неспирно бърбеше за нещастните просяци, които икономът трябвало да разгони от вратата преди малко.

— Нещо трябва да се направи — каза тя. — Хиляди гладуващи хора живеят на улицата. Прииждат от фермите, искат работа, а работа няма. Та човек трябва само да си подаде носа навън от някоя прилична къща и започват да го молят за петак.

Ларк лежеше замислено на възглавниците, докато Гриндъл прибираще съдовете. Ако думите на прислужничката са наистина верни, това не предвещава нищо добро за намерението ѝ да намери работа в Дъблин. Чудеше се дали на двамата с Джейми не им предстоят големи трудности занаят. Може би в края на краищата ще се наложи да позволи на Себастиан да ѝ помогне...

— Сега, дали ще успеем да ви срещем косата, как мислите, госпожице? Донесох една ножица да изрежем опърленото, а негова светлост ми даде шишенце парфюм, за да премахнем миризмата на изгоряло. Той каза, че трябва да минат един-два дена, преди да мога да ви измия косата.

Ресането не беше приятно, защото на главата на Ларк имаше една голяма болезнена подутина, но тя се успокоила, когато чу не повече от три кратки рязвания с ножицата. Обгорените кичури обаче издаваха отвратителна миризма, така че и двете жени похвалиха подаръка на лекаря като внимателен жест.

— Гриндъл — започна Ларк, — ами къщата... голяма ли е или малка, в центъра на града или в покрайнините?

— О, доста е голяма, госпожице — отговори важно прислужницата. — И се намира на улица „Хенриета“, накрая на града. Имаме хубава градина, която е много красива през лятото.

Като остави четката настрана, Гриндъл сниши глас и започна тихо да шепне, все едно споделяше някаква тайна.

— Долу има един свещен извор, госпожице... в средата на градината. Бълбука под храст диви рози. Извира направо от земята, наистина, и е чист и свещен.

Ларк не отвърна нищо само се отпусна още повече върху възглавниците, затова прислужничката се приближи и продължи:

— Свещената вода има лечебна сила. Моята майка и нейната майка преди това са знаели как да правят от нея специален лек. Хората от близо и далеч винаги са идвали при нас за лекове. Рибарите дори държат пълни бутилки от тях, окачени на лодките си. Държи злото надалеч, наистина.

Гриндъл направи една драматична пауза, а после заговори бавно и тържествено, сякаш се наслаждаваше на собственото си знание.

— Лечебното питие трябва да се смеси с жив мъх, изстърган от костите на череп... и тя се изкикоти. — Да ви кажа, намирам части от черепи по старите бойни полета. Отвратителни неща. Когато пие лека, този, дето иска да се излекува, трябва да каже една особена молитва. Но повече от всичко друго... трябва да вярва.

Прислужничката се наведе над леглото, и заля Ларк с лучения си дъх.

— Лорд Гласмийд, разбира се, не вярва в него, щото нали е човек на науката. Но ако вие искате, госпожице Балинтър, мога да ви донеса от него.

Като потисна тръпката на отвращение, Ларк се дръпна назад и поклати глава. Макар свещените кладенци и вълшебните лекове да бяха до голяма степен част от нейната собствена вяра, странната настойчивост на прислужничката и зловещите подробности я отблъскваха.

— Не ми вярвате, нали? — изсумтя жената. — Е, може да си промените мнението, преди да си тръгнете от тази къща. Ако го сторите, само ми кажете една думичка.

После тя отново се зае с четката. След известно време се разсея и одраска болезнено главата на Ларк, но Ларк нито се дръпна, нито извика. Когато за пореден път скъпият аромат на чайна роза беше нанесен в косата ѝ, преди обърканите къдрици да бъдат разресани, тя запита:

— Има ли господарка в този дом?

— Няма никаква. Лорд Гласмийд няма съпруга, а бедната светица — майка му — умря при неговото раждане. Лека ѝ пръст. Страшно лоши родилни мъки. Тя се напъва и крещя три дни подред и почина тъкмо когато бебето се измъкна измежду краката ѝ. Умря точно тук, в леглото, дете сега лежите вие.

— А баща му?

— Старият маркиз е още жив, макар да казват, че не е съвсем здрав. Той живее в старото имение в провинцията. Беше важна клечка в Парламента, преди да се разболе — тя изсумтя. — Някои хора казват, че си е заслужил болестта, с всичките тези пари и с хубавия живот.

Дори тук, помисли си Ларк, е очевидно недоволството на бедните от разточителството на богатите. Споменаването на човека, изхвърлил чичо ѝ, подклаждаше гнева ѝ и тя започна да си припомня многобройните злини, сторени от маркиза. Преди три години, когато чичо ѝ направи някои подобрения в къщата, маркизът удвои арендата, така че Джером се принуди да дава почти всичкото получено зърно за наем, като остави само едно малко парче земя с картофи за храна на собственото си семейство. Предишната зима, когато се родиха малко картофи, тримата почти умряха от глад и се наложи да заемат пари от омразния лихвар, който вземаше висока лихва. За да му платят, трябваше почти шест месеца да се лишават от обичайното говеждо в неделя.

Ларк се запита какви ли са отношенията на лорд Гласмийд с неговия противен баща. Всъщност, щом маркизът е болен, дали синът не командваше огромното имение?!

— Лорд Гласмийд често ли посещава баща си? — попита тя.

— О, да. Толкова често, колкото му е възможно. Той се разбира добре със стареца, угажда му. А старецът смята, че светът се върти около нашия лорд Гласмийд. — Гриндъл остави четката настрана и завърза с панделка току-що сресаната коса.

— Разбира се. Те двамата често се карат. Старецът никога не е съвсем доволен от това, което върши младият. Не е тайна, че маркизът настоява синът му да се ожени до една година — наследници и така нататък, нали разбирате.

— А има ли... дама?

— Десетки — побърза да отговори Гриндъл, на която се харесваше да клюкарства. — Но този точно няма да е лесна плячка.

— Защо мислиш така?

— А как иначе? Той няма време да ухажва дамите. Работи от зори до мрак. Пациентите му се редят пред вратата още преди да съмне — той, видиш ли, преглежда и бедните, не само тези, дето има с какво да си платят.

Гордостта в тона на Гриндъл даваше да се разбере, че неприязънта ѝ към маркиза не включва неговия син.

— Освен това той всеки ден прекарва по няколко часа в сиропиталището, където лекува малките дечица.

Гриндъл прекоси с шумолене стаята и след миг Ларк чу как тя отмества завесата пред камината, а после и ясно доловимото тракане, когато взе ръжена от поставката.

— Не мога да оставя огъня да изгасне, нали така — каза Гриндъл, като се изкикоти многозначително. — Това гневи феите. Ако дойдат да се стоплят до огъня през нощта, а в огнището е студено — тя замълча, за да подчертае следващите си думи, — те вземат душите на хората, които живеят в къщата.

Ларк не се смяташе за много чувствителна, но тези зловещи откъси от народния фолклор я потискаха. Подробните рецепти на Гриндъл за магически лекове вече бяха раздразнили и без това опънатите ѝ нерви.

Тя потрепери.

— Кога... кога ще се върне лорд Гласмийд?

— Не мога да ви кажа, госпожице. Никога не знаем кога да го очакваме. Обикновено се връща късно, понякога доста след полунощ.

Тя взе подноса от вечерята и четката за коса.

— Е, звънецът е до вас. Звъннете, ако ви трябва нещо и аз ще дойда.

— Бихте ли довели брат ми? — помоли Ларк. Гриндъл се замисли.

— Ами, Негова светлост каза, че ще може чак утре, но едно малко посещение, струва ми се, няма да навреди. След малко ще го доведе. А вие дотогава си почивайте.

— Ларк?

Загриженото тъничко гласче прекъсна дрямката ѝ, но звукът зарадва Ларк и тя инстинктивно протегна ръце.

Шестгодишният Джейми не прегърна веднага сестра си, вместо това изпусна със свистене въздух през дупката, образувана от липсващите предни зъби.

— Изглеждаш като призрак, омотана в тези парцали.

— Че щеше ли някой призрак да си говори така с тебе, а? — закачи го Ларк. — Ела, хвани ми ръцете. Аз не те виждам, както се досещаш.

Все още малко сдържан, Джейми поседна на леглото на сестра си и хвана превързаните ѝ пръсти.

— Защо са ти завързани очите? А защо лицето ти е червено? Ще бъдеш ли пак добре?

— Да — успокой го тя. — Ще отнеме малко време, но лекарят каза, че ще ми мине като на кученце. Сега кажи ти как си? Яде ли добре?

— О, да!

Въпросът ѝ като че отприщи цял поток въодушевление и Джейми започна неспокойно да се върти на мястото си.

— Това място е страхотно, Ларк! На вечеря имаше шест различни вида торти и големи купи с плодове, и пунш с цвета на онези ягоди на пазара, дето никога нямаме достатъчно пари да купим. И наоколо не се вижда нито едно от ония неща — добави той, като очевидно имаше предвид големите парчета осолено говеждо със зеле, които понякога ядяха у дома.

— А след това... — гласът му прозвуча смутено — едва не ми стана лошо от захаросаните ядки.

Ларк можеше да си представи как големите му зелени очи са поглъщали сладките лакомства, които преди това беше виждал само през витрината на някоя скъпа сладкарница.

— А тази къща, Ларк, е като... като замък. На таваните има изрисувани ангели и навсякъде има големи каменни статуи на голи хора. Има даже златни столове и сребърни тенджери, а лампите, дето висят от тавана, са направени от огромни бели диаманти.

Ларк усещаше огромната възхита на брат си от това, което ги заобикаляше, но вместо да я забавлява, това само засилваше

презрението ѝ. Голяма част от Ирландия гладуваше, докато хора като този пер тънеха в своето нечестно спечелено богатство. Каква мерзост!

— Джейми — каза тя ядосано, макар да се опитваше да прикрие обидата си, — лекаря... видя ли го?

— О, да — отговори брат ѝ, а тонът му ясно издаваше неговата привързаност. — Той е добър, изискан джентълмен. Знаеш ли какво направи? Донесе ми една кутия с играчки и каза, че са били негови, когато е бил малко момче. Никога преди не съм виждал такива. О, там имаше едно малко петнисто конче, което се движи на колела, и една дървена кукла — аз не можех да дърпам както трябва конците, но лорд Гласмийд го правеше много хубаво. Той...

— Джейми — прекъсна го Ларк, силно раздразнена от това, че той толкова харесва богатия аристократ, — знаеш, че сме тук само за малко. Щом си тръгнем, ще заживеем както преди.

Джейми се умълча, очевидно не можеше да разбере защо му се карат, след като на него просто му е било весело.

Ларк знаеше, че би трябвало да се извини, но не го направи. Тя се надяваше малкото ѝ братче наистина да се забавлява тук, да го гледят непрекъснато, никога да не забрави вкуса на лукса. Може би по-късно, когато стане мъж и започне да се труди денем и нощем, само за да не умре от глад, ще си спомни грешното изобилие в дома на благородниците и несправедливостта ще запали в гърдите му огън, не по-малко силен от онзи, който гореше у самата нея. Ако обикновените хора не завоюват своята независимост в скоро време, Ирландия ще има нужда от предани млади водачи, които да продължат делото.

Та погали нежно ръката на брат си.

— А как изглежда лорд Гласмийд? — попита тя неволно, като си спомни силните ръце, които ѝ даваха опора в мрака.

Без да се колебае, Джейми отговори:

— Той изглежда точно като Икар на картината в онази стара книга с митове, дето ни я даде свещеникът, онази за човека с въсърчните криле. Страшно висок, с руса коса. Много ми се усмихваше и се смя непрекъснато, докато мърдах куклата, но... — гласът му затихна.

— Какво „но“?

— Ами, мисля, че не беше истински весел.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... очите му бяха тъжни.

Тази забележка се дължеше на неосъзнатата наблюдателност, присъща на малките деца.

— Хъм! Не би трябвало да са тъжни — отсече Ларк. — В края на краищата той има всичко, което би могъл да си пожелае — включително една дузина къщи, от които баща му съвсем наскоро изгони почтените арендаторски семейства.

Разгорещената ѝ тирада накара Джейми да замълчи.

— Ох, извинявай, малкият ми — каза тя, като се премести непохватно, за да го погали по главата. — Не можеш да разбереш какво кара бедната ти глупава сестра да е така заядлива днес.

Успокоен, Джейми стисна пръстите ѝ.

— Разкажи ми за снощи, миличко, за пожара — помоли го тя, като се мръщеше съсредоточено. — Уплаши ли те много?

— Не, аз не знаех нищо за пожара, докато не ме събуди непознатият, дето ни докара тук. Главата ми беше замаяна от сиропа за кашлица, дето ми беше дала, но си спомням, че той ме взе на ръце и ме изнесе навън. Литъл Дън беше впрегнат в каручката, а ти лежеше отзад. Мъжът ме сложи да легна до тебе и ме зави, струва ми се. След това не си спомням много — само как се събудих в едно голямо легло, дето имаше пух във възглавниците.

Ларк изпита чувство на огромна благодарност към непознатия, спасил живота ѝ. Тя се надяваше да разбере кой е той, за да може да му се отблагодари.

— Как изглеждаше непознатият, Джейми? — попита тя. — Сигурен ли си, че не е някой човек от селото?

Братчето ѝ се замисли над въпроса.

— Не знам. Беше ужасно тъмно и аз едвам си държах очите отворени. Но...

— Какво? — настойчиво попита тя.

— Той имаше черен кон, огромен силен звяр. Беше завързан отзад към каруцата и през целия път сумтеше и пръхтеше. Отначало мислех, че е част от някакъв сън, но сега си го спомням ясно.

— Хм, чудя се как така този мъж е минавал оттам в толкова късен час.

Тази тема, изглежда, умори Джейми и той започнала се върти на мястото си и да си тананика нещо. Болката от обгарянията напомняше

на Ларк за себе си и тя попита:

— Има ли кой да се грижи за тебе в тази къща, миличко?

— Да. Лорд Гласмийд помоли едно от момичетата в кухнята да ме гледа. Името ѝ е Мег.

— Хубаво. А сега можеш ли да отидеш и да я намериш. Аз имам нужда да си почина малко.

След като той излезе тичешком от стаята, Ларк се настани поудобно на възглавниците. Нещо смътно я тревожеше в описанието, което Джейми даде на непознатия, или по-скоро в това на коня му. Онзи страшен конник, който беше видяла точно преди пожара, яздеше абаносов на цвят кон. Нима той беше подпалил обора, а после се беше върнал да я спасява?

Ларк се обърна на една страна, намръщи се от силната болка в бузата, а после въздъхна, без да успее да реши загадката. Не можеше да направи нищо друго, освен да настоява лекарят да ѝ каже името на тайнствения спасител, въпреки че той, изглежда, нямаше голямо желание да го стори.

Тя много искаше да говори със собственика на буйния черен кон.

Струваше ѝ се, че само за миг е затворила очи, когато някакъв шум я разбуди — тракането на ръжена се смесваше със звъна на часовника, който отброи единадесет. Няколко секунди по-късно някой внимателно я покри с юрган.

— Кой е? — попита тя разтревожена, като се изправи и седна. Мразеше тази превръзка около очите си.

Някаква ръка докосна нейната върху завивките. Имаше позната форма и големина; беше гладка, каквито са обикновено ръцете на хирурзите, без да е мека. Ларк си помисли, че винаги ще си спомня тази ръка такава, каквато беше тази вечер — топла, тя обгръщаше замръзналите ѝ пръсти като ръкавица през зимата.

— Вашият уморен лекар — съобщи Кристофър, — който се извинява, че днес ви е сложил в края на списъка... но имате злощастната привилегия да сте на удобно място — на път за спалнята му.

Гласът му беше топъл и гърлен, ръката, хванала нейната, беше твърда и в ума си Ларк си представи онзи Икар, за когото говореше

Джейми — избледняло изображение в опърпана детска книжка.

В същото време тя чуваше едно вътрешно предупреждение, зов за самосъхранение:

„Той е син на маркиза на Уинтъруд, член на онова благородническо съсловие, което ти презираш, враг и на теб, и на каузата ти.“

Въпреки това някак си не можеше да изпита гняв.

— Имали сте дълъг, тежък ден? — попита тя нежно.

Събеседникът ѝ се наведе към нея, седна и от тежестта му пухеният дюшек потъна надолу.

— Напоследък всички дни са дълги.

В гласа му звучеше силна умора. Ларк беше преценила, че той е от хората, които могат да издържат дълго, затова ѝ се струваше, че не е искал дотолкова да издаде изтощението си, но то беше проличало пряко волята му. Може би поради превръзката около очите ушите ѝ бяха станали по-чувствителни от обикновено и можеха да разпознават оттенъци на чувствата, които иначе биха останали незабелязани.

Сега усещаше как той я оглежда внимателно, така, както лекар оглежда своя пациент, като търси симптоми и признаци на страдание. При първата им среща беше осъзнала, че този мъж може да изпита силно съчувствие. С едно обикновено докосване на ръката или снижаване на гласа той можеше да я накара да мисли, че цялото му внимание е съсредоточено върху нея. Запита се каква ли сила и магнетизъм би съзряла в очите му, ако само можеше да ги види.

Нямаше как да знае, че Кристофър я оглежда много повече като млад мъж, който преценява достойнствата на една жена, отколкото като лекар, който преглежда своя пациент. Той никога по-рано не беше виждал косата ѝ, тъй като качулка или забрадка винаги покриваха главата ѝ. Сега тежките махагонови къдрици падаха до кръста ѝ и блестяха на светлината на огнището.

Той се отмести леко, съблече черния фрак, нави ръкавите на ризата си и накара мислите си да се ограничат на едно по-професионално равнище.

— Кажете, как се чувствате тази вечер? По-добре ли сте от последния път, когато ви видях?

Всъщност тя се чувстваше доста по-добре заради самото му присъствие, но не можеше да признае това, дори и пред себе си.

— Да — каза тя. — Болките намаляха. Най-много ме мъчи бузата и пръстите на лявата ми ръка.

— Имате ли нужда от още лекарство?

— Мисля, че ще мога да издържа и без него, благодаря.

— Но аз не искам „да издържате“. Искам да изкарате една спокойна нощ и ако за това трябва да вземете още една доза от лекарството, ще ви я дам. Не е препоръчително, разбира се, да се взема дълго време — никога не рискувам пациентите ми да се пристрастяват.

— Ами превръзката на очите? — попита тя, като докосна с пръст бинта.

Отговорът беше категоричен:

— Мисля, че засега е добре да не я махаме.

После до устните ѝ беше поднесена още една доза лауданум — няколко горчиви капки в една лъжица, — а след това и чаша подсладен чай. Докато пиеше, чу как лекарят се занимава с някакъв друг предмет.

— Това е смес от танин и други успокоителни — обясни той, докато леко мажеше по челото и слепоочията ѝ някакъв мазен мехлем. — Тя ще помогне да се излекувате. Докато бяхте в безсъзнание, слагах на всеки няколко часа лед и мокри компреси. Един от помощниците ми ще продължи да го прави известно време, ако аз нямам възможност.

Като приключи работата, Кристофър взе една кърпа да избърше мехлема от ръцете си, а очите му отново се устремиха към красивата коса на пациентката. Оттам вниманието му се прехвърли върху лицето ѝ, а после върху извитите ѝ плътни устни. Беше дошло времето да подхване една тема, която съвсем не му харесваше.

— По някакво съвпадение — каза той, сякаш между другото — днес имах още един пациент с изгаряния, малко момче, което преобърнало върху себе си чайника с врялата вода и си изгорило ръцете.

— Бедното създание. Много ли го болеше?

— Не повече, отколкото ви боли вас, струва ми се.

— Все пак... болката трябва да е по-жестока, когато напада млад и невинен човек.

— Говорите така, сякаш не смятате себе си за млада и невинна — пошегува се той.

— Ако смятате, че осемнайсет години означава млада, значи съм млада. Но не съм невинна.

Кристофър се засмя и осъзна, че го прави за пръв път този ден.

— Изкушавате ме да направя една неблагоприлична забележка, но аз ще бъда джентълмен и ще се въздържа — поне докато не ви опозная по-добре.

Ларк съжали, че е формулирала така мисълта си, а още повече се засегна от начина, по който той се забавляваше. Понечи да го осведоми, че няма да има възможност да я опознае по-добре, тъй като утре си тръгва. Но си удържа езика зад зъбите, понеже разбираше, че трябва да си тръгне скришом. Боеше се, че лорд Гласмийд, като се има предвид неговата проклета вродена склонност да командва, няма да позволи на никой пациент да си тръгне, преди той да е дал разрешение за това.

Проницателните очи на Кристофър забелязаха как устата на Ларк се отвори и пак се затвори, като че от някакво хрумване, и това го накара да се замисли. Тя със сигурност има някакви особени намерения. Но какви? Трябва да внимава да не я насилва за нищо, за да не се запъне, както често прави, като магаре на мост. Ще трябва да се отнася по-внимателно с тази червенокоса бунтовничка.

— Имате ли да ми кажете нещо, лорд Гласмийд? — попита тя, като прекъсна мислите му.

Стори му се, че тя вложи в титлата му почти незабележима подигравателна нотка, но това не го разсърди, а само го развесели.

— Да — отвърна той. — Надявах се да отложим този разговор за утре, но след като сте будна и сте напълно в съзнание, ще обсъдим нараняванията ви сега.

Тя чакаше. Натискът на ръката му се засили, а гласът му стана сериозен и загрижен.

— Казах ви тази сутрин, че имате едно-две сериозни изгаряния, спомняте ли си разговора ни?

Тя кимна.

— Както казах, всички те ще заздравеят, повечето са само повърхностни. Кожата, разбира се, ще остане чувствителна известно време, трябва обаче да се постареем да запазим най-сериозните рани от инфектиране. Но не очаквам никакви усложнения. Раната на ръката ви дали случайно не е от копитото на понито?

Тя се намръщи и съсредоточи мислите си.

— Ами, струва ми се, че помня как то ме ритна... да, така разбрах, че съм го намерила сред пушека. Но вие откъде знаете?

Той се засмя тихо.

— Точно над лявата ви китка има ясен отпечатък от подкова.

Тя се усмихна леко и се опита да раздвижи ръката си. Малко болеше, но се движеше съвсем нормално.

— Не е сериозно — увери я Кристофър. — Но — той замълча за малко, — боя се, това не се отнася за бузата ви.

Ларк усети, че той отново става от леглото. Стори й се, че отива към камината, но не беше сигурна, защото килимът приглушаваше стъпките му. Реши, че не е сигурен как да продължи разговора.

— Какво има? — попита тя с глас, който постепенно се засилваше и издаваше тревогата й. — Кажете ми.

Огънят изпраця, а веднага след това по мокрия паваж отвън се чу глух тропот на копита. До камината Кристофър прокара, нерешително ръка през русата си коса и се загледа в младата пациентка. Беше наложително да я задържи колкото е необходимо. Би било глупост да се остави един ценен член на нелегалната организация да броди наоколо в подобно безпомощно състояние. Тя не само знаеше много тайни, но, което е по-важно, той се страхуваше, че някой я е разкрил и смята да използва това срещу нея. Разбираше, че тя сигурно се ядосва, дето трябва да остане в дома на мъж, когото смята за лоялист, но не можеше да й разкрие истината за себе си. Не можеше също така да остави своята фея да си тръгне и да попадне право в лапите на опасността. Той веднага отхвърли идеята, че по-личен, дори егоистичен мотив е причината за желанието му да я задържи.

Несъмнено извинението с изгарянето трябва да бъде използвано най-пълноценно, дори може би с известни преувеличения. Колкото до другите последствия... боеше се, че тя още не е достатъчно силна да научи за тях. Най-лошото просто ще трябва да почака.

Все още на мястото си до камината, той погали с ръка кутийката за ръкоделие на майка си, отвори разсеяно сребърния капак, а после прикова поглед в лицето на Ларк.

— Напоследък се появиха нови, по-съвършени методи за лекуване на изгаряния, госпожице Балинтър — започна той предпазливо. — Бих искал да ги обсъдя с вас. Проявявам значителен интерес към този клон на медицината, години наред съм учил при

европейски лекари, които претендират да са компетентни в тази област. Мехлемът на бузата ви, например, съдържа бактерициден препарат, чиято рецепта научих от един хиндуистки лекар, когато миналата година той четете лекция в Рим.

Кристофър затвори капака на кутийката и добави:

— В редица случаи като вашия, успех да предотвратят оставането на белези.

— Какво искате да кажете? — попита тя и неспокойно се размърда в леглото. Невъзможността да вижда лорд Гласмийд я отчайваше. Чувстваше, че той иска да ѝ съобщи нещо страшно и много ѝ се искаше да види израза на лицето му, сякаш така щеше да разбере истината.

Като се подготви да се справи с евентуална истерия, Кристофър се приближи към леглото.

— Лекарите винаги искат да спестят на пациентите си неприятните неща — каза той нежно, — но ще бъде честно само ако говоря открито. Бузата ви е пострадала... пострадала е сериозно. Вярвам, че при подходящо лечение ще остане само малък белег. Но трябва да ми обещаете, че ще останете тук до тогава, докато аз не сметна, че е благоразумно да си тръгнете.

Думите му направиха огромно впечатление на Ларк. Тя веднага се замисли за вида си и наведе ниско глава, изплашена, че лицето ѝ може би е ужасно, много по-грозно, отколкото някога си е представляла. Дали сега не беше някоя нещастна развалина с обезобразено лице, изрод, който трябва да се крие от дневната светлина?

Минаха няколко секунди. Тя преглътна сълзите си и потрепери. Искеше да дръпне рязко превръзката от очите си, да помоли за огледало и да види сама какво е станало с лицето ѝ, но също толкова силно искаше и да не го вижда.

Тя овладя гласа си, заговори по-ниско, за да прикрие треперенето, и, вместо да поиска огледало, попита:

— Тогава видът ми... трябва да е доста неприятен?

Лорд Гласмийд незабавно се приближи до нея, седна на леглото и сложи двете си ръце на раменете ѝ. Пръстите му бяха силни и настойчиви, сякаш искаше да привлече вниманието ѝ към това, което имаше да каже. Тя усети приятната му миризма — на сапун и на бренди, което сигурно беше изпил след вечеря.

— Мога да ви уверя в противното — каза той. — Видът ви не е грозен. Аз просто мислех...

Беше се навел толкова близо към нея, че чуваше дишането му, почти чу как изречението замря на устните му.

— Помислихте какво, лорд Гласмийд?

Кристофър въздъхна, защото разбираше, че е стъпил на твърде опасен терен, и никакъв такт не може да го спаси. Той свали ръце от раменете ѝ, потърка брадичката си и продължи:

— Е, тъй като е естествено една хубава млада жена да се гордее с външността си, особено, ако е все още свободна...

— Искате да кажете, че си търси съпруг — отсече Ларк.

Кристофър не успя да потисне усмивката, предизвикана от честната формулировка. Все пак беше извънредно щастлив, че тя не може да я види.

— Да — съгласи се той, — която си търси съпруг.

— И това лечение... отново ще ме направи подходяща партия?

— Не съм казал, дори не съм намеквал, че сега не сте, както вие се изразявате, подходяща партия.

— Напротив, направихте го, лорд Гласмийд, независимо дали сте искали това или не.

— Не ме съдете несправедливо, госпожице Балинтър. Думите ми също така изразяваха мнението, че сте хубава.

— Един комплимент, за който, изглежда, трябва да ви благодаря — отвърна тя кисело. — Ако ви разбирам правилно, в случай че не се съглася с лечението, което предлагате, ще се превърна в нещастна белязана стара мома.

Кристофър се замисли в кой точно момент е сбъркал в подхода си. Беше очаквал, че след като спомене за белязаното лице, ще има сълзи или писъци, но не и насочено лично към него възмущение.

— Моите извинения — каза той. — Съвсем не си представях, че този разговор ще стане толкова деликатен. Боя се, че съм ви накарал да стигнете до грешни изводи, колкото до сериозността на обезобразяването — не е толкова ужасно, колкото вероятно си представяте.

Обезобразяване. Употребата на тази дума потвърди страховете на Ларк. Закъснялото уверение, че изгарянето не е чак толкова страшно, ѝ звучеше като обикновена безсмислена баналност.

Противопостави се на желанието да допре ръка до бузата си. Неочаквано за пръв път погледна на лорд Гласмийд не като на омразен аристократ или на добър лекар, а като на мъж. Усещаше, че той е привлекателен и млад. Дали не гледа лицето ѝ с мисълта колко отблъскващо е то за очите? Дали не изпитваше съжаление към нея? Тя обърна леко глава, сякаш да се скрие от погледа му.

— Защо предлагате да направите това за мене? — попита тя. — Положително знаете, че съм само една бедна селянка. Не мога да ви платя за услугите. Всъщност, смятах да си тръгна оттук утре сутринта.

— Не! Няма да си тръгнете оттук, докато аз не разреша. Не можете да се върнете в някаква мръсна колиба от кал, без да рискувате да се получи инфекция.

Неговата арогантност веднага разпали враждебността на Ларк. Понечи да му каже, че вече не разполага с мръсна колиба, където да се върне, но замълча. Чувстваше, че сега не е моментът да се оплаква.

— Ще си тръгна, когато поискам — заяви тя. — И никой надут лекар с твърде високо мнение за себе си не може да ме спре.

Кристофър изгаряше от желание да отвърне, че ако реши, може много лесно да я заключи в тази стая, но не беше в настроение да изтърпи изблика от женски превземки, който подобна забележка сигурно щеше да предизвика. Освен това тя може да заподозре, че зад подобна разгорещеност се крият някакви мотиви.

— Ще говорим за това по-късно — каза той с принудено спокойствие, но с намръщено лице. — Освен това не очаквам да ми се плати за услугите. Всъщност изпитвам особен интерес към вашия случай, макар че сега няма да обяснявам причините за това. И така, ще обмислите ли въпроса за лечението?

— Ще обмисля всичко, което казахте — каза му тя студено. — Ако нямате нищо против, предпочитам да не говорим повече тази вечер.

— Госпожице Балинтър...

— Моля ви — прекъсна го тя. — След един-два дни ще ви кажа отговора си. Междувременно, ще съм ви много благодарна, ако престанете да ме съжалявате...

Тя вирна брадичка с намерение да го обърка.

— Да, милорд. Това, че не мога да виждам лицето ви, не означава, че не мога да разбера какво мислите.

Кристофър стана. Постоя малко до своята храбра малка пациентка със скръстени ръце и смръщено чело, като се чудеше на стоическата ѝ съпротива.

Ларк усещаше погледа му върху себе си, усещаше, че гледа лицето, което нарече обезобразено. Не можеше да понася този внимателен оглед. Тя вдигна юргана, уви се в него и се обърна на другата страна, с което явно искаше да му покаже, че е време да си върви.

Кристофър въздъхна отчаяно. Целият ден беше ужасен и това съвсем не бе удовлетворителен завършек. Но той докосна нежно косата на Ларк и я погали.

— Лек сън.

След миг Ларк чу как той излиза от стаята. Тя не се премести нито на сантиметър, не помръдна нито един мускул, просто остана заслушана, докато премерените стъпки на врага ѝ не заглъхнаха.

5.

Беше свикнала да брой ударите на часовника, защото с тая превръзка на очите това беше единственият начин да следи часовете, около които се въртеше животът. Един, два, три, четири, пет пъти иззвъня камбаната този път. Предполагаше, че голямата къща скоро ще се разбуди, цяла армия прислужници ще започне да мете, да оправя леглата, да бърше праха. Свикнала да се труди от зори до мрак, за да поддържа един скромен дом, можеше да си представи колко ръце са необходими, за да му бъде удобно и сито на глезения пер.

Ларк лежеше в леглото, най-мекото, в което беше спала някога през живота си, чакаше в мрака и мислеше за ужасните новини, които лекарят ѝ беше съобщил предишната вечер. Инстинктивно докосна с пръст раната на бузата, която още я болеше, с надеждата да се е случило чудото. Но, разбира се, раната не беше изчезнала през нощта.

С отчаяние разбра, че трябва да остане още известно време под този покрив, да лежи тук и да приема грижите на лекаря, защото иначе можеше да ѝ остане някой отвратителен белег. Успокои се с мисълта, че лорд Гласмийд няма как да знае за участието ѝ в нелегалната организация. Никой не знаеше за това, освен верния пратеник, който ѝ носеше всяка седмица посланията направо от Върджил, и... скритият под качулката мъж, на когото тя ги предаваше под луната, огряваща Вълшебния глог.

Дали злото чудовище, което беше убило с такава жестокост чичо Джером, не я търси сега? Дали е разбрал, че е убил не онзи Балинтър, когото трябва? Той със сигурност беше от аристокрацията и вероятно се движеше в същите висши кръгове, в които се подвизаваше и лорд Гласмийд. Дали двамата се познават? Няма ли в някой светски разговор с лекаря златокосият да открие къде се намира племенницата на Джером Балинтър и да се опита да я удуши през нощта или да накара да я арестуват за участие в заговор срещу държавата?

Тя потрепери, като си спомни за конника с огромния черен жребец. Къде е неговото място в тази загадка, която ставаше все по-

голяма и по-голяма? Наистина ли той беше нейният спасител и ако е така, тогава кой е подпалил пожара?

Дилемата ѝ остана нерешена. С тази рана на бузата и с превръзката на очите тя не можеше да измисли начин да съобщи на пратеника къде да ѝ донесе посланието от Върджил. Нито пък се сецаше как да предупреди онзи призрак под Вълшебния глог, че поне за известно време жаждата му за тайни няма да бъде утолена.

— Бррр!

Тихият възглас на Гриндъл и бързите ѝ стъпки накараха Ларк да подскочи уплашено.

— Ох! Огънят почти е изгаснал. Гледай ти сега! Трябваше да се престраша и да се измъкна от леглото преди час, наместо да си грея кокалите като изнежена жена на някой пер.

Всичко това прислужничката говореше тихо сама на себе си, докато ожесточено разпалваше огъня. Скоро, ако се съди по топлината в стаята, тя се справи със задачата си.

— Добро утро, Гриндъл.

— Ох, госпожице... Ама аз нали не ви събудих?

— Не. Будна съм от преди малко.

Жената зацъка съчувствено с език.

— Не можахте да спите, а? Че как да не ви разбере човек? Както сте изгорена цялата, сигурно е трудно да лежите в леглото, камо ли да си почивате спокойно.

— Бих искала днес да се опитам да стана.

Щом изрече това, Ларк започна бавно и извънредно внимателно да отмества настрани завивките.

— Ох, недейте, госпожице! — възпротиви се Гриндъл хвърли духалото и се втурна към пациентката. — Най-добре е да почакате, докато лорд Гласмийд ви позволи. Почти шест е и той скоро ще стане — винаги закусва в и половина. Моля ви, почакайте го, не се знае каква беля може да направите.

— Хайде. Помогни ми, Гриндъл.

Не беше лесно да разубедиш Ларк, щом веднъж си науми нещо. Тя полека провеси крака от леглото и, като протегна ръце, зачака търпеливо помощ.

— Ами, щом настоявате — замърмори недоволно прислужницата, — ама, дайте да ви помогна да си сложите халата. На

старата господарка е, малко е голям, но ще ви топли.

Ларк остави прислужницата да хване ръцете ѝ и да ги промуши през дългите копринени ръкави. След това, когато коланът беше вързан здраво около кръста ѝ, тя сложи ръка на раменете на Гриндъл.

— Сега, ако обичаш, заведи ме до някой стол. Бих искала да поседя малко преди закуска.

Нужни бяха няколко стъпки, после завъртане и Гриндъл я остави пред някакво кресло. Ларк напипа облегалките и предпазливо се отпусна.

— Сега ще отида само да взема чая ви, госпожице. Ето ви едно одеяло, загърнете се с него, не можем да ви оставим да се простудите, нали така. Днес си е направо кучешки студ. Обзалагам се, че по моравата и по старите чинари има дебела слана.

Гриндъл отиде да дръпне завесите и Ларк чу как кръглите месингови халки изтракаха шумно по корниза.

— Красив изгрев — продължи Гриндъл, — целият в розово и бледолилаво. По върховете на планините има сняг, а поилката за птичките се е заледила. Слушайте какво ви казвам, чака ни студена, сурова зима тази година.

Тя излезе, а Ларк продължи да седи на креслото до огъня, навела замислено глава, искаше ѝ се да може сама да види хубавия изгрев. Светлината на слънцето със сигурност би я развеселила, би повдигнала духа ѝ повече от всичко друго през тази тъжна утрин.

Би ли се осмелила да стане и да доуцука до прозореца с обгорените си крака? Би ли се осмелила да свали бинтовете от очите си?

Да! Ще го направи! Макар и само за миг, ще се възхити на изгрева и ще се ободри.

Или може би желанието да се ободри, е само едно неубедително извинение? Дали просто не гори от желание, със смесица от вледеняващ ужас и трескаво любопитство, да намери огледало, да се взре в образа си и да разбере сама доколко обезобразено е лицето ѝ от огъня?

Разбира се! И тя „наистина“ ще разбере!

Лекарят няма защо да знае. Ще превърже отново очите си, след като си позволи тази малка волност, и изобщо няма да му каже за нея.

Движеше се бавно и внимателно. Стъпваше с изкривени стъпала, защото петите отдолу я боляха прекалено силно, за да може да ходи нормално, и беше леко приведена, с протегнати напред ръце. За щастие не срещна никакви пречки по мъчителния си път към прозореца и скоро ръката ѝ докосна хладните, кадифени завеси, които беше чула Гриндъл да дърпа. Зад тях изпод рамката леко духаше. Ларк напипа стъклата и притисна длани към ледената им повърхност. После вдигна ръце на тила си и леко откри края на превръзката. След това започна да я отмотава още и още...

Хладният вятър галеше челото ѝ. Обгорените ѝ ресници, насълзените ѝ очи. Повдигна клепки и се приготви да види слънцето, но меката светлина не се появи, не проблесна нито един лъч от сутрешните багри.

Трескаво и нетърпеливо докосна с пръст миглите си и откри, че са станали редки, по-малки и че от докосването им изпитва силна болка. Може би очите ѝ не можеха да се отворят напълно — какво, какво не е наред? Диво, с трепереци ръце докосна влажните извивки на очните ябълки, проучи ги и усети как се отварят широко, още по-широко.

Но никаква искрица светлина не стигна до дълбините им, не се появи никакъв образ, който би могъл да прилича на цвят или на сянка. Всичко беше в мрак, всичко, „всичко“!

Ларк се завъртя, после още веднъж и още веднъж, като се опитваше да намери огъня, някоя свещ, нещо, което да гори. Но нищо не се появи, около нея имаше само мъртва, тъмна пустота... тя нямаше зрение. Никакво.

Сляпа! „Тя беше сляпа!“

Светът изгуби равновесието си, стана място на ужас, страх и объркване. Тя се спъваше, въртеше се непрекъснато в кръг с протегнати ръце и с широко отворена от потрес уста. Изведнъж предметите в стаята се превърнаха в лабиринт от препятствия, тя залиташе покрай тях, сграбчваше ги с пръсти, за да не падне. Обхваната от безумна паника, Ларк се запрепъва към вратата, после изстена, извика и се втурна обратно към прозореца. Разбира се, че ще успее да види слънцето, ако отново потърси светлината му!

Неочаквано в хаотичното си препъване настъпи влачещия се край на превръзката и падна тежко, болезнено на килима. Изстена и

запълзя на ръце и крака, чувстваше се изгубена в някакъв безкрайно тъмен и ужасяващ тунел. Пръстите, които диво търсеха наоколо, най-после откриха повърхността на стена, а след това за пореден път кадифената завеса и тя се хвана за нея като за спасително въже.

Равновесието ѝ беше нарушено, можеше само да виси на завесата, сякаш от това зависеше животът ѝ, да вие, да плаче и — при все че едва ли го осъзнаваше — да вика в дива самозабрава господаря на къщата.

Въпросният джентълмен седеше на масата и довършваше отличната си закуска. Сивият редингот, жилетката от брокат и правите панталоните правеха вида му много изискан; той олицетворяваше елегантността, която подхождаше на хората с неговото обществено положение. Дори косата му беше подстригана по-късо, според последната мода, вместо да бъде обилно напудрена или скрита под перука.

До махагоновия бюфет зад него стоеше дискретно един прислужник, който се грижеше за дългата редица димящи ястия в сребърни подноси. Облечен в бляскава ливрея в златно и небесносиньо, той придаваше завършеност на разкошната трапезария, която беше боядисана в светлосиньо и беше украсена със сложни гипсови орнаменти в стил рококо. Прислужникът пристъпи напред, за да допълни с кафе порцелановата чашка пред господаря си, но лорд Гласмийд разсеяно отказа с движение на ръката.

— Както обикновено ли да се разпоредя с остатъците, милорд? — попита прислужникът, който имаше предвид обичайното нареждане на Кристофър остатъците да се сипват в паници и да се раздават на бедните, наредени на опашка пред вратата.

— Да, Конър — измърмори младият пер, като сгъна вестника намръщен. Заглавията бяха тревожни. Предишния ден тълпа защитници на католицизма били арестувани във Феникс парк, войската промушила някои от тях с щикове още преди да бъдат оковани. А по границата между Ълстър и Ленстър имало яростни сблъсъци между католици и протестантски терористи. Навсякъде бунтовниците открито садели дървета на свободата и палели големи огньове, за да отпразнуват победите на французите от другата страна на Ламанша.

Тези новини не подобриха твърде и без това лошото настроение на Кристофър. През цялата нощ беше обмислял един особено неприятен проблем, беше кръстосвал червено-златистия турски килим в спалнята си, докато накрая, полумъртъв от изтощение, се беше отпуснал на един стол и беше задрямал. Ако преди един час не го бяха разбудили магарешкият рев и тропотът на количката, която разносяше млякото, щеше да пропусне часа за закуска — нещо, което не му се случваше.

Като вадеше златния си джобен часовник, за да провери колко е часът, той се зачуди дали все още спи неговият проблем с махагоновата коса, който го беше държал буден през цялата нощ. Надяваше се почивката през нощта да я е направила малко по-малко упорита и доста по-сговорчива. За да успее едновременно да защити Ларк Балинтър и да открие нейния източник на информация, без да рискува собствената си кожа, ще са необходими ловкост от негова страна и съдействие от нейна.

Изведнъж осъзна, че тропа с лъжицата си по синьо-червената покривка на масата и с крива усмивка я остави настрана. Чу някакво вълнение иззад вратата, стана нервно и прекоси черно-белите плочки към огромната зала.

— Какво по дяволите става? — извика той, когато две от камериерките на горния етаж слязоха тичешком по стълбите с развети панделки на бонетата.

— Момичето на арендатора, милорд! — отговори едната бързо и презрително. — Полудя напълно, ви казвам!

Без да губи време да разпитва за подробности, Кристофър се втурна нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж, а токовете на излъсканите му ботуши тракаха по мрамора. Когато влезе в стаята на майка си, намери Ларк сграбчила завесите на прозорците и без превръзка на очите.

— Боже милостиви! — възкликна той и се хвърли напред.

Щом чу гласа на лорд Гласмийд, Ларк извърна глава и извика името му. После, като държеше все още с една ръка завесата, тя протегна другата към него и се хвърли напред с цялата си тежест, докато усети ръцете му да я обгръщат.

Обви с ръце врата му, за да намери опора както срещу ужаса, така и срещу световъртежа в главата си. Равновесието ѝ бе нарушено

до такава степен, че не можеше да спре да залита, а шокът така беше отслабил краката ѝ, че те заплашваха да подгънат и тя да падне отново.

— За бога, Ларк! — каза Кристофър, като се опитваше да охладни железната хватка около врата си. — Какво сте направили? Нека ви заведе обратно в леглото, където...

— Не! — изпищя тя. — Не ме пускайте! Моля ви, не ме пускайте!

Като обезумяла тя впи пръсти в дрехите му, стискаше го здраво, сякаш се боеше, че може да избяга.

— Очите ми! — извика му тя, обхваната от абсолютен ужас. — Не мога да виждам! Не мога да виждам!

Мълчанието, което последва, беше толкова злокобно, толкова съдбовно, че въздухът сякаш за миг излезе от дробовете на Ларк.

— Не ме ли чухте? — повтори тя, като го сграбчи за яката. — Казах, че не мога да виждам. Станала съм сляпа като прилеп!

Пръстите на Кристофър се стегнаха на кръста ѝ и той я привлече към себе си, сякаш да я защити от собствения си отговор. После, като затвори от мъка очи, той съобщи жестоката истина:

— Да, Ларк. Сляпа си.

Когато той потвърди кошмара ѝ, тялото на Ларк потрепери конвулсивно. Гърлото ѝ се сви, крайниците ѝ се сковаха от шока. Беше очаквала той да се противопостави на думите ѝ, да успокои страховете ѝ, да ѝ обещае, че всичко ще бъде наред.

— Кажете ми, че е само временно! — каза тя умолително. — Кажете ми, че утре или вдругиден ще оздравея, ще мога отново да виждам!

Той хвана с ръце лицето ѝ и, като я държеше здраво, заговори честно с твърд глас:

— Кълна се, Ларк, ако можех да преобърна земята и небето и да ви кажа това, което искате да чуете, щях да го направя. По време на пожара е имало експлозия — мисля, че силната светлина може да повредила очите ви. Бог знае, бих искал да мога да ви уверя, че утре ще се събудите с възстановено зрение. Но не смея. Не мога да кажа дали някога ще виждате отново.

Гласът ѝ се изви ужасено.

— Искате да кажете, че няма никаква надежда, така ли?

— Не би било хубаво от моя страна да ти давам празни надежди — отговори тихо Кристофър и хвана по-здраво кръста ѝ, когато тя залитна. — Но смятам, че в твоя случай положително има голяма надежда.

Като си поемаше на пресекулки въздух, Ларк се опита да осмисли думите на лекаря. Когато страшната истина започна да прониква в съзнанието ѝ, тя изстена и извика:

— Не, не!

После, отчаяна, се разрида на жилетката на лекаря, вкопчена в него, сякаш той беше единственото сигурно пристанище на сред яростната черна буря.

Кристофър просто я прегръщаше, а вътрешно беснееше, че няма сила да ѝ върне зрението.

Накрая, след доста време, сълзите на Ларк пресъхнаха, а с тяхното спиране травмата от току-що открития ѝ недъг премина от диво недоверие към просто вцепенение. Тя се отпусна в ръцете на мъжа и усети как той я хвана, за да не падне на пода.

Кристофър пъкна ръка под коленете и раменете ѝ и я притисна до гърдите си. Въпреки че я държеше здраво, тя отново обгърна с ръце врата му и го притисна така, че никаква сила на земята да не може да я отдели.

Когато той я сложи внимателно на едно кресло и се опита да се освободи от здравата ѝ прегръдка, тя извика.

— Спокойно — каза той. — Ще се отдалеча само на няколко крачки, за да взема един стол... Така, а сега ще седна до тебе и ще ти държа ръката. Не се страхувай. Няма да те оставя.

Тя почувства как той взе ръката ѝ в неговата и се наведе към него, заслушана в гласа му, в дишането му. Около тях беше тихо. Само тропотът от колелата на някоя карета, потракването на някое сухо клонче о прозореца или пронизителното джафкане на куче напомняха на Ларк, че животът навън продължава с обичайния си ритъм.

След миг тя заговори.

— В-вие казахте, че... сте знаели.

Настъпи кратка пауза.

— Боя се, че знаех.

— И въпреки това не казахте нищо досега.

Кристофър наведе глава.

— Исках да мине малко време — време, през което да станете по-силна, по-способна да издържите на шока.

Ларк знаеше, че огънят пламти точно зад гърба му и тя направи неочакван отчаян опит — наведе се напред и втренчи очи, докато започна да ѝ се струва, че те ще изскочат от орбитите си. Но не можа да види нито едно пламъче, нито една искрица не проникна през завесата пред очите ѝ. Тялото ѝ се напрегна, а дишането ѝ се ускори, когато я заля нова паническа вълна.

— Гриндъл! — изрева Кристофър, хвана с голямата си ръка мятащите се ръце на Ларк и ги задържа на място. — Гриндъл!

Няколко секунди по-късно тревожни стъпки прекосиха бързо килима, а после се чу задъханият глас на извиканата прислужница:

— Милорд?

— Донеси малко бренди. Бързо!

Ларк почти не чу думите. За миг беше изгубила здравия си разум, представяше си живота, прекаран в пълен мрак, живот, в който ще бъде безпомощна и няма да може да се грижи за Джейми. През цялото време едва съзнаваше тихите, настойчиви думи, които ѝ казваше Кристофър, за да я утеши, за да върне обратно разсъдък ѝ.

Накрая някой я хвана за брадичката и изля между зъбите ѝ някаква хладна, огнена течност. Тя се задави, ахна, а после остави още от питието да се излее в гърлото ѝ, като смътно разбираше, че то ще помогне да се успокои трескавия ѝ ум.

Когато погълна толкова, колкото искаше, тя извърна глава от чашата. С удивление осъзна, че е вкопчила така диво пръсти в ръцете на лекаря, че ноктите ѝ положително се врязват в кожата му. Тази мисъл я накара да се опита да се овладее.

Като освободи малко хватката си, тя промърмори с тих гласец:

— Бих предпочела да умеете да връщате очи, а не лица, милорд... С радост бих избрала зрението пред външността.

Той не каза нищо, известно време помълча и тя. Просто впери безполезните си очи в някаква точка на тавана, докато тялото ѝ остана измамно спокойно на стола, неподвижността му контрастираше с мислите, които прелитаха през главата ѝ.

— За какво мислите, момиче? — попита Кристофър. Той премести високото си тяло на тапицираната табуретка и протегна ръка към нея.

Тя примига, а после отвори широко очи, загледана в образите, които минаваха през ума ѝ:

— Мисля за нещата, които няма да мога вече да правя. Повече няма да видя изгрева на слънцето, нали? Нито ще вървя по пътеките през полето, нито ще бера ягоди в гората. Никога няма да видя отново как водата блести на слънцето, или как лети някоя птица. Няма да мога да различа червеното цвете от жълтото или отново да видя настъпването на пролетта. Няма да мога да чета книги и... ох, лорд Гласмийд! Списъкът продължава ли, продължава.

— Естествено е да мислите за такива неща в началото. Всъщност всичко това е част от приемането на нещата и оздравяването. Но според мен вие сте изключително издръжлива, Ларк Балинтър, и след време ще откриете, че можете да се справите много по-добре, отколкото смятате в този момент. И аз ще бъда до вас да ви помогна, разбира се. Вие трябва само да поискате това, от което имате нужда.

Изпод клепките ѝ в този момент започнаха да се стичат сълзи и тя се възхити, че очите ѝ се справят толкова добре с тази тъжна функция, макар изобщо да не могат да осъществят другата, далеч по-важна. Чистите солени капки се търкулваха надолу една подир друга, като изгаряха бузите ѝ под бинта.

Всеки ден Кристофър беше свидетел на страданието във всичките му ужасни форми, виждаше как млади и стари стенат от болка и умират, страдайки. Не стана безчувствен, но се научи да отдалечава на задоволително разстояние собствения си емоционален свят. Сега обаче, когато виждаше мъката на смелата малка бунтовничка, която седеше до него на лунната светлина, беше дълбоко развълнуван. Чувстваше се свързан с нея, както не се беше чувствал свързан с никого през живота си досега, нито дори с баща си.

Той използва най-добрия начин за утешение, който знаеше, най-естествения начин — вдигна я от креслото и я сложи в скута си, така че главата ѝ се облегна на рамото му.

Ларк интуитивно разбра, че той я прегръща така, както един мъж прегръща една жена, когато иска да я утеши. Необяснимо успокоена от това, тя се отпусна в сигурната му прегръдка.

За един кратък миг на безразсъдство тя дори си помисли, че си заслужава да изгубиш заради това и светлината.

6.

Намръщен замислено, Кристофър се отправи към конюшната, като пътьом облече синия си редингот и нахлупи шапката на главата си. Беше оставил на Гриндъл строги указания да не се отделя от Ларк през целия ден и да изпрати бързо някой да го извика, ако пациентката се нуждае от него. Макар първоначалният шок от откритието, че е сляпа, да бе вече преминал, Кристофър знаеше, че я очакват много мъчителни дни, докато привикне. Възможно бе от време на време да получава припадъци на истерия или бяс от съдбата си. Но тъй като познаваше добре силата на характера ѝ, Кристофър не се съмняваше, че тя скоро ще се оправи.

Конюшната, към която се приближи, беше голяма, чиста, с калдъръмен под и с остър покрив, увенчан с меден, отдавна зеления сал ветропоказател. Конярят вече беше пригответил коня на господаря си. Сивата му козина лъщеше от чесането, копитата бяха почернени с катран, а краят на копринената опашка беше подрязан спретнато.

Не за пръв път с чувство на съжаление и тревога Кристофър осъзна, че конят му се храни по-добре от половината население на Дъблин и макар да се радваше на разкоша така естествено, както всеки човек, той не можеше да не се чувства виновен за това, че може да го има, докато мнозина други страдат. Смяташе титлата си много повече за бreme, отколкото за висше благо и се разкъсваше непрекъснато между чувството си за справедливост и лоялността към баща си. Макар да използваше по възможно най-добрия начин парите и влиянието си, ако му бе дадено право на избор, би предпочел по-прост живот.

Кристофър постави медицинската си чанта пред седлото, взе добре излъсканите юзди и се метна на коня, след което го насочи по алеята между обагрените от есента чинари. Денят беше мразовит, напоен с остра миризма на падащи кафяви листа и влажна черна земя; от време на време ярко огряваше слънцето, когато успееше да се

промъкне между препускащите ята на облаците. Улиците тук бяха чисти и в добро състояние, къщите — високи и достолепни.

От съседния прозорец, седнали до махагоновата си масичка за чай, виконтът и съпругата му помахаха на Кристофър за поздрав. Докато конят го отнасяше нататък, той си представи как те клатят в почуда глави и отбелязват, че техният ексцентричен доктор за пореден път е тръгнал да броди из бордеите и да лекува човешката измет.

Скоро петнистият сив жребец остави зад себе си внушителните улици на привилегированите и навлезе в по-неподредени квартали, където вследствие шумът на уличното движение и димът от стъklarските работилници и безбройните въглищарски огньове. Ваксаджиите се бореха за място до стените и спираха добре облечените господа, които просто ги отместваха настрани с върховете на позлатените си бастуни. Уличните търговци се опитваха да се надвикат един друг, за да се чуе какво предлагат: „Херинги! Миди и стриди! Купувай от сухия торф! Хайде на сухите дърва!“.

На един подходящ ъгъл работници бързо издигаха бесило, на него преди залез-слънце някой нещастник щеше да намери края си. Палачът със своята гротескна черна маска вече кръстосваше напред-назад край бесилката, нетърпелив да заслужи надницата си. Наблизо мина паланкин, носен от неколцина слуги, богато облечената пътничка притисна кърпичка до напудрения си нос и нареди да тичат по-бързо.

Навсякъде се мотаеха просяци, въртяха около вратите на магазините или по ъглите, молеха всеки минувач за някой петак и тикаха пред очите му недохранени деца. Някои бяха се уморили от тези усилия и просто седяха равнодушно по тротоарите, подгънали крака под окъсаните си одежди, докато над главите им се носеха дразнещи миризми от кафенетата.

Като изтрополи неочаквано с железните си подкови, сивият жребец заобиколи две усърдни безпризорни деца, които просеха наред препускащите карети, пощенски коли, каруци, ланда. Кристофър им хвърли няколко гвинеи и им извика да се пазят от опасното движение. Помисли си, че болницата на сиропиталището едва ли има нужда от още двама пациенти, които да лекува в бедните си непригодни помещения.

Беше тръгнал да посети тъкмо тази институция, както правеше на всеки два-три дни, за да прегледа някои от децата и да се опита да

убеди управителите да осъществят част от крайно необходимите реформи. След като зави по Джеймс стрийт, той повери коня си на един отракан хлапак и влезе в болницата, като се опитваше, доколкото му бе възможно, да не обръща внимание на постоянната воня.

Макар немощните пациенти да очакваха с нетърпение посещенията на лорд Гласмийд, Кристофър знаеше, че служителите го отбягват със зле прикривано старание от страх да не станат обект на някоя от неговите гръмки лекции за хигиената. Наведнъж беше хвърлял подносите с мръсни съдове и зацапаните постелки на пода с няколко избрани ругатни и неведнъж беше крещял, че търси един чифт благословени чисти ръце да му асистират при операция.

Днес беше дошъл да види момченцето, попарило се с вряла вода, за което беше говорил по-рано на Ларк. Прекоси редица зали с полусчупени дървени легла; някои от децата в тях кашляха, други викаха трескави, трети бяха целите омотани в бинтове. Накрая Кристофър спря наред две двойни редици легла.

— Как си днес, Шон? — попита той весело и се наведе над един от пациентите си.

Детето се размърда върху тънкия дюшек, ръцете му тревожно се вкопчиха в завивката.

— Ръката ме боли страшно, сър — оплака се то. Очевидно се ужасяваше от смяната на превръзката. — Мама още ли не е идвала?

— Обичаш ли канела? — попита Кристофър, като избегна въпроса, докато разгъваше кифлата, която беше сложил в джоба си.

Шон се протегна към нея и я захапа лакомо, но успя да отговори между два огромни залъка:

— Да!

— Тогава утре ще ти донеса две.

След малко Кристофър приключи със смяната на бинта, хвърли мръсната превръзка в кошчето и похвали Шон за храбростта му. След това, докато го завиваше отново, изръмжа с отвращение при вида на паразитите. Той потупа Шон по ръката и откри незабавно сестрата, на която за кой ли път изчете лекция за необходимостта да се къпят редовно пациентите и да им се сменя спалното бельо.

Когато Кристофър си тръгна от това място, половината от сгълчания персонал остана зяпнал зад гърба му, а ботушите му звънтяха по мръсните плочи с повече сила, отколкото на влизане.

С енергичен ход той се отправи към следващата си среща в модерния клуб „При Дейли“. Във вестибюла един лакей в ливрея и с напудрена перука пое шапката и редингота му и Кристофър влезе в някога простишкия магазин за сладкиши, който се беше превърнал в най-разкошния хазартен клуб в Дъблин. Освен половината членове на близката Камара на депутатите, масите за комар посещаваха и всички развратни контета в града, които гуляеха денонощно и разиграваха високи залози.

Следобед пускаха щорите и палеха полилеите, за да имитират вечер и Кристофър присви очи на мътната светлина. Навсякъде наоколо блестящите повърхности на полирания мрамор, махагона и стъклото отразяваха веселящите се господа — някои бяха трезви, повечето бяха полупияни, а някои хъркаха гръмко, след като бяха достигнали най-високия градус. Само звъntenето на чашите и тържествуващият вик на някой спечелил нарушаваха ниското бумтене на мъжкия разговор.

Щом видя новия си клиент, собственикът се отдели от масата за хазарт, приближи се и се поклони почтително.

— Вашата обичайна маса ли ще поискате, милорд?

Кристофър огледа с проникателни очи различните групи господа, облечени в кадифе и брокат, които смъркаха емфие и обръщаха чашите с бордо.

— Да — каза той. — Обичайната.

— Ще играете ли? Или просто ще пийнете?

— Само ще пия?

— Много добре, милорд.

След като съпроводи Кристофър през две врати, собственикът отключи една стая и покани госта да седне, докато той донесе нещо за ядене и пиене. Миг след това се върна с гарафа бренди и загледа безмълвно как Кристофър извади една монета от джобчето на жилетката си и със странно непохватно движение я изпусна на пода.

Само много наблюдателно око би забелязало, че това не беше обикновена гвинея, а много древна монета, на която беше изобразен озъбен лъв.

Кристофър се наведе да я вдигне от пода, а собственикът кимна в отговор на сигнала и излезе, без да пророни дума.

Само след три минути на вратата тихо се почука, след което в стаята влезе един незабележим човек с остра брадичка и добродушно лице белязано от дребна шарка.

— Бичъм! — приветства го Кристофър, като стана и протегна ръка.

— Радвам се да те видя, Кристофър — отвърна гостът, като се пресегна да си налее бренди, преди да седне. — Добре ли вървят нещата в лекарската ти практика напоследък?

— По-добре не може да бъде.

— Браво. Браво. Аз самият исках да те помоля за съвет по един въпрос.

— Няма да ме торМОЗИШ пак да ти намеря лек против оплешивяване, нали? — попита Кристофър с блясък в очите.

Бичъм се засмя и докосна рядката си права коса.

— Прекалено си досетлив. Предполагам, че ще трябва да се примиря или да започна отново да нося перуки, а? Винаги съм си въобразявал, че изглеждам дяволски привлекателен с някоя и друга фалшива къдрица около ушите си.

След това той се умълча. Наскоро Бичъм Харви се беше превърнал в един от главните водачи на нелегалните съюзисти, като повечето във висшия ешелон на бунтовническите лидери. Той беше протестант. Беше и много богат и доста влиятелен. Член на адвокатската колегия, той беше известен както с остроумието си, така и с многобройните си дуели, в които беше показал умение да се бие. Говореше се, че този нисък на ръст мъж не се бои от нищо.

— Имаш ли новини за мен? — попита накрая Бичъм.

Кристофър прочисти гърлото си и прекара ръка по масивната си избръсната челюст.

— Боя се, че не са такива, каквито би искал да чуеш. Всъщност, не знам кога ще получа следващото послание. Линията ни за връзка е... прекъсната.

— О?

Кристофър кимна, като поклащаше брендите в чашата си.

— Така се случило, че свързката ми не може да си върши работата.

— Не можеш ли да го смениш?

За миг на лицето на Кристофър се изписа болка.

— За нещастие бъркаш рода — аз говоря за една млада жена.

— Млада жена?

— Да. Една много опака млада жена.

Бичъм размърда слабото си тяло върху тапицирания с плюш стол и свъси вежди.

— Е, и какво по дяволите не е наред с нея? Защо не може да си върши работата. Всъщност, като си помислих, не ми казвай. Със сигурност ще се впуснеш в подробни описания на някакво несериозно женско заболяване.

Кристофър поднесе чашата към устните си и пресуши останалото бренди.

— Истината е — каза той с нисък от огненото питие глас, — че й се случи нещастие. Ако не стане някакво чудо, тя просто не ще може вече да получава и предава каквито и да било сведения.

— Смени я тогава! — възкликна Бичъм.

— Повярвай ми, мъча се да намеря начин да направя тъкмо това — Кристофър се облегна назад и въздъхна отчаяно. — Само дето, за жалост, тя далеч не е сговорчива.

— Е, хайде сега, Крис! — опита се да го придума по-възрастният мъж, като сложи закачливо ръка на рамото на своя сподвижник. — Щом излезеш на улицата и на разстояние от сто метра всички женски очи се вторачват към тебе. Всъщност, чувал съм да говорят, че някои благороднички, също като жените от простолюдието, си измислят по някоя болест, само и само да откраднат няколко мига от очарователното ти внимание. Положително можеш да се справиш с някаква си малка бунтовничка.

Кристофър мълчеше, а пред очите му изплува една инатливо вирната брадичка и упорита уста.

— Ще чакам новини от тебе — каза Бичъм с добродушна увереност и бутна стола си назад. — При мен нещата вървят добре. Военните ни сили тренират редовно по части и би трябвало да са в добра бойна форма до Коледа. Но внимавай — предупреди той. — Навсякъде има доносници. А няма нужда да ти напомням, че високопоставеният лорд Гласмйд би представлявал доста сензационен улов за правителството.

Тази вечер Кристофър се прибра много късно. Ларк седеше на един стол до прозореца, а превързаните ѝ очи гледаха към мрака навън, като че наистина можеше да види как студените капки на дъжда се стичат по стъклото, когато стъпките му изтрополиха по дъските точно пред вратата ѝ. Вече час се вслушваше в бурята, в тропота на препускащите карети и в камшиците, които плющяха по гърбовете на конете и чакаше да чуе звука на познатите стъпки. Макар да се ядосваше на това, лорд Гласмийд, изглежда, беше за нея единствен източник на светлина в тъмния и страшен свят.

Усети, че той бута пред себе си количката за сервиране. Преди това Гриндъл я беше вкарала в стаята и сега ухото ѝ, което беше станало чувствително, отбеляза скърцането на едното ѝ несмазано колело. Макар прислужничката да беше донесла вкусно ухаеща храна на закуска, на обяд и за чая в пет, Ларк отказа всичко, освен няколко глътки студено кафе. Без съмнение за упоритостта ѝ е било съобщено на уважаваната персона, която управляваше този дом, и сега Ларк предположи, че той ще се опита да я уговори.

Знаеше, че в този момент стои зад нея — възприятията ѝ като че бяха особено чувствителни към него — но не се извърна на стола си, просто зачака мъжът да заговори.

— Ужасна нощ — каза Кристофър, за да наруши мълчанието. Погледна я през присвитите си сини очи и след като отбеляза неподвижната ѝ стойка и високо вдигната ѝ глава, реши, че тя се опитва да не се покаже слаба пред него. Радваше се, че е горда, тъй като гордостта щеше да я крепи през идващите дни. Нямаше намерение да ѝ позволи да седи на стола и да страда ден след ден. Ако се наложеше щеше да я изтръгне рязко от меланхолията ѝ, за да отклони ума ѝ от самосъжалението. А ако имаше начин, скоро ще я накара да застане отново под клоните на Вълшебния глог.

— Да не би да сте излизали посред бурята? — попита тя.

Колко жалко, че няма как да сподели с нея иронията, която се криеше във въпроса ѝ. Би оценила новината, че току-що е приключил една бурна среща на съюзистите в задната стая на един клуб.

— Да. И наистина беше доста силна буря.

— Операция ли ви задържа до късно? Счупен крайник, може би?

— Не. Беше друг вид счупване, което трябваше да се оправи. Но стига приказки. Прегладнял съм, а по една случайност съм донесъл

вечеря.

— Не сте ли вечеряли? — попита тя изненадана, защото току-що беше чула пазачът да обявява единайсет часа.

— Не — въздъхна мъжът. — Надявах се тази вечер да споделя вечерята с един весел другар. Никога нямам добър апетит, ако съм принуден да се храня сам.

Ларк се включи в играта му и също въздъхна подчертано, но се постара да вложи силно неудоволствие в гласа си.

— Много добре тогава. Не бих искала да се лишите от едно добро ядене заради мен. Какво е приготвила готвачката?

Той приближи количката и махна капаците на ястията.

— Препечен агнешки бут, недопечено говеждо, маринована сьомга, картофи с магданоз, плодове, странно спаружени зеленчуци и кифлички, които са стояли твърде дълго в маслото. А, и най-доброто оставих за накрая — един доста жилав пудинг.

Ларк почти се усмихна. Добре приготвено или не, менюто ѝ звучеше като пир. Но тя няма да достави на лорд Гласмийд удоволствието да разбере това.

— Не може да се каже, че събудихте апетита ми — отвърна тя.

— Тази сутрин наех нова готвачка — призна Кристофър. — И сега сърцето не ми дава да я уволня. Това е един от моите благотворителни жестове, както презрително ги нарича баща ми. Да се надяваме, че кулинарните ѝ таланти скоро ще се усъвършенстват. Като отвори последното ястие, той измърмори:

— Странно... Чудя се какво ли е това.

Ларк не успя да сподави смеха си.

— Извинявам се — каза той, хванал в ръка приборите, като ѝ хвърли един кос поглед. — Може би трябва да запазя за себе си невъздържаните си забележки и да ви заблуждавам за нещата, които скоро ще сервирам.

— Добре ли заблуждавате, лорд Гласмийд?

— Извънредно.

На Ларк ѝ се стори, че зад думите му се крие някакъв друг смисъл и малко се понамръщи.

— Мисля, че бих искала лекарят ми да е честен, ако нямате нищо против — каза тя бавно.

— Тогава лекарят ви би трябвало да се опита да ви осигури това. Ще започна с признанието, че мразя маринована съомга.

— Вземете тогава говеждото.

— Ще го взема.

Тя го чу отново да трака със съдовете и приборите.

— А на вас ще дам по малко от всичко, най-напред чаша вино.

Той пъкна виното в ръката ѝ и след като долови изкусителния му аромат, Ларк започна да го пие с ентузиазъм, тъй като не беше опитвала нищо толкова вкусно от времето на престоя си във Франция.

Миг след това осъзна, че лорд Гласмийд е поставил пред стола ѝ маса, а върху нея вечерята ѝ. След като постла салфетка на скута ѝ, той хвана ръката ѝ, за да сложи в нея някакъв прибор, най-вероятно вилица. Тя я хвана здраво и спря нерешително, защото се ужасяваше от неудобството на това, което предстоеше. Нима той не съзнаваше, че за някой наскоро ослепял е унизително да бode напосоки храната в някаква чиния?

Кристофър седна срещу нея. Настана продължително мълчание.

— Може би сте свикнали да се молите? — попита той накрая, сякаш изведнъж осъзна някаква глупава грешка.

— Да — измърмори тя, за да поотложи храненето, но и за да бъде честна. — Но... вие кажете молитвата.

Той стори това незабавно, а после тя усети как Кристофър я изчаква да започне да се храни, за да може да последва примера ѝ. Тя сведе очи към чинията, като се опитваше да ги фокусира върху храната, естествено, напразно. Как да се храни?

Обхвана я отчаяние, тя се опасяваше, че всеки момент може да я обхване паниката.

Когато чу лорд Гласмийд да оставя вилицата си на масата, тя се напрегна, защото знаеше, че той се готви да ѝ помогне. Не, каза си тя. Няма да позволя на някакъв надут лорд да ме храни като безпомощно дете.

Бързо и безразсъдно започна да бode с вилицата; отначало чуваше как зъбците ѝ се забиват с глух звук в дървото, а после застърга по порцелана, но не знаеше какъв залък храна е успяла да хване. Поднесе вилицата към лицето си и я пъкна непохватно в устата си, но разбра, че на нея няма нищо.

Ларк замръзна от неудобство с увиснала във въздуха ръка. Тя, която само преди няколко дни толкова се гордееше със своята самостоятелност, сега се бе унижила при едно просто ядене. Ларк отпусна ръка и стисна очи да спре бликналите сълзи. Миг по-късно две здрави ръце я подхванаха под мишниците и я изправиха. Лорд Гласмийд я привлече към себе си, а тя яростно избухна:

— Колко съм безпомощна и жалка! Не мога дори да се нахраня!

— Вината е моя — настоя Кристофър. — Първо като глупак не съобразих. После реших да ви оставя да опитате сама, за да се научите да се справяте с проклетата задача. Не трябваше да го правя. Беше твърде рано...

— Не! — извика тя, като се дръпна настрана. — Не искам помощ. Искам да се оправя сама. Света Богородице! Каква идиотка съм да не мога да свърша нещо толкова просто.

— Седнете — каза мъжът спокойно, — и ми позволете да ви дам съвсем кратки указания. След това, сигурен съм, ще можете да продължите и сама съвсем добре.

Макар че не беше в настроение, Ларк искаше да се покаже силна пред лорд Гласмийд, така че тя извика на помощ естествената си издръжливост и се подчини, като седна отново на стола. Почувства ръката му да хваща нейната и неочаквано се запита кога точно е престанал да я докосва така, както лекарят докосва пациента си. Допирът сега продължи само миг повече от необходимото, макар това вероятно да не беше преднамерено.

— Ето — каза той, насочвайки ръката ѝ около масата. — Това е съдът с маслото и ножът, усещате ли ги? А ето тук... кифлата ви, потънала цялата в масло. Може би трябва да започнете от нея — колкото и да е непривлекателна.

Като се усмихваше през сълзи, тя разкри хубавите си зъби и с ловкост, която беше несъмнено достойна за уважение при първи опит, успя да си отчупи малко хляб, да го намаже леко с масло и да го изяде. Макар че домакинът ѝ се беше подигравал на храната, тя никога през живота си не беше яла такъв вкусен хляб и със сигурност не беше полагала толкова усилия докато го сложи в устата си.

Пресуши остатъка от виното си с чувството, че го е заслужила. То се плъзна по гърлото ѝ гладко, съвсем различно от горчивата ракия, която пиеше зад гърба на чичо си. Реши, че избата на пера доста ѝ

допада и беше много доволна да чуе, че той пълни отново чашата ѝ, която току-що беше оставила.

— Кога решихте да станете лекар? — попита тя миг след като бордото почти напълно ѝ върна душевното равновесие. — Искам да кажа, човек с вашето положение едва ли има нужда от работа.

Като я изгледа развеселено, Кристофър отхапа от говеждото и започна да дъвче.

— И какво точно е това „положение“, госпожице Балинтър? — попита той.

— Ами, лорд Гласмийд, след като упорствате, ще ви го кажа по букви. П-р-и-в-и-л-е-г-и-я.

— А-а-а. Това положение.

— Да. Това положение.

— Дали не откривам в гласа ви нотка на възмущение, Гражданко! — попита той с добродушен сарказъм и с престорен френски акцент. — Дали не ви е вдъхновила новата ни република от другата страна на Ламанша? Не ми казвайте, че сте една от онези невъздържани, пакостливи бунтовници, за които толкова много съм чувал, които тичат насам-натам да полагат клетви и да призовават към „Гържество на келтите“.

При тази забележка Ларк едва не зяпна. Като се опитваше да си събере ума, тя напипа повторно напълнената чаша и се подкрепи с една голяма глътка. Как можа да забрави, че вечеря на една маса с врага? Той е умен и тя трябва да не забравя това.

— Ако бях такава, едва ли щях да го призная пред такъв виден член на аристокрацията като вас, нали така? — отвърна тя.

— Корумпирана аристокрация, която изпълнява нарежданията на Лондон заради специалните привилегии, бихте искали да добавите, без съмнение — заяви Кристофър, за да я предизвика, като се усмихна на начина, по който тя отметна назад глава. Той се наведе напред с гарафата с вино и като проследи с нея чашата ѝ, още веднъж я напълни догоре.

— Сигурна съм, че вие би трябвало да знаете повече от мен за корупцията — каза тя, като вирна дръзко глава.

— Би ли трябвало наистина?

— А не е ли така?

— Ако това е вашето истинско мнение за мен, госпожице Балинтър, то сигурен съм, много трудно ще ви убедя в противното.

Тя сръбна отново от виното, после пак. Ставаше по-смела с всяка глътка, чувството ѝ за предпазливост се стопяваше. Беше забравила напълно отчаянието, което бе изпитала само няколко минути по-рано. Нищо не я оживяваше така, както някой политически дебат, макар да нямаше и представа, че това качество е забелязано своевременно и е окуражавано от другия човек в стаята.

— Някой трябва да прочисти правителството — заяви тя. — Страшно несправедливо е от ваша страна и от страна на високопоставените ви приятелчета да отказвате на честни хора правото на глас и на място в парламента само защото те не са се родили протестанти — или по-скоро с ръце и крака завързани на връвчица, които се дърпат от Крал Джордж Кукловода.

Още от началото на вечерята Кристофър се опитваше дискретно да пренареди храната в чинията на Ларк, като между всяко бодване на вилицата я трупаше на купчинки така, че тя да може по-лесно да я докачи. Сега обаче тя подкрепи разгорещената си тирада с едно особено енергично замахване и уцели пръстите му.

— Както виждам, госпожице Балинтър, с вашите обширни и богати познания — каза той през стиснати от болка зъби — вие знаете точната цена на всеки ирландски благородник.

— Всички знаят, че който и да е почтен ирландски благородник прекарва времето си в хазарт, пиене и разврат. Чувствайте се свободен да ме поправите, милорд — добави тя дръзко, — ако информацията ми е погрешна, или ако не съм подредила тези предимства в точната им последователност.

— Аз бих сложил последното на първо място. Лично предпочитание, разбира се.

Ларк понечи да се намръщи и да изрече някоя презрителна забележка към мъжкия род като цяло. Но както си седеше на мястото, усещайки погледа на пера, тя избухна в бурен смях. В края на краищата тя безмилостно му беше прочела цяла лекция и макар да бе отвърнал със сарказъм, той беше успял да запази доброто си настроение.

Миг след това неговият дълбок, волен смях се присъедини към нейния и тя с изненада осъзна, че не го е чувала по-рано. Вибрациите

му, тонът му, самият му характер беше много приятен и тя ги запомни.

Кристофър не можеше да си спомни кога за последен път е вечерял така приятно. Компанията на неговата малка бунтовничка със сигурност превъзхождаше превзетото бърборене на напудрените и парфюмирани представителки на женския пол, на които обикновено кавалерстваше из града. Той реши обаче, че тя трябва да стои настрана от алкохола, тъй като съвсем не може да го носи. Една-две чаши и нейното немирно езиче може да издаде и най-голямата тайна на бунтовническата кауза. Да не дава Бог някога да слезе долу и да попадне на някоя от вакханалиите, които така се харесваха на равните нему.

Нетърпелив да провери теорията си, Кристофър каза гладко:

— Изглеждате твърде добре образована, за да сте била отгледана в дома на някой арендатор. Положително никой обикновен селски учител не може да даде такова образование.

— Аз... — Ларк млъкна рязко. Тя остави намръщено чашата настрана. Неочаквано в замаяния ѝ мозък толкова пронизително бяха започнали да дрънчат предупредителни звънчета, че я заболя главата. Едва ли би било разумно от нейна страна да заяви, че се е обучавала във Франция при родители революционери. По-добре да се престори, че някой добронамерен учител е нарушил някога строгия закон срещу официалното образование на католиците.

Като се изправи на стола, тя отговори:

— Той беше доста добър селски учител.

Кристофър се ухили. Беше се усетила навреме, въпреки гарафата вино в жилите ѝ. Но той още не беше свършил съвсем.

Тя притисна ръка към устата си, за да сподави едно хълцане, а той се протегна през масата да задържи чашата с вино, която беше в другата ѝ ръка и заплашваше да се излее на скута ѝ.

— *Desirez-vous du cafe?*^[1] — попита той небрежно.

— *Non. Merci.*^[2]

Една чаша в повече, помисли си той. Беше се изпуснала. Не че той не знаеше и преди, че е родена във Франция. Знаеше много неща за нея, освен, разбира се, името на връзката ѝ във Франция.

Срещу него Ларк се намръщи, усещаше се доста замаяна и се чудеше дали не е казала нещо, което не е трябвало да казва. Имаше

много странното усещане, че току-що е говорила на френски. Или може би е било келтски?

Започна отново да си служи с вилицата с надеждата, че още малко храна ще ѝ помогне да прочисти ума си. Удивляваше се колко по-ловка е станала с приборите — вилицата ѝ нито веднъж не се оказа празна.

След като си хапна от кейка с подправки — най-вкусното нещо в менюто на вечерта — тя започна друг разговор, искаше на всяка цена да отклони спора от политиката.

— Аз... аз искам да ви благодаря, че се погрижихте за Джейми.

Кристофър се облегна в стола и протегна дългите си крака.

— Няма за какво. Той се забавлява. Тази сутрин накарах да оседлаят за него едно пони и го изпратих с един от конярите до сладкарницата. Обещал съм утре да го заведа на езда във Финикс парк. Сутринта ще има състезания.

— Благодаря ви за щедростта — отвърна Ларк, макар да беше изпитала някакво внезапно раздразнение. — Но бих предпочела да не прекалявате твърде. Скоро ще се върнем към стария си начин на живот и не бих искала Джейми да стане прекалено... изнежен.

Мълчаливо и като се пазеше извънредно старателно от вилицата ѝ, Кристофър плъзна в чинията ѝ още едно парче кейк.

— А-а. Изнежен. Още един от онези гнусни недостатъци на характера, които притежаваме ние, ирландските аристократи. Може би, за да се поправя, трябва да опитам да ям повече картофи и по-малко кейк, а?

Ларк едва не се задави със собствената си хапка от сладкиша и бързо притисна една салфетка към устните си. След това необяснимо и нелепо започна да се кикоти.

Като реши, че ѝ е време да отиде в леглото, преди да е забила нос в чинията си, Кристофър стана от стола си. Когато обгърна с ръка кръста ѝ, тя първо се възпротиви с някакви неясни думи, после се предаде и облегна глава на рамото му.

— Аз... аз, знаете ли, реших да остана — каза тя, след като той я беше настанил върху завивките. — Но, разбира се, само докато ми мине бузата... нито минута повече.

Тя затвори очи и се съсредоточи, така ѝ се спеше, че едва произнасяше думите.

— Нещо, което трябва да направя. Важно. Какво беше? А, спомних си... — тя изправи клатецо се пръстче. — С-среща. Имам среща с един напълно... зъл и вулгарен polisson^[3]...

Кристофър се намръщи. Тя наистина се изказваше крайно неласкаво за неговата личност. Като метна юрган върху дребното ѝ тяло и като забеляза сънливата усмивка на устните ѝ, той измърмори:

— Да. Хубаво, дано се срещнеш с него скоро. Струва ми се, че той е един крайно нетърпелив, зъл и вулгарен негодник.

[1] Желаете ли кафе? (фр.). — Бел.пр. ↑

[2] Не, благодаря (фр.). — Бел.пр. ↑

[3] Polisson (фр.) — негодник, разбойник. — Бел.пр. ↑

7.

Няколко дни лекарят не посети Ларк. Гриндъл ѝ каза, че е отпътувал за имението на баща си в Килдеър по някакъв делови въпрос. В негово отсъствие ученикът му идваше всеки ден да се грижи за обгарянията ѝ и на третия ден ѝ позволи да се махне превръзката от главата. Веднага, след това той размота бинта, прегледа очите ѝ и си тръгна, Ларк се втурна към прозореца в непреодолимия си стремеж, както и по-рано, да провери зрението си. Тя дръпна настрани завесите, при което усети на лицето си докосването на слаб слънчев лъч и се наведе напред, като се опитваше да съзре, макар и най-слабо петно светлина. Всичко беше напразно.

Не можеше да не изпита едновременно ярост и самосъжаление от жестокостта на своята участ и се запита какъв несъзнателен и непреднамерен грях е извършила, за да заслужи такова безмилостно наказание от съдбата.

От улицата долу долитаха звуците на утринта. Викът на уличния търговец, тропотът на колелата по паважа, гръмкият писък на някое дете, излязло навън да си поиграе, възвестяваха, че животът продължава в своята съвършена простота. Но вместо да утеши Ларк, това само я караше да се чувства още по-отчуждена от останалия свят. Когато една птичка изчурулика от клоните на дървото тъкмо до прозореца, тя се разяри, че не може да види нито нея, нито градината, нито небето. Мрак! Животът ѝ се състоеше единствено от задушаваш мрак.

Думите изглежда, не можеха да опишат самотата ѝ и в безпомощен гняв тя удари с юмрук по рамката на прозореца. Съпроводи удара с ругатня под носа. После, по-високо, повтори всяка от псувните, които бе чула да викат синовете на изполичарите по време на пиянските си свадни.

Някакъв звук привлече вниманието ѝ между две отбрани ругатни и тя замръзна на място, като наведе глава на една страна и остави юмрука си да виси в пространството. От коридора се чу съвсем леко

скърцане на дъска. Тя се извърна кръгом. Походката не беше на Гриндъл, нито на някоя от двете камериерки от горния етаж или пък на лекаря ученик, който си беше тръгнал преди малко. А със сигурност не беше и увереният тропот на ботушите на лорд Гласмийд. Някой, когото не познаваше, се приближаваше колебливо.

— Госпожица Балинтър?

Нежният глас идваше откъм вратата, не беше много по-силен от шумолене на рокля.

— Коя сте вие? — попита Ларк.

Като се осмели да направи още няколко крачки, посетителката отговори:

— Аз съм лейди Хелън. Братовчедка на лорд Гласмийд. Аз... аз дойдох да ви видя. Но ако моментът не е подходящ...

Ларк осъзна, че дамата трябва да е чула яростните ѝ ругатни и вероятно е потресена. Малко засрамена, тя каза:

— Ъ-ъ... моля, влезте.

Чу как полите на дамата с лека въздишка се плъзнаха по килима и усети как от нея се разнесе облак сладко ухание на парфюм.

— Братовчед ми ме помоли да ви посетя, вероятно смята, че може да имате нужда от някои... лични вещи. Ако е така, ще се радвам да ви ги намеря.

Ларк вече се беше научила да си съставя мнение за хората по-скоро по слух, като вникваше в характера по тона на гласа и по походката. Прецени, че лейди Хелън е по-млада от нея, вероятно на не повече от седемнайсет години, доста свита по природа, макар да не можеше да си представи как може на някого, роден с привилегии и сред разкош, да му липсва самоувереност.

— Много мило от ваша страна — отвърна Ларк тромаво. Тя беше свикнала изисканите дами, които бе имала късмета да срещне, да се отнасят към нея с презрение или с безразличие и сега беше леко смутена от вниманието. — Всъщност — каза тя, — бих искала някой да прибере от къщата моите дрехи и тези на Джейми. Както и мебелите, които имахме там. — Тя си помисли дали маркизът на Уинтъруд не се е погрижил да изхвърлят на улицата жалките им неща, след като е минала датата за напускане. — Не са много — допълни Ларк, — но ако може просто да бъдат складирани някъде за малко...

— Лорд Гласмийд вече се погрижи за тях — прекъсна я Лейди Хелън. — Всичко е в къщата. Всичко, освен... — тя направи пауза — дрехите ви. Те са тук, в ръцете ми.

Ларк лесно можеше да си представи какво презрение е изписано на лицето на благородницата, защото тя притежаваше само два скромни комплекта дрехи. Огънят очевидно беше унищожил похубавия, а другата пола и жакетът ѝ служеха при всекидневната работа в къщата, в градината и на полето. Бяха износени, с опърпани краища, кърпи многократно.

— П-прани са — добави любезно лейди Хелън, като вероятно се опитваше да изкупи първоначалната си реакция.

Изведнъж на Ларк ѝ се прииска повече от всичко да се измъкне от заетата нощница и халата и да облече собствените си познати дрехи. Въпреки мнението на лейди Хелън, ще носи облеклото на селянка гордо и по никакъв начин няма да се извинява заради него.

— Ще ми помогнете ли да се облека? — попита тя.

Лейди Хелън се поколеба.

— Всъщност вярвам, че Крис — братовчед ми — искаше да облечете нови дрехи. Донесох три рокли, в момента долу ги гладят. Вече се погрижих брат ви да бъде облечен подобаващо. Той беше доста доволен от нещата, които избрах за него.

— Не се съмнявам в това — заяви Ларк хладно, — но предпочитам да нося собствените си дрехи. Бихте ли ми помогнали само да ги облека?

През следващите една-две секунди мълчание Ларк доста ясно разбра, че човек не моли благородничките да вършат неща, за които има наети слуги. Въпреки това обаче тя не оттегли молбата си към лейди Хелън, а вместо това просто развърза колана на халата и понечи да го свали, като си мислеше, че за разглезената аристократка ще бъде добър урок по смирение, ако свърши нещо полезно с нежните си бели ръце.

— Ъ-ъ — започна смутено лейди Хелън и се приближи. — Ей там, в ъгъла, има параван. И-искате ли... да ви заведа до него?

Отначало Ларк си представи една от онези решетки, които ограждат камината, едва след това осъзна, че в големите къщи трябва да има паравани за преобличане. В къщата на чичо си Джером беше

разпъвала, разбира се, една стара завеса, за да има известно уединение, но не ѝ беше хрумвало да се предпазва от погледа на друга жена.

Когато усети гладката като кадифе ръка на лейди Хелън да я хваща за китката, Ларк послушно се остави да я отведат няколко крачки напред, понеже не искаше повече да накърнява чувството ѝ за благоприличие.

— А сега — заяви братовчедката на лорд Гласмийд, — ще се обърна с гръб. Когато се съблечете, само ми кажете и аз ще ви подавам дрехите една по една над паравана. Просто се протегнете и я напишайте. Готова ли сте?

Подобна превзетост удиви Ларк.

— Всъщност, лейди Хелън, не е нужно прекалено да държите на обръщането с гръб. Не съм чак толкова срамежлива. И освен това, тъй като съм сляпа, едва ли ще разбере, дори и да ме пронизват с поглед, нали така?

Мълчанието сега беше толкова дълго, че тя се разтревожи да не е шокирала събеседничката си. После чу смях, звънлив, мелодичен звук, който беше твърде приятен.

— Е, госпожице Балинтър — каза лейди Хелън, — наистина сте безцеремонна; няма що. Трябва да призная, че Кристофър ме предупреди за това.

— Така ли? И какво друго ви каза той за мен?

— О, нищо, което да не подхожда на един джентълмен — побърза да обясни лейди Хелън. — Просто каза, че сте искрена и пряма, при това той не употреби тези епитети, за да ви критикува. Наистина — продължи тя плахо, — докато говореше за вас, на лицето му беше изписан ядосан израз. Но пък, от друга страна, Кристофър изглежда ядосан винаги, когато някой му се противопоставя.

Когато Ларк ѝ подаде нощницата, лейди Хелън каза:

— О, просто я оставете на пода. Камериерката ще я намери.

Като си мислеше за работата на камериерките, които ставаха по тъмно и не си лягаха, преди да си легнат обитателите на къщата — независимо дали това ставаше в девет часа или в полунощ — Ларк отказа да се подчини на нареждането на лейди Хелън и сгъна грижливо нощницата, а после я преметна през ръба на паравана. През цялото време слушаше внимателно лейди Хелън, която продължи да разказва. Класовата принадлежност разделяше силно двете момичета,

но благородничката очевидно не намираше това за пречка да си побъбрят по женски.

— Често казано, боя се, че доста дразня братовчед си. За да ми достави удоволствие, татко ми купи нова кобила и аз измолих от Кристофър да ме научи да яздя — никой не се оправя така добре с конете като него. Но когато дойде ред наистина да яхна животното, се вцепених от страх. Зъбите му бяха толкова големи, а копитата — така зловещи, че не исках да се приближа на по-малко от метър от него. Крис се опита първо да ме примами, после да ме убеди да се кача на коня, но аз просто се страхувах прекалено много, за да направя онова, което искаше от мене. Накрая той въздъхна отчаяно и ме нарече най-голямата глезла, която някога е познавал. Макар да го каза с усмивка, знаех, че е доста ядосан. Нали разбираш, мускулите на челюстта му пулсират.

Като се пресегна към износената си фуста, Ларк измърмори:

— Не звучи като привлекателна черта на характера.

— О, уверявам ви, у Кристофър няма нищо ни най-малко непривлекателно. Всъщност е толкова хубав, че ако не беше мой братовчед, щях много да се смущавам в негово присъствие. Всичките ми приятелки ме умоляват да използвам влиянието си, за да уредя да му бъдат представени, но аз им казвам, че си губят времето. Кристофър е твърде зает с работата си, за да се обвърза със сериозна емоционална връзка. Така или иначе, мама казва, че само някоя изключителна жена ще може да се справи с него в брака.

Ларк протегна ръка към паравана, за да открие полата си:

— И защо смята така?

Лейди Хелън изглежда се замисли.

— Не знам с положителност. Но Крис е... сложен. Човек никога не е съвсем сигурен какво става в тази негова глава. Мисля, че нещо доста го измъчва, владеят го някакви страсти, които ние, останалите хора, не можем да разберем. Как да ти кажа, като момче е преживял ужасна трагедия... но нека да не бъде недискретна.

Като ѝ подаде и последната дреха, тя заключи:

— Когато пожелае, той е един наистина много приятен и чаровен човек — има усмивка, която може да накара сърцето на човек да се преобърне.

Ларк изпита силно желание да види тази усмивка, после се за това чувство. Излишно беше да се привързва още повече към високомерния пер.

— Имате ли обожател, лейди Хелън? — попита тя, сменяйки темата.

— Не — беше отговорът. — Аз съм грозната в семейството. Пате сред лебедите, както казват на шега сестрите ми. Вероятно само зестрата може да ми осигури съпруг. А татко ще уреди това.

— Хм. В такъв случай аз не бих се омъжила въобще — Ларк привърши и с преобличането и се обърна с гръб, за да може лейди Хелън да закопчее копчетата на блузата ѝ. След като младата жена непохватно изпълни тази задача, Ларк навлече старото си черно жакетче и стегна връзките му. Като прехвърли на една страна пусната си коса, тя започна да я сплита според обичая на ирландските селски девойки. Ръцете ѝ, макар все още да я боляха, се справяха сръчно с тази работа, която беше вършила всяка сутрин от пет годишна възраст. Накрая извади от джоба на полата си зелена камгарена панделка, с която върза края на плитката си.

Краката ѝ останаха боси, защото беше имала само един чифт обувки и чорапи, а те явно бяха изчезнали във вихъра на пожара. Но като всички бедни селски девойки, тя не беше свикнала да ги носи често, защото струваха толкова скъпо, че само неделите, погребенията, сватбите и мразовитите зимни дни оправдаваха носенето им.

— Ето — каза тя, ободрена от привичността на дрехите си. Отдалечи се малко от лейди Хелън и разпери ръце. — Как изглеждат? Всичко е наред, нали? Или нещо е наопаки? Косата ми не е щръкнала във всички посоки, надявам се?

Събеседничката ѝ остана безмълвна няколко секунди, през което време, предполагаше Ларк, тя се опитваше да намери думи. Може би никога преди не е виждала скромно облечена селянка. Може би не знаеше, че много мъже и жени живееха и умираха само за да може тя и подобните ѝ да изживеят в лукс безсъдържателния си живот. Може би никога не ги е забелязвала да се влачат по улиците измършавели с гладните си деца.

— Ъ-ъ — измънка накрая дамата. — Изглеждате доста... приятно.

— Така е наистина.

Ларк замръзна на мястото си. Сякаш бяха минали години, откакто бе чула за последен път този извънредно приятен глас.

Кристофър, облечен все още в бежови панталони и кафяви обувки, мокри от пътуването през блатистите пътища, спря за миг на прага на стаята, принадлежала някога на майка му, като гледаше втренчено жената, която стоеше в центъра и се убеждаваше, че тя е наистина от плът и кръв. Почти беше уморил коня си по обратния път към Дъблин, обзет от тревога, че по време на отсъствието му неговата Кралица на феите е избягала от къщата и е изчезнала из улиците. Видът ѝ го изпълни с безпричинно облекчение.

Той почти се усмихна. Колко предизвикателно не на място изглеждаше тя в собствените си дрехи, застанала до разкошно облечената и фризирана Хелън, с високата си фигура, която се открояваше на фона на фламандската картина, струваща цяло състояние. Дългите стройни крака, които се подаваха изпод полата, стояха боси върху персийския килим. Беше облечена в чиста, но кърпена бяла блуза, черна пола, повдигната от двете страни и подвита под колана, така че да разкрие фустата, боядисана в яркозелено. Не се изненада от избора на цвета. Повечето селски девойки предпочитаха пурпурночервеното, но какво друго може да очакваш от Ларк, ако не да развее цвета, който символизираше свободата на Ирландия.

На фона на елегантната обстановка тя би трябвало да изглежда безлична и груба, но не беше така. Тъкмо напротив, помисли си той, като изпита не за пръв път прилив на силно мъжко влечение към нея.

— Кристофър! — като се втурна напред, Хелън протегна ръце към него и се усмихна неспокойно, очевидно смутена от провала на мисията си.

Преди да напусне града, Кристофър я беше помолил да дойде тук специално, за да облече Ларк с подходящи дрехи. Защото едва ли би било в полза на и без това особената му репутация, ако някаква селска девойка с окъсани дрехи започне да броди из модерната къща на улица „Хенриета“, където често наминаваха членове на парламента. Мълвата за това ще се носи с месеци и ще му задават неудобни въпроси, на които ще трябва да дава предпазливи обяснения.

— Хелън — измърмори той под носа си, като стисна ръката ѝ малко по-силно, отколкото беше нужно, — защо госпожица Балинтър е облечена така?

— Шшшт! Ще те чуе! — скара му се лейди Хелън и хвърли поглед през рамо. — Истината е, че не искаше и да чуе за новите рокли и категорично пожела да носи собствените си дрехи. Не можах да я убедя да промени решението си, Крис, това е всичко.

Кристофър изви поглед към небето. Нямахше по-отстъпчив човек от Хелън. Явно щеше да се наложи сам да се оправи с положението.

— Изглеждате добре, госпожице Балинтър — заяви той. — А как се чувствате?

Приблужи се към нея и хвана ръката ѝ. Докато беше извън града, често си представяше, че я докосва, много често. Това го озадачаваше и той се вгледа в очите ѝ, сякаш търсеше отговор там. Те бяха широко отворени и чисти, зелени като цвета на морето по време на буря.

Ларк, без да може да си обясни защо изведнъж се почувства неловко в присъствието на лекаря, измъкна ръката си и каза с дрезгав глас:

— Чувствам се добре. Благодаря.

— Ученикът ми добре ли се грижеше за вас?

— Да.

— Хубаво. А братовчедка ми — отнесе ли се с внимание?

— Беше много внимателна. От нея ще стане способна камериерка.

Като забеляза ужаса, изписан върху лицето на Хелън, Кристофър се усмихна и ѝ смигна дяволито, за да я раздразни още повече. После се обърна отново към Ларк и продължи сякаш нищо не е станало:

В такъв случай, сигурен съм, лесно ще ви помогне да облечете една от роклите, които е поръчала.

— Много щедро от нейна страна, наистина — отвърна Ларк, — но аз не смятам да нося нови рокли. Напълно доволна съм от собствените си дрехи.

Кристофър хвърли поглед на братовчедка си, а после, като отбеляза доволния ѝ израз, се вгледа отново в бунтарката със зелената пола. Брадичката ѝ беше вирната по един твърде познат начин и той прокара нетърпеливо ръка през косата си, като се чудеше как да продължи. След съответен размисъл реши, че най-вероятно е да успее с молба.

— Госпожице Балинтър — обърна се той към нея, — бих го приел като лична услуга, ако приемете да носите новите рокли и

подходящи аксесоари, докато пребивавате в моя дом.

Решена да не подражава на благородническата класа, която толкова презираше, нито пък да се отказва от произхода и самоличността си, само и само да спести на надутия пер известно неудобство, Ларк поклати глава.

— Простете, лорд Гласмийд, аз, разбира се, съм ви задължена за вниманието, с което се отнасяте към моите потребности, но се чувствам по-добре в собствените си дрехи. А вие положително бихте искали пациентите ви да се чувстват добре.

Зад гърба му Хелън се изхили. Кристофър я изгледа гневно и се обърна отново към Ларк, питайки се какво би сторила тази опака въстаничка, ако на сутринта открие, че дрехите ѝ са изчезнали.

— Братовчедо — побърза да се намеси лейди Хелън, очевидно забелязала силното му отчаяние, — как мина посещението ви в Килдеър? Татко казва, че в имението пак е имало бунт.

Ларк очакваше с внимание отговора на лорд Гласмийд и не пропусна малката пауза, която той направи. Явно нямаше особено желание да говори по този въпрос.

— Имаше малък бунт, Хелън — отвърна той, сякаш обмисляше какво да отговори. — Но вече е спокойно.

— Осакатявали ли са пак нещастните животни? — попита разтревожено Хелън, която имаше предвид действията на католиците терористи, които за отмъщение прерязваха сухожилията на господарската стока.

— Да. Няколко — отговори той.

— О, ужасно е, като си помисли човек за страданията на животните! И колко е страшно за баща ти да бъде оставен на волята на побърканите метежници, които обикалят страната. О-о, татко каза, че те не биха се спрели и пред убийство. Кога ще свърши това безумие?

Ларк, която не можеше да не вземе участие в разговора, пристъпи една крачка напред и се обърна към пера:

— Да, лорд Гласмийд. Кажете ни... кога ще свърши това безумие?

— Не съм надарен с пророчески способности, госпожице Балинтър. Повечето неща извън хазарта, алкохола и разврата ме озадачават. Забравихте ли?

— Милорд? — един слуга извика пера от прага, преди Ларк да успее да отвърне.

— Какво има?

— Един... човек е дошъл да ви види. Вие... ъ-ъ, го очаквате, струва ми се.

Кристофър се намръщи и погледна първо към Ларк, после към братовчедката си и каза:

— Извинете ме, госпожици, боя се, че имам да свърша една работа. Благодаря, Хелън, че дойде днес — ако чуя някъде да има свободно място за камериерка, непременно ще спомена името ти. И, госпожице Балинтър — допълни той, като изръмжа думите колкото се може по-мило, — ако успеете да си наложите да облечете новите рокли, ще спечелите вечната ми благодарност.

След като той се оттегли така рязко, лейди Хелън поднесе със запъване собствените си извинения, като любезно предложи на Ларк да се обърне към нея, ако е нужно да се направят някои женски покупки.

Оставена изведнъж сама, без да има къде да отиде и без да има някаква работа, Ларк изпита раздразнение и безпокойство. Беше стояла в спалнята дни наред, а освен изгорената буза и някои други незаздравели места, нараняванията ѝ не я притесняваха особено. Младото ѝ женско тяло, свикнало с много работа, имаше нужда от движение.

Реши да разсее скуката, като се запознае със стаята. С протегнати ръце и леко наведено тяло тя започна да се движи всред мебелите — от един предмет до друг — като прокараваше пръсти нагоре-надолу и напред-назад, докато накрая научи добре формата и разположението им. За всеки от предметите, независимо дали е с някакво практическо предназначение, или е само за украса, тя веднага и без изненада разпознаваше, че е скъп, защото никой, нито дори слепият, не може да не усети допира до добрата изработка и скъпия плат. Имаше изящни масички с извити крака, бюро, на което имаше пергамент, мастилници и пера. Две кресла, поставени под ъгъл пред камината, бяха тапицирани с плюш, по краищата на възглавничките им имаше плътни орнаменти и пискюли.

Ларк продължи, докосвайки лавицата над камината, където намери прекрасно изработени порцеланови фигурки, сред които с лекота разпозна пет различни породи кучета. Не можеше и да си

представи цената на тези вещи. Във Франция беше живяла в една скромна ферма, а после в един гъсто населен градски район, преди да я изпратят в къщата на чичо ѝ Джером. Разкошът тук едновременно я респектиреше и отвращаваше.

Като продължи да обикаля стаята, тя плъзна ръце по големи картини, чиито платната бяха обградени от изискани рамки и табелки с имена, но самите те бяха така гладки, че не можа да получи никаква представа за това, какво изобразяват. Откри една кошничка за ръкоделие, пълна с копринени конци, и един шкаф, претъпкан с атлазени рокли и обточени с кожа наметала. Докосна гладката повърхност на едно огледало, което висеше на стената до шкафа и не можа да не се усмихне горчиво на отражението, което не можеше да види.

След като най-сетне обиколи цялата стая, тя отново се отпусна в леглото. Къщата беше потънала в тиха следобедна дрямка, всичко беше вече почистено и оправено и прислугата вероятно беше седнала да изпие по чаша чай. Любопитна да опознае къщата по-добре, тя се възползва от временното следобедно спокойствие и тръгна предпазливо по коридора.

Всеки ден тя като че ли откриваше, някакво ново неудобство на слепотата си. Това ужасяващо състояние правеше човека уязвим за всички онези невидими неща, за които сетивата не можеха да го предупредят. Чувстваше се така, сякаш трябва да се пази от килимите, от мебелите, дори от стените, като че ли те бяха коварни зверове, готови да се нахвърлят върху нея. Не можеше да знае дали отнякъде не я гледат любопитни очи, или пък дали в края на разходката си няма да нахлуе в пълна с хора стая. Ами стълбите в тази огромна къща — дали минаваха отдясно или отляво на нея, или пък се извиваха със смъртоносна змиеподобна грация тъкмо пред краката ѝ?

Ларк се придържаше близо до дебелите украсени стени, а босите ѝ крака стъпваха по ресните на килимите. Тя използваше и ръцете и краката си да открива пречките по пътя си и по време на непохватното си пътешествие срещна хубаво излъскани масички, висящи по стените гоблени и хладни каменни статуи. Веднъж, без да иска пъхна ръцете си в един огромен букет цветя и папрат, като едва не бутна вазата. Накрая пръстите ѝ попаднаха върху излъскания парапет на стълбите и след като се хвана здраво, тя заслиза надолу, като от време на време

спираше и обръщаше глава ту на една, ту на друга страна, очаквайки да чуе някакви звуци. Стъпалата бяха много — трийсет и три, тя ги преброи. Те завършваха грациозно в някакво великолепно преддверие, тъй като на най-долното стъпало тя усети около себе си голямо пространство и височина, от описанието на Джейми знаеше, че тук, закачен на верига, блести чуден кристален полилей, а над него се издига свод е изрисувани ангели.

Тъкмо когато се озова в огромното преддверие, от някаква далечна част на къщата се чуха стъпки и тя, с надежда да се скрие, се стрелна през първата врата, която откри вляво от себе си.

Стресна се изненадана, дочувайки два ниски гласа от някаква стая, която се намираше само на няколко крачки. Ако се съдеше по приглушените звуци, от говорещите я отделяше затворена врата, но тъй като искаше на всяка цена да им се изплъзне, дори и да решат да излязат, тя тръгна обратно по стъпките си. Внезапно единият глас избухна и Ларк замръзна по средата на пътя.

— Не си мисли, че ще ме изнудиш!

Ларк ахна. Тя познаваше добре ядосания мъжки глас, не би могла да сбърка тази гневна интонация. „Но какво прави Себастиан О'Кийф в дома на лорд Гласмийд?“

— Под собствения си покрив ще те изнудвам колкото си искам — чу тя лекаря да отговаря с глас, в който звучеше едва сдържана ярост.

— Да я вземат дяволите твоята намеса! — отвърна Себастиан. — Отново се бъркаш, където не ти е работа!

— А ако не бях го направил, къде, по дяволите, щеше да бъдеш сега? На борда на някой кораб с осъдени престъпници? Да гниеш в тъмница? Да, Себастиан, много лоши услуги ти правих през последните няколко години.

— Никога не съм искал и една проклета трошица от фалшивата ти загриженост!

Ларк, която продължаваше да слуша разговора неподвижна като статуя, чу един от разговарящите да се приближава към вратата. Звукът я стресна и я накара да действа. Тъй като не искаше да бъде хваната в това неудобно положение, тя отчаяно заопипва облицованата с ламперия стена и накрая откри една ниша, в която имаше палма в саксия и прозорец с тежки завеси. Като се наведе и се пъкна под

ресните на кадифето, тя продължи доста безсрамно да подслушва, без да може да повярва, че Себастиан О'Кийф, познава лорд Гласмийд. С интерес чу как Себастиан първи се отправи към затворената врата и сложи ръка на дръжката:

— Нямах право да ми отказваш едно посещение. Кристофър — каза той едновременно заплашително и мрачно. — Ако я беше попитал, сигурен съм, че тя щеше да се съгласи да ме види.

— Но аз няма да я попитам — беше спокойният, твърд отговор.

— Нямах право...

— Имам пълното право и ти го знаеш много добре! — отговори перът.

— Да те вземат мътните!

След това резето на вратата издрънча толкова рязко, че стресна Ларк. Стъпки прозвучаха опасно близо до скривалището ѝ и изтропаха раздражено по мрамора към преддверието. После някой отвори с такава сила външната врата, че тя се отблъсна в стената, преди отново да се хлопне.

Изглежда Себастиан беше излязъл.

Тогава Ларк чу лорд Гласмийд да промърморва една кратка и точна ругатня. Той остана в стаята, където се беше водил спорът, но сега вратите бяха отворени. Ларк чакаше, все още сгушена в малкото си убежище като мишка в дупката си, без да смее да помръдне и един мускул. Ще се свива тук колкото е необходимо, реши тя, докато перът не отиде някъде другаде и пътят ѝ към горния етаж не остане чист.

Междувременно нови стъпки, които тя не познаваше, зазвучаха ритмично по плочите и приближиха стаята, в която беше лорд Гласмийд.

— Милорд? — каза мъжки глас.

— Какво има, О'Нийл?

— Току-що пристигна пратеник от имението. Той носи извънредно сериозно съобщение...

— Е, какво има?

Силно нетърпение, без съмнение породено от спора преди малко, изостри обикновено спокойния глас на лекаря.

— Изглежда, милорд, е имало нов бунт на селяните. Както изглежда, някои от арендаторите, които баща ви изгони от земята си, са се опитали, малко след заминаването ви днес да запалят

селскостопанските постройки. Маркизът се е намесил и е бил повален с удар. Ранен е, прислужникът му искал да извика местния лекар, но баща ви отказал и настоял да бъде докаран тук. Пратеникът ми съобщи, че каретата на Уинтъруд пътува твърде бавно и ще пристигне в Дъблин доста късно вечерта.

— Каза ли пратеникът колко сериозни са раните на баща ми?

— Изглежда не заплашват живота му, а маркизът се чувства достатъчно добре, за да спори ожесточено.

— Той би спорил ожесточено и пред прага на смъртта. Какви новини има около бунта?

— Както ми казаха, той е потушен, милорд.

— Много добре, О'Нийл. Свободен си.

След като разговорът приключи, двамата се отправиха заедно надолу по дългия коридор. Като въздъхна облекчено, Ларк изчака гласовете им да заглъхнат напълно и пое към горния етаж толкова бързо, колкото позволяваше слепотата ѝ.

Щом стигна целта си, тя седна на леглото и се отдаде на дълги и тревожни мисли.

Себастиан О'Кийф и лорд Гласмийд се познаваха, по всичко личеше, доста добре. Всъщност, ако се съдеше по думите на пера, те се знаеха от години, макар отношенията им съвсем да не изглеждаха дружески.

Ларк се запита как бе разбрал Себастиан къде е тя и защо лорд Гласмийд категорично отказа да му разреши да я види. И, което беше още по-странно, защо между двамата имаше такава очевидно люта вражда?

Тя извикваше отново и отново в паметта си техния разговор, мръщеше се замислено, опитвайки се да проумее връзката между скромния селски калайджия и един от най-влиятелните благородници в Ирландия.

Легнала по гръб, със затворени очи, тя се чувстваше така, сякаш беше застанала сред куп изпотрошени останки от плочки, представлявали някога сложна мозайка. Колкото повече се опитваше да подреди парчетата, толкова повече и по-малки ставаха те.

Жадуваше да ги смете настрана и да забрави за съществуването им, но усещаше, че за да оцелее, е необходимо да продължава упорито и да направи картината отново цяла.

Едно беше сигурно — никой не е такъв, за какъвто се представя.

8.

Същата вечер тъкмо когато Кристофър беше настанил баща си, едно малко опърпано момче затропа настойчиво по зелената лакирана врата, която водеше към лекарския кабинет. Не беше необичайно бедните от по-долните класи да се редят не само денем, но и нощем; но ако случаят не беше спешен, асистентът му съветваше пациентите да дойдат пак на другия ден, което те несъмнено щяха да направят, защото лорд Гласмийд беше прочут сред бедните с готовността си да помогне даром. Тъкмо този посетител обаче вдигна такава врява, като говореше високо на неразбираема смесица от английски и келтски, че асистентът лондончанин накрая вдигна отчаяно ръце към небето и извика пера.

Като чу само няколко от думите на обезумялото момче, Кристофър потегли извън града, черното му палто се развяваше отзад, а сивият жребец приличаше на неясно петно на избледняващата светлина. Момчето яздеше с него и обясняваше неразбрано, че баща му изпитва страшни болки, след като е бил „дамгосан“ заради подозренията, че е съюзист. Това беше възмутителна практика, чиито последствия Кристофър бе лекувал неведнъж, при която покриват главата на жертвата с амбалажна хартия, натопена в горещ катран. Повечето лекари отказваха да лекуват хората, заклеят открито като бунтовници, защото се страхуваха да не ги обвинят, че те самите симпатизират на въстаническата кауза. В и около Дъблин обаче беше добре известно, че безразсъдно смелият млад пер Гласмийд няма подобни задръжки.

След като пристигнаха на мястото, Кристофър посвети няколко часа на почистването и лекуването на нещастния пациент. Когато накрая затвори чантата си и яхна коня си отново, той не можеше да мисли вече за нищо друго, освен за гореща вана и топло легло — а и за компанията на една определена млада жена, по която беше започнал да се увлича.

Яздеше бързо в нощта, чийто мрак пресичаха носещите се парцали мъгла, издухвана към сушата от морските ветрове. Капчици влага висяха по гривата на коня и по лъснатите ботуши на Кристофър и трептяха нежно по голите клонки на дърветата и върху сухите цветове на прещипа. Във въздуха се усещаше силният дъх на морето, а солта му подчертаваше нежния мирис на мокри листа и прогизнала земя и се смесваше приятно с торфения пушек, който се издигаше от комините на къщите в далечината.

Никакъв звук не достигаше до ушите на Кристофър в мъгливото спокойствие, освен лекия галоп на копитата на собствения му кон, който шляпаше из калните улички. Въпреки това усещаше нечие присъствие в сапфирената мрачина и като дръпна рязко юздите, спря коня, за да се вслуша по-внимателно.

Някъде в навъсената нощ зад него слаб звън на конска сбруя смути тишината, после тропна нетърпеливо копито. Кристофър извади пистолета си и смушка коня, този път пое по-бавно, като държеше сетивата си нащрек. И по-рано го бяха следвали по време на обиколките; преследвачът му така и не показа страхливото си лице.

Все пак Кристофър беше особено предпазлив, когато изпълняваше политическите си задачи — сменяше конете и облеклото си на различни предварително определени места, преди да стигне бързо и по много заобиколни пътища до целта си. Благодарение на подобни сложни похвати, той беше сигурен, че срещите му под Вълшебния глог никога не са били проследявани.

Като си спомни отново за своята бунтарка, той подкара коня малко по-бързо с надеждата да поговори с нея, преди да си е легнала. През целия следобед го тревожеше информацията, получена от Себастиан О'Кийф, и думите на калайджията бяха възбудили остро ревността му. За пера подобно чувство беше непривично и го дразнеше. Той стисна конвулсивно юздите, и решен да се освободи по-скоро от него.

Кристофър бе стигнал на около десет мили от Дъблин, когато един светъл кръг проникна през полюшващата се пелена на мъглата и привлече вниманието му. Той спря коня и присви очи, като успя да различи само огъня на факлите, преди да чуе гневните викове. Смушка коня и наближи бъркотията, която изглежда се въртеше около една скромна колиба от кал.

Половин дузина йомани на коне — част от военния корпус, верен на правителството, а на практика частната армия на земевладелците — бяха обкръжили бедното жилище. Някои от войниците размахваха горящи факли, докато командирът, облечен в червен мундир, крещеше някакви команди към групичката жени, сгушени на прага.

— Махайте се! Това е последното ми предупреждение, преди да заповядам на хората си да подпалят къщата!

Кристофър се беше вмъкнал сред тях, без да го забележат и като спря коня си точно зад жребеца на офицера, попита високо:

— Какво са направили тези жени, та искате да изгорите жилището им?

В гласа му прозвучаха властни нотки, осветено от златистите пламъци, лицето му носеше непогрешимия величествен отпечатък на патрицианския произход.

Едрият офицер се изправи на седлото и се приготви незабавно да се подмаже.

— Мъжете им бяха бунтовници, сър — каза той. — Били са разпознати, като са тичали заедно с тълпата, която вчера вечерта разруши оградите на лорд Беризуърт. Всичките бяха метежници. Наш дълг беше, нали разбирате, да ги застреляме, което и направихме. А къщата им трябва да бъде изгорена веднага щом тия кресливи жени разкарат тъпите си задници от тук. Разбира се, ако кажете, че не трябва да бъде толкова снизходителен, просто ще ги изгоря заедно с жалката им колиба.

Кристофър изгледа гневно офицера, слезе от коня и попита:

— Къде са убитите мъже?

С върха на камшика си офицерът посочи три тъмни фигури, които лежаха неподвижно до една купчина торф.

— Ей ги там. Бащата папист и двете му палета.

Като махна ръкавиците си. Кристофър прегледа мъжете, убеди се, че са мъртви и се изправи, ругаейки. Трябваше да наведе глава, за да мине през ниската врата на колибата. Погледна вдовицата и трите й млади дъщери като оплакваха мъртвите, а после огледа жалкия им дом. Къщата се състоеше само от една стая, осветена от свещи, и беше построена от смесена със слама кал, стените бяха високи седем фута, а над тях се виждаха дървените греди. Кристофър забеляза лошото състояние на сламения покрив, който беше започнал да се разпада.

Една стара издраскана чамова маса и няколко груби стола довършваха мебелировката, заедно с купчините шавар, натрупан вместо легла на земления под. Торфът, който гореше в огнището, пушеше и покриваше с нови сажди почернелите стени, а из стаята се носеше слаба миризма на зеле и картофи.

Кристофър подозираше, че обитателите живеят на ръба на гладната смърт. Сега, когато мъжете бяха мъртви, тези жени нямаше да преживеят и две седмици.

— Имате ли роднини, при които да отидете?

Вдовицата поклати безмълвно глава, а очите ѝ се плъзнаха от лорд Гласмийд към офицера, който чакаше нетърпеливо на прага и наблюдаваше.

Без да обръща внимание на войника, Кристофър извади няколко монети от джоба си и ги подаде на жената, като назова една благотворителна организация.

— Идете там и им кажете, че ви праща лорд Гласмийд.

След това той надяна ръкавиците си и тръгна да си ходи, при което забеляза, че офицерът го гледа многозначително.

— Лорд Гласмийд, значи, а? — каза войникът. — Чувал съм за вас и по-рано.

Сякаш искаше да каже още нещо, но се спря, подтикнат от някаква предпазливост.

Кристофър застана на няколко сантиметра от офицера, високата му фигура доминираше, а класическите му черти излъчваха студенина.

— Несъмнено е така. А сега оставете тези жени на мира. Къщата им също. Достатъчно е, че мъжете са мъртви.

В отговор войникът се изправи, очевидно беше разярен от вмешателството. Отмести настрана масивното си тяло, за да може Кристофър да мине, но го направи предизвикателно бавно.

— Чуйте, хора! — обяви той на въоръжения си с факли отряд. — Човекът сред нас е лорд Гласмийд. Той ни нареди да оставим непокътнат този бунтовнически дом. Искане също така да не докосваме жените. Изглежда това, което говорят за него, е вярно.

Кристофър прехвърли, без да бърза крака си през седлото и като хвана в ръце юздите, хвърли изпод периферията на шапката си един предупредителен поглед към офицера.

— Ако говорят, че напоследък съм особено търпелив, по-добре се надявайте, че слухът е верен. По-рано често пронизвах разни надути оловни войничета, а после ги закърпвах отново.

Той се ухили, при което зъбите му блеснаха на светлината от факлите, а после обърна коня си и извика:

— А, сега, господа, останете си със здраве.

Джейми беше заспал в прегръдките на Ларк, изморен от дългата вечер и многото приказки. Ларк можеше да го събуди и да го изпрати в неговата стая, но тя също се радваше на близостта му и го задържа за малко при себе си. Въпреки това, докато притискаше към себе си слабото телце на братчето си, усещайки как острата му червена коса бодне брадичката ѝ, тя плачеше и се чудеше с какво ще го храни, когато напуснат къщата на лорд Гласмийд и неговата закрила. Като имаше предвид положението на Върджил, тя се страхуваше, че не може да разчита той да ги подслони завинаги, дори ако го помоли за това. Разбира се, Себастиан, който беше дошъл да я потърси чак тук, ще иска да помогне. Но, колкото се отнася до нея, да приеме помощта му означаваше да се омъжи за него, а тя силно се съмняваше, че предложението му ще остане в сила, когато види слепите ѝ очи и обезобразената и буза.

Гриндъл влезе в стаята, за да сложи за последен път дърва в огъня, и като се подчиняваше на прошепнатата молба на Ларк, нежно взе от ръцете ѝ спящия Джейми. Часовникът на камината удари полунощ и веднага след това Ларк чу пазачът на улицата да вика: „След дванайсет часа, нощта е мъглива!“.

Макар да се беше вслушвала внимателно през цялата вечер, още не беше чула стъпките на хирурга. Чудеше се какво ли го беше задържало толкова до късно тази нощ. Дали лекува изнемогващ пациент или танцува с ухаеща жена в някоя украсена с гирлянди бална зала? Беше заинтригувана от мъжа, когото лейди Хелън бе определила като „сложен“, и помисли, че той наистина има поне две лица: едното на милостив лечител, а другото — на високомерен пер.

А понякога усещаше, че изпод изисканата фасада наднича още една личност, която той усърдно се опитва да скрие.

— Спите ли? — попита тихо един нисък глас. Унесена в мисли, тя не беше чула кога лорд Гласмийд е влязъл в стаята.

— Н-не — заекна тя, изненадана, но и зарадвана. Неочаквано се запита дали не го е задържал старият маркиз и попита:

— Баща ви... Чух, че бил ранен в Уинтъруд. Как е той?

Преди часове беше чула пристигането на каретата, после суматохата долу и накрая свадливия глас на стария човек, чиято интонация сама по себе си издаваше навика да заповядва. Тя, разбира се, не питаше от загриженост за алчния, коравосърдечен маркиз — ако питат нея, човекът, който беше изхвърлил чичо ѝ, може да изгние, — а поради интереса си към неговия син, хирурга.

С въздишка Кристофър се приближи до едно от креслата пред камината и го премести малко по-близо до огъня. Седна на меката му седалка и протегна напред дългите си крака. С възхищение обгърна с очи облечената в нощница фигура, нежния ореол от махагонова коса, докосван от огъня там, където се разстилаше по слабите ѝ рамене. Реши да не се преструва, че я посещава като лекар. Тя щеше отгатне истината, а той беше готов да промени напълно отношенията им.

Странно, помисли си той, колко естествено изглежда да седи тук пред огъня и да говори тихо с нея. Това му беше необходимо по причини, които не можеше да обясни, освен че изглеждаше спокоен начин да се приключи един много изтощителен ден. И все пак точно под тази спокойна повърхност страстта му продължаваше да бушува, страст, която не би могла да продължава дълго, без да ѝ се даде възможност да следва естественото си течение.

— Баща ми е получил удар в гърдите — отговори ѝ той накрая с глас, в който все още звучеше силна загриженост — и в главата, но животът му не е в опасност. Всъщност, духът му е по-силен от всякога, както сигурно сама ще се убедите в най-скоро време.

Кристофър спря за момент и се замисли, а после разсеяно заговори за тревогата си:

— Татко винаги е имал извънредно остър ум. Макар, признавам, да е малко невъздържан, винаги са го хвалили за неговата проникателност и съобразителност. Но... умът му изглежда бавно и постепенно запада, тъй като всеки път, когато го видя, периодите, в които губи паметта си, стават все по-дълги. Боя се, че скоро умопомрачението му ще стане постоянно.

— Тук ли ще го задържите? — попита тихо Ларк, трогната от дълбоката мъка, която звучеше в гласа на сина.

— Да. Макар че още не съм му казал, няма да му разреша да се върне отново в провинцията без мен.

— А вие често ли ходите в провинцията?

— Уви, не. От последната Коледа не съм ходил нито в собственото си имение, нито в Уинтъруд.

За миг останаха безмълвни, но мълчанието не тегнеше върху двамата, беше по-скоро приветливо. Ларк предполагаше, че лорд Гласмийд мисли за разкошната си къща извън града и със своето живо въображение тя си представи великолепието ѝ — с ромолящи фонтани и позлатени тавани. Неочаквано ѝ се прииска да може да я види, въпреки че беше сляпа — имението представляваше онзи трон на властта, който беше поробвал чичо ѝ и такива като него векове наред.

Тя прогони от съзнанието си факта, че самият наследник, чието нощно присъствие я караше да се вълнува, седи наблизко, и остави мислите ѝ да я отведат обратно към мрачните спомени за живота на село и, накрая, за пожара.

— Лорд Гласмийд — обърна се тя към него импулсивно, — често си мисля за странника, който ме спаси от пожара. Много неща около него ме озадачават. Ще ми кажете ли как се казва и как да го намеря? Бих искала да му изпратя бележка.

Кристофър вдигна поглед. Беше се надявал тя да забрави за другото му, потайно аз.

— А — започна той, като сви устни в едва доловима усмивка. — Да ви кажа честно, спасителят ви предпочита да остане неназован и непохватен. Както вече казах, освен че е извънредно храбър човек, той е и доста стеснителен. Разбира се, аз вече му предадох вашата благодарност, но извън това той не очаква...

— Но...

— Ларк — каза Кристофър твърдо, — при известни обстоятелства може би бих ви казал името му, но... — той понижи глас — моментът още не е дошъл.

Очите на Ларк блеснаха гневно, устните ѝ се свиха капризно и тя скръсти обидено ръце. Кристофър я харесваше в тази поза и се усмихна, като остави мъжкото си въображение свободно да рисува

какво би станало, ако бунтарската ѝ енергия би се отклонила в любовна посока.

— Госпожице Балинтър — каза той, като потриваше неспокойно с ръка брадясалата си челюст, — какви са отношенията ви със Себастиан Рийф? Ухажва ли ви той?

Този въпрос завари Ларк напълно неподготвена. Тя, разбира се, беше обмисляла през целия ден разгорещения и загадъчен разговор между лекаря и нейния ухажор, но нямаше намерение да засяга темата тази вечер. Никак не ѝ се искаше да признае, че е подслушвала. Но сега се смути, не само поради дързостта на пера, но и заради високомерието в тона му — подражаване на баща си, предположи тя. Та отговори с въпрос:

— А какви са вашите отношения с него, лорд Гласмийд?

— Ако продължаваме да разговаряме с въпроси — отвърна мрачно Кристофър, — няма да стигнем доникъде. Така че ще отстъпя и ще отговоря първи. Господин О'Кийф е трън в очите ми, ето какви са отношенията ми с него. Сега ви питам отново, какви са вашите отношения?

Ларк се усмихна и макар усмивката да беше предизвикана от нейните собствени размишления, тя не я скри.

— Понякога и за мен той е нещо подобно. — Дръзката и чаровна усмивка само ядоса допълнително Кристофър.

— А през останалото време?

— През останалото време ме ухажва — отвърна тя самодоволно.

— А, и докъде е... стигнало ухажването?

Ларк беше удивена от този толкова личен въпрос. Това съвсем не беше внимателният, галантен лекар. Не, този човек, който разпитваше така неделикатно и нахално, определено беше надменният аристократ.

— Мисля, че надхвърлихте правомощията си, докторе — скара му се тя, като му припомни какви са отношенията им. — Себастиан О'Кийф ме ухажва и аз няма да говоря за нещата, които засягат само нас. — И след като си задаваме такива лични въпроси — продължи тя, — аз също имам един. Защо не му позволихте да се срещне с мен днес?

Отново настана цяла минута мълчание, преди откъм креслото пред камината да дойде отговорът.

— Изглежда не съм единственият, който днес е надхвърлил правомощията си, а, госпожице Балинтър?

Беше се издала, беше разкрила кратката си екскурзия из къщата и епизода с подслушването. Така да бъде. Ларк съжаляваше само, че не е стигнала до онази затворена врата няколко минути по-рано, за да научи повече за отношенията между ухажора си и лекаря. Но ще остави пера да се чуди колко дълго е стояла наблизо.

— Обичате ли сделките, госпожице Балинтър? — попита той с неочаквано небрежен и добродушен тон.

Тя забеляза, че някаква лека, забавна нотка е стоплила гласа му, смекчила е онези твърди тонове, които звучаха по-рано в него, и разбра, че този човек много обича състезанията и се радва на възможността да премери силите си с нея.

— Ако са сключени честно... да — отговори Ларк.

— Тази тогава ще бъде сключена съвсем честно — аз ще отговоря на въпроса защо съм забранил на О'Кийф да ви посети, ако вие отговорите на един мой въпрос.

Той направи кратка пауза и тя го чу да отива до един шкаф в ъгъла, който, както знаеше Ларк, беше заключен. Не след дълго се чу звън от удар на кристал в кристал, а после бълбукането на течност, която се изливаше в гостоприемнен съд.

— Между другото — заяви перът весело, — брeндитo в тази бутилка е доста добро — искате ли една глътка?

Тя прие с надеждата, че питието е силно, защото нервите ѝ бяха твърде напрегнати. Бързо губеше увереност, че може да се справи с този опонент и самообладанието ѝ съвсем не стана по-голямо, когато усети тежестта на тялото му върху леглото. Искаше ѝ се да не е седнал толкова близо, а да беше останал на мястото си до огъня, защото сега той имаше преимущество пред нея — може да разглежда отблизо лицето ѝ, докато тя нямаше тази възможност.

Той пхна чашката в ръката ѝ, така че Ларк да усети замайващия аромат. След това тя я поднесе към устните си и отпи.

— И така — каза лорд Гласмийд, — в сделката има само едно условие: вие трябва да отговорите на въпроса ми, преди аз да отговоря на вашия.

Докато тя обмисляше условието, той взе чашата от ръцете ѝ и отпи, преди да ѝ я върне.

Ларк се почувства неловко, защото използването на една чаша изглеждаше доста интимен жест, какъвто обикновено правят двама влюбени. Защо тогава тя притисна така жадно устни към чашата и ги задържа там по-дълго; дали не за да усети върху кристала топлината на устните му?

— Решено? — попита той, сякаш със споделянето на чашата тя вече е сключила сделката.

— Решено — отвърна Ларк.

— Много добре. Обяснете ми следното: защо преди пожарът да унищожи обора, сте прибрали в него едно твърде голямо количество барут?

Ръката ѝ потрепери, брендито изскочи от чашата и се разля по пръстите ѝ, като остави едно мокро петно върху чаршафите. Издайническа руменина бавно покри шията, бузите и челото ѝ, когато осъзна значението на неговия въпрос.

Преди месец пратеникът на Върджил беше докарал с яхта барута от Франция и я беше помолил да го скрие за бунтовническата армия.

Но буретата бяха скрити добре, дори чичо ѝ Джером не ги беше намерил. И освен това, според твърдението на самия пер, огънят беше унищожил доказателството.

Така че как можеше той да знае за съществуването му?

О, какъв неочакван и опасен обрат беше взела тази игра! Трябваше да премери собствената си съобразителност с тази на пера, като при това внимава да не разкрие нищо с отговора си.

— Удивена съм как може да ми задавате толкова смешен въпрос — каза тя безгрижно. — Толкова е невероятен, че не мога да разбера какво ви кара да го поставяте.

Той не отговори веднага. Вместо това погали с пръст правилните очертания на носа ѝ.

Противоречиви чувства обзеха Ларк при неговото докосване. Трябваше да отблъсне с възмущение ръката му, а ѝ се искаше да вземе ръката му до устните си и да я целуне. Но тя не направи нито едното, нито другото.

Кристофър, който следеше израза на лицето ѝ, се наведе по-близо с желание да долови мириса на чайна роза в косата ѝ. Дяволът го караше да си играе с нея по този начин въпреки предпазливостта, въпреки здравия разум. Може би желанието да я има го беше

подлудило малко, но той жадуваше да я вземе под свой контрол, да я накара да му повери тайните си. Едва след това ще ѝ повери своите. Той страстно желаше да постигнат една взаимна искреност. Искаше да сложи край на продължаващия маскарад, макар да знаеше, че като разкрие себе си, ще постави дори живота си в нежните млади ръце на тази вярна на папата бунтовничка.

— Когато онази вечер те донесоха полумъртва в къщата ми, момиче — прошепна той близо до ухото ѝ, — праха по носа ти не беше като онзи, който обикновено се наблюдава върху женските лица. В обора е имало експлозия, помниш ли? Мисля, че няма нужда да говоря повече, защото ти си умна жена и положително разбираш какво искам да ти кажа.

Беше я надхитрил и тя не намери думи да се защити. Политическата ѝ дейност беше подривна, конспиративна, а сега, изглежда, лорд Гласмийд я държеше като трофей в ръцете си.

— Чакам отговора ви, госпожице Балинтър.

— Аз...

— Продължете.

Той беше безмилостен в състезанието. Ларк преглътна.

— Нямам отговор.

Последва дълга пауза и тя усети, че реакцията ѝ дълбоко го е разочаровала.

— Вие напускате играта? — попита той накрая.

Тя наведе глава.

— Да... Напускам играта.

— Е, хубаво — въздъхна мъжът и после добави. — Не се чувствайте обезсърчена. Може би ще спечелите някой друг път. Уверявам ви, моята стратегия също има слаби места. Всъщност... — пръстите му отново се плъзнаха бавно и чувствено по носа ѝ. Някой много умел играч би могъл, с много, точни ходове да успее да ме надхитри.

За какви слаби места наемкваше? Ларк се учуди, все още разтревожена от този среднощен разговор. А къде беше нейният грижлив лекар, онзи нежен мъж, чиито успокояващи ръце така ласкаво я бяха обгръщали съвсем наскоро? Тя отчаяно се нуждаеше от него, жадуваше за неговия добър и простодушен характер. Този другият я провокираше, правеше я плашлива като породиста кобила и макар

ръката му да беше не по-малко нежна от тази на неговия галантен двойник, той боравеше с юздите като че повече, за да провери характера ѝ.

— Още бренди, госпожице Балинтър?

Тя прие с благодарност, отпи твърде много и стисна зъби, докато течността изгаряше гърлото ѝ. После изведнъж усети миризмата на танин и разбра, че събеседникът ѝ е отворил бутилката за всекидневната ѝ процедура.

Дали не се беше върнал лекарят? Не беше сигурна, защото вече не можеше да различи присъствието на единия от това на другия.

Пръстите му се движеха бавно, докато нанасяха мехлема на лицето ѝ, правеха извити пътеки и ги изминаваха по няколко пъти. След това, като пое по съвсем излишен маршрут, тръгнаха надолу, за да обгърнат нежната извивка на шията ѝ.

Докосването едновременно я възбуди и я отпусна и тя бавно затвори очи. Ларк се отпусна на възглавниците и той се наведе още по-близо до нея. Мина ѝ мисълта, че той вероятно е пил твърде много бренди, защото скъпото и пламенно ухание, което се носеше от него, беше силно. То стигаше на леки вълнички до ноздрите ѝ.

Изведнъж усети, че нещо докосва устните ѝ и това не бяха галещите пръсти, а твърди, уверени и смели устни. Забрави за всичко, освен интимната ласка, всичко, освен мъжа. За момент съществуваше само чрез мислите за него, чрез усещането за тялото му.

Устата му продължи тази удивителна ласка само за един кратък миг и си тръгна едва ли не преди замаяният мозък на Ларк да осъзнае напълно формата ѝ, начинът, по който я докосваше, прекрасното усещане. От учудване устните ѝ останаха полуотворени и макар да искаше да изрази или яростта си от нахалството му, или от бързото му отдръпване, тя изглежда, не беше способна да стори нито едното, нито другото. Завладя я объркване и Ларк отвори инстинктивно очи с желание да види лицето на човека, чийто устни бяха причината за този смут.

Като докосна за последно връхчето на носа ѝ, Кристофър каза с топъл смях в гласа:

— Мисля, че, в края на краищата, си добър партньор, въстаничке. Лека нощ.

Той стана от леглото, покри раменете ѝ със завивката и се отправи към стаята си.

Ларк покри с ръка устните си. Беше раздразнена, възбудена и после изоставена в необичайно състояние от един мъж, който представляваше подвеждаща смесица от кавалерство и дяволитост. Какъв непредвидим характер има, помисли си тя, преминава от крайност в крайност с лекотата на махало. В един момент успяваше да ѝ внуши пълно спокойствие и сигурност, в следващия нарушаваше спокойствието ѝ, сякаш просто бе хвърлил камък в тихо езеро.

Каква беше целта му? Трябва да бъде предпазлива. Като всеки добър войник в ръцете на страшния враг, трябва да бъде нащрек.

Но тъкмо в този миг, докато нощта я обгръщаше с леките си безшумни криле, не искаше да бъде войник. Искаше да бъде по-нежно същество, жена, която, поне до настъпването на утрото, може да потъне в мечти за една забранена и крайно опасна любов.

9.

Неделята дойде — третата, която Ларк щеше да прекара под покрива на лорд Гласмийд — и макар да знаеше, че това е върхът на глупостта, та реши да излезе навън в страшната нощ и да се срещне с агента призрак. В десет часа в неделя пратеникът на Върджил от Франция се срещаше с нея на едно място на брега, предаваше ѝ съобщението и безмълвно отплуваше обратно в морето. Ларк прочиташе бележката, унищожаваше я, а след това предаваше сведенията на агента под Вълшебния глог.

Тази вечер щеше да бъде същото, с тази разлика, че трябваше да вземе Джейми и да го включи в опасния заговор. Тя истински недоумяваше къде брат ѝ би бил в по-голяма опасност: извън тези луксозни лоялистки стени... или вътре в тях.

Целувката на лорд Гласмийд не излизаше от ума ѝ. Познаваше достатъчно мъжете и се отнасяше предпазливо към ухажванията им. Разбираще, че той може да наложи своя плам, да използва сведенията си за участието ѝ в бунтовническото движение, за да я, направи отзивчив партньор на неговите желания. Интересът му едва ли е бил вдъхновен от някакви други, освен най-долни чувства, реши тя. Една истинска обич към някакво селско девойче не би била допусната от гордостта, нито пък би могла да преодолее препятствието на принципа и класата.

А колкото до нейните собствени чувства... тях тя решително потисна.

Във всеки случай тя трябваше скоро да напусне къщата му, да изостави подслона, удобството, обилната храна, които Кристофър така щедро даваше и на нея, и на брат ѝ и да намери начин за оцеляване. Наистина, бузата ѝ не беше още оздравяла, но какво значение имаше сега външността ѝ? Никой мъж не би поискал сляпа жена, независимо каква е външността ѝ.

Тя се размърда нетърпеливо и преброи ударите на часовника — осем.

„Къде е Джейми?“

Започна да се пита защо изобщо се е осмелила да мисли, че шестгодишно момче може да понесе отговорност като тази, която тази вечер тя беше стоварила на плещите му. Планът, който беше измислила, бе прекалено смел, прекалено сложен и пълен с опасности. Ами ако са го хванали да краде ключовете от къщата и сега някой строг, безмилостен иконом му се кара, решен да докладва за нарушението на господаря на дома?

Ларк стисна юмруци и закричи напред-назад пред прозореца, като на всеки две-три секунди спираше пред вратата, долепяше ухо до гладката повърхност и се вслушваше. Беше тихо. Нямаше ги прислужничките с кофите въглища, никакви премерени мъжки стъпки не докосваха тъкания килим, никакви гласове не долитаха долу от вестибюла.

После изведнъж долови съвсем тихо трополене по мраморните стълби, отвори вратата и подаде глава навън. Ларк протегна ръка и усети друга, доста по-малка, да хваща пръстите ѝ. Затвори вратата.

— Взе ли ключа, мило момче? — попита тя със смесица от ужас и въодушевление.

— Да! Взех цяла връзка ключове, седем или осем — отговори Джейми тържествуващо, в тъничкото гласче звучеше гордост. — Беше малко мъчна работа, обаче. Мег непрекъснато се мотаеше из склада, за да може да целуне сина на градинаря. Помислих, че не може да не я хванат и то почти стана. Икономът дойде да търси четка за дрехи и едва не се блъсна в нея. Наложих ѝ се да каже набързо много нещо. Тъкмо тогава аз свих ключовете.

— Какво си ми умно, миличко! — каза Ларк, докато прибираше дългите метални трофеи. — Така ще можем тази вечер да се измъкнем и пак да се вмъкнем в къщата без никой да ни усети. Добре ли си облечен?

— Да — каза той и сложи ръката ѝ на костеливото си рамо. — С новото палто, което ми даде лейди Хелън. Усецаш ли колко е мека вълната?

— Като малко агънце — отвърна тя разсеяно, устремена към целта си. С изостреното си вече чувство за допир тя беше открила порано черното си наметало сред роклите в шкафа и сега го облече.

После завърза връзките на меките кожени обувки, които беше оставила лейди Хелън.

Като побутна Джейми до врата, тя го накара да провери коридора.

— Виждаш ли някой?

— Не.

— Добре. Сега остава само да изведем Литъл Дън от конюшната, без никой да разбере — каза тя със съзнанието, че това е едно от най-опасните места в плана ѝ. — Сигурен ли си, че знаеш точно къде се намира понито и че можеш да го изведеш, без да те видят конярите?

— Да — въздъхна Джейми по детски нетърпелив. — Както ти казах, Литъл Дън е в края на конюшната, близо до задната врата. След вечеря всички коняри играят карти и пият. Въобще няма да ни чуят.

Ларк кимна, като потисна порива си да изостави безумното начинание и да изпрати брат си в топлото му пухено легло.

— Хвани ми ръката. Трябва да ме водиш, сладкото ми. През целия път, за съжаление. Но ако срещнем някаква опасност, трябва да бягаш, да ме оставиш. Аз ще се оправя сама.

Перченето на Джейми, желанието му за приключение очевидно избледня и пръстите му стиснаха по-решително нейните.

— Но аз не бих могъл да те оставя...

— Длъжен си — гласът ѝ беше твърд. — А сега, води ме като смел войник.

Чевръсто като котка той я преведе по стълбите и после през една странична врата. Студеният вятър веднага изду полата ѝ, а тя пое дълбоко трънливия аромат на есенната вечер. Преди да ослепее, не бе съзнавала, че в живота има толкова различни звуци и миризми, нито си бе представяла, че те може да се използват така успешно за ориентиране.

Въпреки това беше страшно и отчайващо да се движиш винаги като в най-тъмна нощ и тя се вкопчи в ръката на Джейми, който я водеше по една рядко използвана пътека, където клонки и пълзящи растения се закачаха за ръкавите ѝ. Най-сетне, по миризмата на прясно окосено сено, слама и коне, разбра, че приближават конюшната. Малко след като Джейми я остави да чака до градинската порта, тя чу приближаващия се тропот на понито.

— Браво, Джейми! — прошепна Ларк. — Сега — каза тя, като протегна ръце да напипа юздите на понито — аз ще го яхна първа, а после ще те кача пред себе си.

— Можеш ли, Ларк? — попита я той със съмнение, докато тя опипваше гърба на кончето.

— Татко ме научи да яздя още докато бях в пелени, нали така?

Като сграбчи сноп груба, червено-черна грива, Ларк праметна елегантно крак. След като оправи полите си, тя се наведе и вдигна Джейми пред себе си.

— Можеш ли да го управляваш сега, пиленце? Сигурен ли си, че знаеш как да стигнем до къщата?

— Да, Ларк. Колко пъти трябва да ти казвам? Нали миналия месец идвахме с чичо Джером в Дъблин? Знам пътя като дланта на ръката си.

— Шшшш! Говори по-тихо, умничкото ми, и просто ни отведи къщи.

Пътуването им се оказа едно от най-мъчителните изпитания, с които Ларк някога се беше сблъсквала, най-вече заради слепотата ѝ — звуците на нощта бяха неестествено засилени и трудни за разпознаване. Не можеше да разбере дали шумоленето в живия плет не е някакъв крадец, готов да скочи и да измъкне понито от ръцете им, или пък глухият тропот по пътя отзад не е от някой отчаян разбойник, готов да се нахвърли върху лесната плячка. Веднъж, преди да овладее със сигурна ръка страховете си, тя дори си представи как благородникът убиец на чичо Джером ги дебне коварно и преди да е настъпила нощта, ще ги остави мъртви на пътя.

Усетил безпокойството ѝ, Джейми се опита да я успокои, като описваше с безсмислени подробности всичко наоколо.

— Това е само една птичка, излетя от локвата, Ларк — каза той, когато тя подскочи за трети път. — А зад нас върви някакъв старец, който носи агне към града. Това пък, дете скимти до пътя, е едно старо куче, което души за зайци в храстите.

Напълно уверен в ролята си на водач, Джейми добави:

— Много се притесняваш. Не казваше ли така винаги и чичо?

Ларк шеговито му нахлупи шапката на очите и му нареди да гледа къде вървят. Но въпреки по-веселото настроение, тя не можеше да се избави от усещането, че някъде отзад ги следва конник.

Накрая, след едно сякаш безкрайно пътешествие, Джейми възкликна:

— Виждам я! Виждам къщата ей там! Цялата е тъмна и закована. Ларк инстинктивно протегна врат и се опита да погледне.

— Виждаш ли някой наоколо?

— Не. Но колко тъжен е сега старият ни дом. А оборът почти е изгорял.

Като чу носталгията в гласа на брат си, която присвиваше и нейното сърце, и като си спомни, че тук е убит Джером, Ларк бързо смени темата.

— Няма нужда да се приближаваме повече, пиленце. Обърни Литъл Дън надолу към морето. И се моли на Светата дева там да има кой да ни посрещне.

Заради Джейми беше измислила по-рано една неправдоподобна история, че срещата ѝ тази вечер е свързана с евентуалното намиране на работа. За щастие брат ѝ беше достатъчно малък, за да повярва на почти всяко обяснение. Разбира се, тя щеше да направи така, че той да стои достатъчно далеч, за да не може да чуе нито един от двата разговора и да не разбере истинския характер на работата ѝ.

— Мисля, че вече трябва да слезем от понито — каза скоро Джейми. — Много е стръмно и каменисто, за да може то да слезе долу на брега.

Ларк, която се готвеше да направи същото предложение, тъй като Литъл Дън се спъваше по хлъзгавата, покрита с мъх земя, слезе от коня. После свали долу и братчето си и го накара да намери дърво, за да вържат коня.

Като пое дълбоко въздух, тя обви ръце около себе си и реши, че шумът на морето е особено злокобен сега, когато не може да види как звездите блещукат по безкрайните вълни. Сама в своя мрак, страхуваща се да помръдне, да не би да направи погрешна стъпка и да падне надолу по склона, тя с ужас разбра колко страшно беззащитна е тук. Плашеше я дори вятърът, който свиреше около нея и пръскаше лицето ѝ със студени капчици морска пяна.

Щом чу отново стъпките на Джейми по скалите, тя облекчено протегна ръце и го привлече към себе си. После в желанието си побързо да свърши необходимото, тя му нареди настойчиво:

— Заведи ме сега надолу по пътеката до брега, миличко, и виж дали един мъж чака там. Заведи ме при него, а после се отдръпни. Той ще ми предаде едно много важно листче. Трябва да ми го прочетеш внимателно на глас, в джоба си имам кремък и свещ.

Тя се наведе и притисна ръчичката му към устните си. Знам, че е много да се иска такова нещо от мъниче като тебе. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Да, освен за четенето. Понякога дългите думи са ми трудни, нали знаеш.

— Тогава просто ще ми ги кажеш буква по буква — отговори тя.

Слава богу, че беше настоявала да се научи да чете!

В дълбоките коловози беше лесно дори в тъмното да се намери пътеката надолу и само след минути братът и сестрата стояха на извития бряг, с потънали в пясъка обувки. Вятърът брулеше косите им. Ларк усети бузата си да пулсира и си помисли колко ли вреда ѝ е нанесло това излагане на стихииите. Вероятно ще го научи с подробности утре, когато я посети лекарят. Поне нямаше да нахълта в стаята ѝ тази вечер и да открие, че я няма, тъй като беше чула да споменава на прислужника си, че ще закъснее на някакъв прием.

— Виждаш ли някого, Джейми? — попита тя, тръпнеща от притеснение. Не можеше да се освободи от усещането, че не са сами на това място и въпреки това никой не идваше да ги поздрави. — Един мъж би трябвало да чака до морето, или поне да се приближава към брега с лодка. Знам, че е тъмно, все пак огледай внимателно навсякъде.

— Гледам. Но не виждам никого — зъбите му затракаха. — Малко е страшно, а? Малките човечета дали са тук, как мислиш?

Като го успокои, доколкото можа, тя го накара да обикаля заедно с нея по брега — напред-назад, напред-назад, но не съзряха нищо. Накрая двамата седнаха да чакат на една скала. Обзета от тревога, Ларк тракаше със зъби от студения влажен въздух и прегръщаше треперещия Джейми, за да го стопли. После бръкна в джоба си, извади един предмет и го пхна в ръката на братчето си.

— Това е часовник, миличко. Можеш ли да ми кажеш колко е часът?

— Божичко, Ларк! — възкликна той и ахна учудено. — Откъде сви това! Хубав е, наистина хубав. Истинско злато и тежи.

Ларк до него замръзна.

— Не съм го свила. Ще съм ти благодарна, ако никога вече не ме обвиняваш в такъв ужасен грях. Само го взех назаем. Беше в едно от чекмеджетата на стаята, в която ме настана лорд Гласмийд. Мисля, че е дамски часовник, от онези, които жените окачват на роклите си. Сигурно е бил на покойната му майка, но се обзалагам, че има толкова часовници и дрънкулки в къщата си, че е забравил за този. Така или иначе, просто ми кажи колко е часът.

Почувства, че брат ѝ се съсредоточава, усети леките му движения, докато обръщаше предмета ту на една, ту на друга страна, опитвайки се да хване някой случаен лунен лъч, или за да огледа положението на стрелките и да пресметне часа — нещо, което още не беше научил добре.

— Минава единайсет — обяви накрая той, като ѝ върна часовника.

— Боже мили! Точно както се опасявах. След като не се срещнах с него миналата неделя, пратеникът сигурно е решил, че нещо във връзката ни не е наред и сега няма да дойде.

Тя не сподели, че на заподозрените във връзка с членовете на Съюза за Обединена Ирландия често им се случват нещастия, нито каза нещо за вероятността Върджил да е предположил, че тя или е в тъмница, или е убита. Нямаше как да се свърже с него, не можа дори да го осведоми за смъртта на чичо им Джером, но сега той със сигурност ще се разтревожи и ще пристигне в Ирландия, за да ги търси с Джейми.

— Ох! В каква хубава каша забърках всички ни сега!

Джейми не каза нищо, само се сгуши в нея, за да се стопли.

Ларк стисна зъби от студ и ужас.

— Трябва да отида при онзи груб дявол под дървото, без да имам какво да му съобщя и сигурно ще бъда възнаградена за всичките си неприятности тази вечер с едно хубаво конско!

Страх стегна гърдите ѝ, като си помисли какво може да каже или да направи агентът в гнева си, почувства също и лек срам, защото тайно се гордеше с участието си в нелегалната дейност. Сега ще потвърди мнението на призрака, че не е способна да свърши работата си.

Помисли си със съжаление какво значение за каузата би могъл да има неуспехът ѝ да предаде съобщението. Дали беше затруднила

сериозно революционния план? Знаеше от собствените си съобщения какви усилия се полагат да се координира бъдещото дебаркиране на френски войски, но Върджил положително ще намери кой да предаде съобщенията му от другата страна на Ламанша. В края на краищата във всяко католическо село можеше да се намерят верни шпиони, както и осведомители и изменници.

Все пак тя беше се надявала да бъде важно винтче в колелата на бунта, да стои до другарите си и да развява зеленото знаме на победата, когато дойде тържеството. Беше се надявала също да може да постави на мястото му онзи облечен в черно призрак, който така откровено се съмняваше в силата на волята ѝ.

Някакъв звук я изтръгна от мислите ѝ и тя се изправи, вслушвайки се дълго и напрегнато. Но до ушите ѝ не стигна нищо заплашително, освен вечния природен шум на вятъра и прилива. Никакви стъпки не изтропаха по камъните, не прозвуча никакъв глас и въпреки това Ларк би могла да се закълне, че някой стои наблизо и наблюдава.

— Джейми, Джейми, момче — каза тя неспокойно, със смразени от страх крайници.

След като го събуди и нахлупи качулката по-плътно около измръзналите му уши, тя го прегърна и се изправи.

— Ей, Джейми — прошепна тя настойчиво, сякаш някой можеше да я чуе. Тя го разтърси, за да го отърси от сънливостта. — Трябва да ме съпроводиш по пътеката надолу покрай морето. Помниш ли високите скали, на които расте грозният Вълшебен глог?

— Ъ-хъ — той се прозя, разтреперан от неочаквания студ. — Спомням си. Там, където танцуват малките човечета. Където всички се боят да ходят.

— Да. Точно така. Сега трябва да бъдеш много храбър и да ме заведеш там.

10.

От мястото си Кристофър наблюдаваше как двете малки, крехки фигури се катерят по опасната пътека през скалите. Едва ги различаваше на непостоянната лунна светлина. Двамата изглеждаха като изгубени овчици, които пълзяха на фона на дивия, извезан пейзаж, приведени под поривите на виещия вятър. Изглеждаха така, сякаш самата нощ се готвеше да ги погълне.

Не можеше да повярва, че е успяла толкова скоро след нараняването ѝ. Въпреки факта, че отчаяно се нуждаеше от сведенията, които можеше да му предаде само тя, безразсъдството ѝ го разяри. Като си помислиш само, че беше излязла в студа, беше извървяла отдалечени и опасни пътища, а сега се катереше по стръмната и опасна пътека, водена от съвсем малко момченце!

„Тя е луда“ — измърмори мъжът, докато овладяваше неспокойното движение на коня настрани. — „Ненормална. Лишена от разум. Прекалено независима. Ще е истинско чудо, ако не я убият в близките дни, както не си сдържа устата ходи насам-натам да разнася опасни тайни сведения. Бих искал да знам чия е вятърничавата идея тя да се включи в този план. За това бих извил без съжаление глупавата му шия.“

Като видя, че безстрашната двойка се изкачи още по-високо и почти достигна целта си, той обърна черния жребец и се отправи към една закътана, добре скрита зад издадената скала пещера.

Само преди час играеше в компанията на две дузини разкошно облечени благородници около маси, отрупани с блестящи сребърни монети. Докато разговаряше с най-високопоставения чиновник на Ирландия, самия вицекрал, изведнъж като гръм от ясно небе му хрумна, че неговата Кралица на феите може да се опита да осъществи неделната си среща.

Беше оставил картите си, извинил се набързо — като промърмори някаква съшита с бели конци лъжа за пациент, който се

нуждае от грижите му — и напусна приема, изпратен от двадесет и четири чифта удивени очи.

След като се увери, че Ларк наистина не е в леглото си, бързо се отправи към порутената странноприемница, където дискретно бе настанен черният му кон. Там смени конете и взе назаем едно черно наметало, с което да скрие вечерното си облекло. После, като препусна с любимата на жребеца главоломна скорост, пое извън града, без да спира, докато не стигна в подножието на Вълшебния глог. Сега измърмори една ругатня, ядосан от безразсъдната смелост на Ларк, ядосан на себе си, задето не беше предположил, че малката дивачка ще излезе навън тази вечер. Без съмнение се е срещнала с някого по-рано вечерта — с пратеника, чиято самоличност искаше да узнае. Проклятие! Какъв глупак, да изпусне такъв шанс!

Кристофър нахлузи качулката на главата си, в случай че очите на Джейми се окажат зорки и си напомни да използва грубия акцент на простолюдието, с който си служеше в тези случаи. Закрачи напред, решен да се скара на момичето за глупостта ѝ, но някакъв вътрешен глас го накара да обуздае гнева си.

Той се нуждаеше от информацията, която тя можеше да му достави, а Ларк беше рискувала много в името на каузата, за да му я донесе. Тази тяхна връзка беше заради свободата, не за удоволствие, и той не биваше да обезкуражава участието ѝ.

Кристофър пое дълбоко въздух, за да се успокои, и се приближи към зловещото място, чиято тайнствена връзка с приказните същества така респектиреше местните жители. Дори той, който не беше суеверен по природа, трябваше да признае, че дървото имаше някакво необяснимо, неземно обаяние.

Като отправи поглед към очертанията на дървото пред себе си, той видя фигурата на своята съратничка, изправена и горда, макар буйният вятър да развяваше полите и косата ѝ. Тя напредваше по скалистата земя с мънички, несигурни крачки, като провличаше крака, за да не падне. Кристофър можеше само да предположи, че е оставила брат си скрит зад някой храст или скала наблизко, но не можа да види никъде и следа от него.

Перът се приближи, като нарочно набиваше шумно крак върху замръзналата земя, за да не я стресне. Видя я да се обръща леко в посока на звука и да протяга инстинктивно ръце, но после бързо ги

скри зад гърба си. Макар естественият му подтик да го караше да бъде рязък с нея заради подобно предизвикателство към опасността, осъзна, че не може да му се подчини. Какво достойнство и решителност притежаваше тя, обикновената селска девойка, която се възправяше не само срещу враждебната стихия, но и срещу мъжа, който беше не по-малко враждебен, мъжа, който я беше заплашил при последната им среща. Той разбра, тя се ръководи от същата вяра, от същия идеализъм, от същата лоялност като него. Тя рискуваше живота си не по-малко смело от него. Повече от всякога усети близостта си с нея, уважение и отслабване на емоционалната самота, която го беше преследвала през целия му живот.

Той се пресегна и докосна измръзналата ѝ ръка.

Тя се стресна ужасно и той вложи нежност в гласа си, като говореше колкото се може по-ниско, доволен, че шумът от развълнуваното море е оглушителен.

— Здравей, Кралице на феите. Какво ми носиш в тази неделна нощ?

Ларк се освободи от облечената му в ръкавица ръка и нахлузи развяващата се качулка върху превръзката на бузата си. Не беше нужно да го вижда, за да си го представи ясно, да си представи високата му тъмна фигура, чиито очертания се преплитаха с тези на извитите, подобни на съсухрени пръсти клони на древното дърво. Как ще реагира на липсата на новини? Успокои я обичайното му силно привличане.

Като събра смелост, тя заяви откровено:

— Нямам какво да ти съобщя тази вечер. Съвсем нищо.

Кристофър, който се чудеше дали я е чул правилно, предположи, че вятърът е отнесъл част от думите ѝ, и попита:

— Какво каза?

Остротата на тона му я предизвика. Тя вирна брадичка.

— Казах, че нямам какво да ти съобщя тази вечер. Свързката ми не дойде, може би защото аз не успях да се срещна с него миналата неделя. Дойдох да ти съобщя поне това, за да не те карам да чакаш и да обикаляш тук цяла нощ.

Тъй като разочарованието му беше голямо, а тя би очаквала сприхавият агент да избухне, Кристофър каза презрително:

— Както направи миналата седмица. Разбира се, не съм изненадан, защото, както вече съм казвал, слабостта на пола ти не е подходяща за тази работа.

— Ще работиш с мен или с никого — отрязва го тя. — На мен също не ми допада този, с когото съм принудена да се срещам тук, но каузата ми е по-важна от предпочитанията ми към съратниците.

— Много остър език имаш тази вечер — отбеляза той със силния си акцент.

— От компанията е.

— Ти ме уверяваше, че можеш да се справиш със задачата, моме. Много зависи от твоето участие. Сега сигурно разбираш, че трябва да ми съобщиш името на свръзката ти. Дай боже да мога сам да го намеря и да възстановя предаването на информация.

Като си пое дълбоко въздух, Ларк напрегна воля, за да заговори със спокоен глас и да прикрие тревогата си.

— Няма да ти го съобщя. Скоро сама ще намеря начин да възстановя връзката — в края на краищата аз също копнея да видя Ирландия свободна. Но името на свръзката си ще пазя. До смърт.

Кристофър разбра, че е изгубил битката. Той погледна към треперещото тяло на Ларк, която положително беше вече замръзнала, и видя как тя отправя очите си към лицето му, за да не разбере той, че е сляпа. Той разпознаваше храбростта, а нейната беше необикновена. Заслужаваше уважението му.

Ларк стоеше напрегнато, защото се страхуваше от реакцията му. Малко се озадачи, когато не последва взрив и към нея не полетяха подигравателни или жестоки думи. Стори ѝ се дори, че чу как от устните на призрака се изтръгна лека въздишка на примирение.

През няколкото пласта дрехи Кристофър напипа с облечената си в ръкавица ръка една монета в джобчето на жилетката. После издърпа една от ръцете на Ларк изпод наметалото и притисна монетата към дланта ѝ.

— Опасно ни е времето, моме, и все по-опасно ще става с приближаването на края. Макар да отхвърляш с презрение тази възможност, може да ти потрябвам някога. Ако има важна причина, погрижи се тази монета да стигне до аптекаря Алабар на Джеймс стрийт. Той ще ме намери и ще ме изпрати тук да се срещна с теб незабавно.

Макар че не можеше да си представи защо би трябвало да го извика и въпреки че не искаше да поема подобно обещание, Ларк мълчаливо кимна.

— Освен това — продължи той, — когато пак получиш съобщение за мен — а аз се надявам за твое и мое добро това да е скоро — отчупи едно клонче от глог и го занеси на Алабар. Това ще бъде сигнал да дойда тук следващата неделя.

Още докато произнасяше думите, древното дърво, което се издигаше на своя островрѣх хълм, изстена, морските хали бяха успели някак да проникнат в неподвижната му вътрешност. Ларк си въобрази, че то притежава душа, живот, какъвто няма никое друго обикновено дърво, и се почуди дали то не ги предупреждава да не отчупват глогови клонки. Може би феите изведнѣж са се появили сред клоните му и даже в този миг са накацали там със светнали острички, дяволити личица, а сребърните им крилца потрепват гневно от думите на простите смъртни, че ще откраднат част от техните храмове.

Ларк инстинктивно направи една крачка назад. Агентът все още държеше ръката ѝ с желязна хватка.

— Ще направя както казвате — измърмори тя с измръзнали, напукани устни, като най-накрая издърпа ръката си от неговата. — А сега, тъй като нямаме какво повече да си кажем, ви желая лека нощ.

Тя се помоли той просто да се обърне и да си трѣгне, да поеме по пътя си, без да гледа назад към нея, защото не искаше да види как се спѣва позорно, нито да чуе как вика Джейми да ѝ помогне.

— Лека да е, Кралицо — каза той, а виещият вятър почти отнесе думите му. — Възхищавам се най-малкото от смелостта ви. Бог да бди над вас.

После я остави сама с бучащото море. Стѣпките на ботушите му, които търсеха опора по стрѣмния склон, едва се чуваха. Когато откъм него вече не долиташе нито звук, когато сред скалите остана само тънкия писък на вятѣра, Ларк се обърна.

После, твърде късно, измърмори с необяснима тиха въздишка:

— Успех!

Кристофър проследи двойката по целия път до града, като изоставаше доста назад по тъмните, разкаляни улици, за да не ги

тревожи с шляпането и тропота на копитата. Щом навлязоха в Дъблин обаче, той скъси разстоянието, защото сред загниващите кейове и полуразрушените складове имаше много крадци и разбойници, които висяха пред вратите и чакаха благоприятен случай.

Така или иначе, по прищявка на съдбата странното трио достигна без неприятности по-приличните квартали и се озова само на две пресечки от улица „Хенриета“, където улиците се осветяваха с газени лампи и обикаляше нощната стража. Макар че и те не бяха кой знае каква сила.

Облечени в дълги шаячни куртки, наметала и високи шапки, те носеха фенери и дълги пръти, за да палят лампите. Като оръжие тези пръти за жалост не струваха нищо, завитите им краища бяха само символична заплаха. Стражите, които често бяха възрастни и слаби мъже, събрани от местните благотворителни организации, не само че не можеха да се противопоставят на престъпността, но и лесно можеха да бъдат подкупени.

Когато един от тези старци пресече пътя на лорд Гласмийд, Кристофър вдигна шеговито за поздрав камшика си и продължи нататък по тихите, пусти улици. Къщите от двете му страни бяха със затворени капаци на прозорците. Тъкмо въздъхна облекчено, че беззащитната двойка, която тайно съпровождаше, почти е пристигнала до дома без нито едно произшествие, и звук на строшено стъкло прониза тишината на нощта. След това газените лампи започнаха да избухват оглушително една след друга по цялата дължина на улицата. Навсякъде се разлетяха мазни късчета стъкло.

Веселите дюдюкания и смехове на група младежи съпровождаха взривовете, ехото ги прехвърляше между високите тухлени къщи, от които започнаха да се подават увенчани с нощни шапчици глави. Като не преставаха да викат, злосторниците избягаха от квартала сред вихрушка черни сюртуци и измачкани ризи.

— Пак студентите от „Света Троица“ — измърмори Кристофър, който се опитваше едновременно да успокои възбуждения си кон и да зърне поверениците си отпред. После съблече широкото черно наметало и го прибра зад седлото, тъй като Джейми беше наблюдателно момче.

Ларк едва не падна от понито, когато Литъл Дън подскочи високо от шума. Изправено на задните си крака, кончето започна да се върти

объркано и уплашено в кръг, а Джейми се вкопчи отчаяно за гривата му.

Ларк, която мислеше, че около тях се стреля с пушки, се наведе обезумяла над братчето си в стремежа си да го прикрие. В същото време протягаше ръце напред, за да хване юздите.

— Света Богородице! Дръж се, Джейми! — извика тя. — Ще ни застрелят на улицата.

Ужасеното пони се втурна напред и едва не ги хвърли от гърба си, когато Ларк чу гръмкото тропане и на други копита. Конникът се приближи и тя усети един мускулест крак да се допира до нейния, а после кончето ѝ рязко спря, уловено здраво от някого.

— Излезли сте малко да поездите рано сутринта, госпожице Балинтър? — попита лорд Гласмийд, преди още тя да си поеме дъх. — Наистина не е най-подходящото време. Мога да ви препоръчам по-благоприятни часове, при това бих настоял да имате придружител.

Ларк, която веднага разпозна студения, спокоен глас, се подразни от тона му, но изпита огромно облекчение. Тя попита:

— Какво, за бога, става? Нападат ли ни? Убийци ли има по улиците?

Кристофър отметна глава назад и се разсмя:

— По улиците несъмнено има убийци. Но те не са причина за забавлението тази вечер. Студентите от университета си правят шега. Слагат малки бомбички в уличните лампи, те се взривяват и улицата потъва в мрак. Това им се струва много весело. И наистина е весело, ако човек е на осемнайсет, безотговорен и доста пийнал.

— Да вървят по дяволите! — изруга Ларк. — Щяха да ни пратят преждевременно в гроба с Джейми! Надявам се да изхвърлят до един тези малки гадни злосторници от университета!

— Не изключват малки гадни злосторници, които имат благородни бащи — отвърна Кристофър ухилен, без изобщо да мигне, когато думите му накараха темпераментната му сподвижничка да избухне. Със съвсем ясни изрази тя изпрати за постоянно всеки един от шегаджиите заедно с цялото му родословие в едно много горещо място.

На Кристофър му се прииска да се засмее нежно, да я прегърне, да я целуне и да почувства, че тя пламва вече не от политическа страст,

а от огъня на собственото му тяло. Но Джейми промени посоката на мислите му:

— Вече съм уморен, ваша светлост. Кога ще си идем вкъщи?

Кристофър смушка коня си, поведе понито по калдъръма и отговори, като потупа с обич рамото на момчето:

— Веднага, Джейми, приятелю. Веднага си отиваме вкъщи.

На вратата предаде Ларк и момчето в ръцете на един сънлив иконом, а после заведе конете отзад и върза жребеца зад градината, където конярите нямаше да го забележат. Преди изгрев-слънце ще трябва да върне коня си в обичайната му конюшня, но първо искаше да пожелае лека нощ на една червенокоса съюзистка.

В къщата Ларк сложи Джейми да спи, а после прие икономът да я съпроводи само до стълбите. Своенравно се мъчеше да запази остатъците от сломената си самостоятелност и да намери сама пътя до стаята си. Беше уморена до смърт и все още потръпваща от силната уплаха на улицата. Колкото и да се успокояваше, коленете и ръцете ѝ трепереха, докато се качваше по стълбите, вкопчена в перилата. Ако лорд Гласмийд не я беше спасил навреме, сигурно щеше да я открие на сутринта, свита с Джейми в някое тъмно ъгълче.

Беше станала прекалено зависима от помощта на лекаря, от съчувствието му и дори от предизвикателното му обаяние.

Когато наближи стаята си, я обзе мисълта за призрачния агент, спомни си зловещите му предупреждения, неочакваната му снизходителност, инструкциите му как да го намери. Напипа монетата в джоба си и я стисна здраво, прокара пръсти по изтърганото ѝ ръбче и по неразгадаемите образи. Дали ще я използва някога? Дали обстоятелствата някога ще ѝ дадат основание да прибегне до помощта му?

Изведнъж една ръка хвана нейната и тя се обърна с вик. Изпусна монетата, тя се удари глухо в килима и отскочи шумно върху дъските на пода.

Чуждата ръка я пусна и се наведе да я вземе.

— Мисля, че изпуснахте нещо.

Дълбокият, нисък глас едва не я накара да се разпиши от уплаха. Потънала в мисли за призрачния агент, тя си въобрази, че това е неговият глас, но после разумът ѝ се върна и тя разпозна плавната интонация на своя домакин.

— Да... мое е — заекна тя и понечи да грабне монетата. Но не ѝ я върнаха веднага.

— Хмм... Интересен екземпляр. Къде го намерихте?

Разтревожена и уморена, Ларк не намери отговор веднага.

— А-а... тайна, така ли? — попита Кристофър с влудяваща проникателност. — Кълна се, за миг изразът ви от мил и нежен стана като на сфинкс. — Той пусна монетата във вдървените ѝ пръсти и ги сгъна. — Ето. Няма нужда да ми казвате откъде я имате. Освен това се извинявам, че ви стреснах.

Сега говореше тихо, искрено. Ларк почувства леко докосване по челото си, една ръка нежно приглади назад влажната ѝ, разрошена коса. Интимният жест я накара да стисне още по-здрово монетата в ръката си, за да не се поддаде на импулса да прегърне доктора. Тя копнееше той да я утеши след мъчителните преживявания през нощта, копнееше да я обгърнат силни ръце.

Усещаше познатия мирис на дрехите му, топлината на силното му тяло, чувстваше пронизващия му поглед.

Несъмнено се готви да провери дали не се е влошило състоянието на бузата ѝ и да я сгълчи за глупавата разходка. Несъмнено ще поиска обяснение защо е излязла навън през нощта, а тя нямаше какво да му каже. Но дотогава просто ще се наслаждава на близостта му.

Когато хвана с ръка брадичката ѝ, тя се наведе напред с непреодолимото и глупаво желание да изпита отново прекрасното докосване на устните му.

Той го изпълни. Устните му бяха топли и твърди, горещият му дъх се смеси с нейния. Никога не беше предполагала, че целувката може да бъде така изящна. Беше виждала любенето на други зад обори и купчини торф, но това бяха неистови, груби сношения, които трябваше да свършат бързо. Ларк обви ръце около врата му, притисна се плътно до него и за момент се отдаде напълно. Той привлече бедрата ѝ към своите, а тя се запита насмешливо дали произходът, богатството и образованието не правят мъжа по-умел в любовта.

Тази мисъл я накара да си припомни кой е той. Какво се бе променило у нея, та желаше този мъж? Нима беше позволила блясъкът, властта, ласкателният му чар да изместят всички онези принципи, които придаваха смисъл на живота ѝ? Нима идеалите ѝ бяха

толкова крехки, анархистката кръв у нея така слаба, че позволяваха на плътта ѝ да се стреми към мерзкия вид, който бе възпитана да мрази? Не предаваше ли с тази интимност произхода си, рода си, бъдещето на Джейми и на всичките гладуващи, пренебрегнати същества, на които нейното дело искаше да помогне? И преди всичко, не предаваше ли сама себе си?

Рязко, сякаш ръцете му я цапаха, Ларк го отблъсна.

— Презирам се за това! Презирам се за това, в което се превърнах в този дом!

Макар да викаше на него, думите бяха предназначени за самата нея.

Неочакваните, горчиви упреци свариха неподготвен Кристофър, оплетен в мрежата на собствената си нежност и желания. Той се надяваше с нежността си да я накара да бъде просто жена, а не враг, с който трябва да се бориш. Избухна и не можеше да спре.

— Вие сте страхливка, Ларк Балинтър, непоправима страхливка. Въпреки убедената си защита на простолюдието, въпреки собственото си високомерие, в сърцето си вие не се чувствате равна на мен. Това е, което ви измъчва всъщност. Вие се плашите от мен, от богатството ми, от образованието ми, от привилегированото ми място в живота. Вие треперите от мисълта, че можете да изпитвате чувства към мен, защото се боите, че като видя окъсаните ви дрехи и босите ви крака, може да се отнеса към вас като към обикновена робиня, родена да ми служи.

Той сграбчи ръцете ѝ, смесица от болка и ярост сгърчи лицето му:

— Така е, нали? Признайте! За бога! Та вие се чувствате нископоставена.

Без да помисли, че може да не улучи, Ларк замахна към него. С болезнено удивление и болка в сърцето усети плътта ѝ да причинява болка на неговата плът. Но реакцията ѝ беше напълно оправдана, каза си тя, защото неговите брутални нападки ѝ причиняваха болка, бяха уязвили гордостта ѝ.

Изминаха няколко секунди, сякаш той едва се сдържаше да не отвърне на удара. Ларк остана на мястото си, без да отстъпи, предизвиквайки го да удари.

— Оставям ви на горчивината ви — отвърна накрая той с леден глас. — В края на краищата, вие сякаш се радвате най-много на

компанията на този ваш приятел.

После перът се отдалечи. А тя не го спря, заслушана с мъка в любимите стъпки, които се отправиха не към стаята му, а изтрещяха гневно надолу по стълбите.

Далеч навън в нощта.

11.

През останалата част от нощта ужасни кошмари измъчваха Ларк. Присъни ѝ се дърво, чиито клони изпускат ослепителни светкавици, а от възлестите му, вкопани в земята корени изскачат цяла чета елфи. Най-страшното от всичко беше, че на най-високия клон висеше загърнатата в наметало фигура на призрака без лице. Внушителната фигура се полюшваше на вятъра, а от лъснатите му обуца капеше сребърна роса. Ларк го оплакваше, коленичила на каменистата земя.

Сълзите я събудиха и тя продължи още дълго да плаче за много неща за слепотата, за бъдещето си, за провалената мисия.

Но най-много плачеше, защото бе влюбена в Кристофър Кавано. Да, обичаше състрадателния хирург, да — Бог да ѝ е на помощ — обичаше пера.

Но какво изпитваше той към нея? Страст или предизвикателство? Или пък иска някак да я използва?

Не знаеше. Може би сега изпитва само презрение, ако се съдеше по прямите и гневни думи от снощи. Искаше ѝ се да го попита направо какво мисли за нея, но каквото и да отговори, тя щеше да се съмнява. Освен преградата на неговия произход и всичко, което той означаваше, около него имаше още и някаква неопределима тайнственост, която ѝ пречеше да му вярва.

Беше заобиколена от грижи, една от тях беше тревогата ѝ за Върджил. Намери опипом пътя до бюрото и написа непохватно и с много труд една бележка до енорийския свещеник, с която му съобщаваше къде се намира. Ако брат ѝ пристигне в Ирландия да я търси, непременно ще се обади на отец Пийбоди, защото бе широко известно, че от всички в енорията, свещениците знаят най-много за личния живот на паството си. Със завоалирани фрази, които само Върджил можеше да разтълкува, тя предупреди в бележката, че брат ѝ не трябва да посещава открито къщата на улица „Хенриета“, а дискретно да се свърже с нея.

Помоли Гриндъл да се погрижи за изпращането на бележката, а после поиска да я съпроводи до градината. Макар да не бе сигурна, че господарят ѝ ще одобри това, прислужничката най-сетне отстъпи, като събщи, че той вече прави сутрешната си визитация в сиропиталището.

Въздухът отвън беше мразовит, температурата беше достатъчно ниска, за да се превръща дъхът в пара, но слънцето от време на време надникваше иззад облаците и Ларк се нуждаеше само от един лек шал.

Стъпваше внимателно по непредсказуемите каменни пътеки, които се извиваха в градината, опряна леко на ръката на Гриндъл, макар тази зависимост да я дразнеше.

— В средата на градината има пейка — каза бавноподвижната прислужничка. — Сложена е точно пред свещения ручей. Ще те оставя там, но внимавай да не паднеш във водата.

Скоро Ларк чу бълбукане на вода и ѝ се прииска да поседне малко и да се порадва на природното спокойствие. Може би, както твърди Гриндъл, това наистина е свещена отвара, ангелски звънлив фонтан, който извира от свещен чучур.

— Сигурна ли сте, че не искате да ви направя от вълшебното лекарство, мила? — попита със стържещия си глас Гриндъл. — То е отваряло очи, тъмни по рождение, затворени за светлината на деня от петдесет и повече години. — Тя се засмя. — Може да ти върне зрението, та да зърнеш неща, дето хем ще те втрещят, хем ще те зарадват.

Смутена, Ларк поклати глава и разтърка ръцете си, сякаш ѝ бе станало хладно.

— Не, Гриндъл. А сега ме остави за малко. Иска ми си да поседя сама.

Прислужничката си тръгна разочарована, като мърмореше нещо на келтски, а Ларк се отпусна назад и се остави да я завладее спокойствието на сутринта.

За жалост не ѝ беше писано да му се радва дълго.

— Не мога да си представя къде съм си оставил ореховия бастун... — Някъде откъм пътеката долетя дрезгав, недоволен глас. — Нали го знаеш, оня със златната драконова глава отгоре, донесен е чак от Ориента.

— Оставихте го в Уинтъруд, милорд. Ще ви донеса друг...

— Не искам друг! Искам онзи. Веднага изпратете някого до имението да го вземе. И се погрижете чаят да бъде готов до един час. Тогава ще се върна в къщата и ще пия чай.

Единствено маркизът на Уинтъруд може да издаде нареждането с толкова непреклонен глас, реши Ларк. Тя веднага си представи бащата на Кристофър: възрастен, обича да си угажда, безразличен е към всички с по-ниско социално положение от неговото и, както каза синът му, малко е невъздържан.

Най-сетне ще се срещне със земевладелеца, който е тиранизирал, изгонил, уморил от глад и превърнал в просяци толкова много хора. Като си спомни злините, които този човек бе причинил на чичо й Джером, гневът й започна да се пробужда. Копнееше да се изправи и да го прокълне за жестокостта и алчността му, за извършеното зло. Той заслужаваше да научи за предизвиканите от него страдания, заслужаваше да го наругае и, според нея, заслужаваше най-строгата присъда на небето.

Изведнъж тя си спомни с болка за отправените думи на Кристофър. Дали наистина не беше се ожесточила?

„И така да е, такава ме е направила несправедливостта на неговата класа!“ — отвърна сърцето й.

Чу старият благородник да провлачва крака към усамотеното й кътче, а после рязко да спира.

— Ти коя си, по дяволите?

Тя съсредоточи точно пред себе си невиждащия си поглед и се опита да потисне омразата си. Накрая, като заговори с най-силния си селски акцент, отвърна:

— Името ми е Ларк Балинтър. Госпожица Ларк Балинтър.

— Да не сте от оная паплач, наредена на опашка на улицата, момиче? Защото ако сте...

— Позволено ми е да бъда тук — заяви тя.

— Кой ви позволи?

— Синът ви. Всъщност, живея тук като негова гостенка.

— За бога! — избухна старецът и седна на другия край на пейката. — Това момче всеки ден става все по-дръзко! Ами че лорд Балинтър тъкмо тази сутрин мина да ми се оплаче, че Кристофър открито е критикувал снощи виконт Пилкингтън и му се е карал за

отношението му към собствените му арендатори. Ако глупавият ми син не внимава, до края на годината ще го отлъчат от обществото!

— Вашият син е добър човек — противопостави се Ларк и сама се учуди, че защитава лорд Гласмийд с такава лекота въпреки безпощадните му реплики от снощи. Но щом произнесе думите, тя осъзна, че защитата ѝ е напълно искрена.

— Добър човек? — повтори маркизът, сякаш обмисляше тази идея за пръв път. — Сигурно е така. Но много се опитвах да го откажа от медицината. Тази професия наистина е под достойнството му. Разбира се, казват ми, че е гениален майстор на скалпела, уважават го тук и в цяла Европа. И все пак, макар че той ожесточено би твърдял обратното, не му се налагаше да се заема с нея, нямаше нужда.

Възрастният човек удари с ръка по бедрото си:

— Казвал съм му, че нямаше да бъда толкова против, ако ограничаваше практиката си сред благородническото съсловие, но вместо това той цапа ръцете си с най-мръсната измет.

— Но той е милостив — каза Ларк.

— Ха! Милостта към оная паплач отслабва аристокрацията. А днес трябва да имаме железен юмрук и да бъдем непреклонни, за да не изгубим властта си.

Ларк скочи на крака, повече не можеше да сдържа гнева си:

— Ами тогава трябва да изгубите властта си! Тези, които работят, за да богатеете, ще умрат без съчувствието ви. Те вече умират...

— Сядайте, момиче! — маркизът тропна с крак. — За бога, не е нужно да ми висите над главата. А и защо не ме гледате в очите, когато говоря? Много досаден навик. Можете да си викате и да си крещите за радикалните си идеи, но аз няма да ви слушам. Кристофър също ще научи колко съм недоволен. Ще съжалява, ако не престане да общува с по-нискостоящи от него.

Старецът получи пристъп на кашлица, после помълча малко ѝ продължи сърдито:

— Надявах се вече да ме е дарил с внуци. А той въобще не желае да ме слуша в това отношение. Трябва само да си избере някоя дама и...

— Татко, може би трябва да отидеш да си починеш.

Ларк се стресна от niskия, сериозен глас на лорд Гласмийд. Погълната от спора с баща му, не го бе чула да се приближава. От близостта му започна да трепери и да диша на пресекулки. Почуди се колко дълго е стоял зад тях и какво е чул.

— А, Кристофър — поздрави го маркизът. — Но къде е другият ми син? Какъв разбойник, да ме дразни така! И виж какво ти е причинил. Прави пакости, измисля една след друга дяволски шеги и очаква ти да го измъкнеш от попарата, която сам си е надробил. Много пъти съм заплашвал да го набия, но ти, мили Крис, не искаш й да чуеш. Направо е срамота, колко недисциплиниран е станал този хулиган.

Ларк се замисли, но осъзна, че старецът трябва да е изпаднал в умопомраченото състояние, за което спомена лорд Гласмийд, защото тя знаеше, че Кристофър е единствен наследник.

Чу синът да минава от другата страна на пейката и да казва твърдо на баща си:

— Татко, сега ще те заведе вътре...

— По дяволите, не искам да спя! Защо ме тормозиш така? Да не ме мислиш за идиот?

— Разбира се, че не — каза Кристофър и хвана ръката на баща си. Погледна към Ларк. Слънцето блестеше в гъстата, сплетена коса. Той забеляза, че лицето й е поруменяло. Без съмнение е спорила ожесточено с баща му... както винаги, не може не да бъде бунтарка.

Той се обърна хладно към нея:

— Госпожице Балинтър, вие ще влезете ли вътре с нас?

Студеният, безличен тон накара Ларк да не обръща лице към него.

— Не. Аз ще се върна сама.

— В такъв случай, не се бавете много — каза той рязко, ядосан, че никога не отстъпва. — Задава се буря.

Тя му отправи една язвителна усмивчица и отвърна:

— Да, милорд. Наистина се задава буря.

Ларк не се вслуша в предупреждението на пера и едва половин час след като той я остави, небето се разтвори и отгоре се изсипа истински потоп. Тя се запрепва сама около градината, сбърка

посоката някъде из оплетените пътеки, докато накрая с благодарност усети плочи, а не камъчета под краката си. Когато влезе през входа за прислугата, беше вече мокра до кости и трепереше.

Не срещна никого по коридорите, но тъй като знаеше, че е почти невъзможно да открие стаята си без чужда помощ, започна да търси запалена камина. Дрехите ѝ залепваха неприятно за тялото, кичури коса висяха по мокрото ѝ лице, а зъбите ѝ тракаха.

Като вървеше опипом до стената, тя откри двойна врата, широко отворена към някаква стая, където силно прашене предполагаше накладен огън. Поколеба се за момент на прага и влезе. Нямаше звук от движение или гласове, които да показват нечие присъствие. Всъщност тишината бе така дълбока, че тя можа да различи по звука две камини — по една в двата края на помещението. С посинели, полузамръзнали пръсти заопипва стената, където откри множество лавици с книги. Надписите на кожените обложки бяха гравирани така изкусно, че ако имаше време, сигурно би могла да научи заглавията им с докосване.

Накрая намери стол с висока облегалка, сложен пред по-отдалечения огън. Сви се на възглавничките, като се чудеше тъжно с какво Джейми запълва този мрачен ден. Персоналът изглежда добре го забавляваше — добрина, на която тя понякога егоистично се ядосваше заради собствената си самота.

От тези мисли неочаквано я изтръгна шумолене на рокли и тропане на дамски обувчици. От другия край на стаята чу нежен звън на гривна и женска въздишка.

— Топлината е приятна, нали, Хелън? — измърмори някаква дама. — Но къде е братовчед ти?

— Ще бъде тук скоро, Изабела. И не е нужно, да показваш толкова явно, че се интересуваш от него. В края на краищата, преследваш го безрезултатно вече една година.

— Е, мога да те уверя — отвърна дамата, — че не възнамерявам да чакам смирено, като тебе, и да позволя да ми измъкнат най-добрите кандидати.

Тя си пое рязко дъх.

— Лорд Гласмийд!

Ларк се стегна, когато перът влезе, и се сви още по-навътре на мястото си с надеждата, че той няма да остане дълго в стаята.

— Добро утро, лейди Изабела, Хелън. Татко би искал да поседи малко с нас, ако нямате нищо против.

— Разбира се, че не — отговори Хелън.

В гласа на Изабела прозвуча съмнение:

— Сигурен ли сте, че за маркиза няма да е по-добре да полегне? Днес изглежда малко отслабнал.

Кристофър не ѝ обърна внимание. Тъкмо беше зърнал края на една зелена пола, която се подаваше иззад облегалката на високия стол в другия край на стаята.

Намръщи се, но после, макар да беше страшно ядосан на Ларк Балинтър, без да иска, нещо като усмивка се появи на устните му. Значи Ларк беше попаднала в капан. Запита се какво ще направи сега, дали щеше да остане пак да подслушва.

— Заповядай, татко — каза той, като тайно държеше под око късчета пола, докато подаваше чаша вино на маркиза. — Пий го бавно.

Известно време Ларк се вслушваше неспокойно, докато лорд Гласмийд си разменяше любезности с дамите, и се чудеше дали трябва да стане и да съобщи за присъствието си. Знае ли някой, че седи в единия ъгъл на стаята, или столът и тъмнината от бурята навън я скриват от погледите на останалите?

— Колко се радвам, че решихте да се махнете от онази потискаща болница и да се присъедините за малко към нас — каза лейди Изабела. — Толкова отдавна не сте приемали посетители. Разбира се, ние всички много се радвахме да ви видим снощи у лорд Пилкингтън. Съжалявам само, че решихте да си тръгнете толкова... внезапно.

— Струва ми се, той винаги постъпва така — пошегува се по роднински лейди Хелън.

— Вие бяхте в центъра на вниманието, лорд Гласмийд — продължи Изабела. — Обсъждаха ви дълго, след като си тръгнахте.

Кристофър повдигна вежди и се усмихна иронично, когато забеляза една нежна ръка да скрива зелената пола от погледа.

— Без съмнение.

— Трябваше да бъдеш там, Хелън — продължи Изабела. — Щеше да позеленееш от завист заради роклята, която носех. Беше бяла като кокиче и обсипана с дребни бисери. О-о, освен това татко най-

после се съгласи да извади от трезора диадемата на баба и да мога да я нося заедно с огърлицата към нея.

Ларк се засмя. Хваната в капан в ъгъла, тя си представяше външността на суетната Изабела. Реши, че трябва да има бяло, издължено лице, обрамчено с блестящи златни къдрици. Едно толкова лекомислено същество непременно трябва да има също нацупена устичка, която умее да прави предизвикателни гримаси. Дали поглежда изкусително към Кристофър, и ако е така, дали неговите пронизвателни очи я поощряват, или я пренебрегват?

— Вие бяхте очарователна, Изабела — каза той, както би трябвало да направи един кавалер, но Ларк се усмихна, защото острият ѝ слух разпозна почти неуловима подигравка в тона му. — Ъ-ъ, донесоха чая. Би ли наляла чашите, Хелън?

Ларк чу шумоленето на разкошните тъкани, тракането на гривни, звъntenето на порцелановите чаши в чинийките, а след това долови уханието на подсладен чай и кафе.

Мисълта, че компанията сигурно ще остане в стаята часове наред и ще сръбва чай в приятен разговор, докато подгизналата ѝ пола бавно мокри стола, я накара да смръщи лице. Тъкмо се помръдна леко, за да се приготви за дългото чакане и лорд Гласмийд се приближи към мястото ѝ. С ужас усети как той застана до полиците точно зад стола ѝ. Чу как извади една книга от мястото ѝ, прелисти страниците и я върна обратно, и всичко това с влудяваща отчетливост.

Без да диша, Ларк се наведе още повече, притисна брадичка към гърдите си и прехапа устни, като в същото време отправи към небето безмълвна, но много гореща молитва.

Изведнъж чу звън, вероятно от сребърна лъжичка, изпусната непохватно върху тънка порцеланова чинийка, а после някаква жена си пое поривисто въздух.

— Боже мили, лорд Гласмийд! — възкликна лейди Изабела. — Какво е онова нещо, дето се мерзелее там в ъгъла?

Ларк се вцепени.

— Това е госпожица Балинтър — беше спокойният отговор. — Една от пациентките ми.

— Но защо тя е тук вътре! Божичко! Да не е от онези нещастни умопомрачени хора и да е влязла тук по погрешка?

Кристофър проточи леко врат и погледна мокрия тил на Ларк.

— Умопомрачена? — повтори той и видя как колебанието му накара въпросната личност да стисне юмруци. — Не, мисля, че в това отношение всичко й е наред. Изглежда обаче е влязла случайно тук, за да се скрие от дъжда — въпреки препоръката на един проникателен и грижлив джентълмен, бих добавил.

— Какво искате да кажете? — попита Изабела. — Как е могла да получи достъп до къщата?

— Тя има стая тук.

Сега, след като изплю камъчето; така да се каже, Кристофър реши да се позабавлява.

— Искате да кажете, че тя живее при вас? — тонът на дамата издаваше безкрайния й гняв, а светлозелените й очи, реши Кристофър, не биха могли да се опулят по-широко. — Но тя е облечена като... като селянка, за бога! От какво е болна, та сте я подслонили в дома си?

Като погледна сгушената фигурка на Ларк и след като реши, че тя е изтърпяла достатъчно, Кристофър реши да й даде възможност да отвърне:

— Госпожице Балинтър? — каза той, без да може да скрие веселата нотка в гласа си. — Ще имате ли нещо против да задоволите любопитството на лейди Изабела, след като скривалището ви беше разкрито?

Ларк замръзна. Наистина ли смята, че се е промъкнала в тази стая и се е скрила нарочно, за да подслушва него и гостите му? Забравил ли е, че тя няма как да разбере дали могат да я видят или не? А онази важна, надута дама до него... как смее да се прави на толкова оскърбена, сякаш и въздухът бе замърсен от присъствието на човек от по-долна класа!

Унижена и принудена да се защитава, Ларк изгуби самообладание. Тя се изправи в цял ръст, вирна брадичка и изля възмущението си:

— Нося селски дрехи, защото съм селянка. А съм тук, защото един от алчните, надменни деспоти от вашата проклета Аристокрация изхвърли мен и семейството ми, за да храни миризливите си говеда. Колкото до това от какво страдам, то това е най-вече присъствието на такава титулувана, разглежена anesse^[1] като вас!

Настъпи тишина. Ясно се чуваха капките дъжд, които падаха върху прозореца.

За да прикрие усмивката си, Кристофър поднесе бързо чашата кафе до устните си и видя над ръба ѝ преbledнялото лице на Хелън и зяпналата уста на Изабела. Слава богу, последната нямаше достатъчно мозък да разбере как я нарекоха току-що, иначе положително щеше да потрябва амоняк.

— Така! — успя да каже Изабела най-накрая, очевидно не знаеше колко точно трябва да се засегне. Подпря ръце на хълбоците си и насочи гнева си към домакина. — Надявам се, че ще бъдете достатъчно тактичен да не разпространявате тази история за нелицеприятните си връзки, лорд Гласмийд. На някои хора това никак няма да се хареса. Вече се чува презрителен шепот по повод посещенията ви в мръсните бордеи, където се въди не само най-жалката част от човечеството, но и ужасни болести. Непрекъснато се боим, че някой ден в резултат на неподходящите си връзки ще се разболеете и ще разпръснете заразата из тези улици.

Без да бърза, Кристофър остави на мястото му един том поезия, после се подпря с лакът на махагоновата полица и изгледа дамата с присвити очи.

— Не се притеснявайте, лейди Изабела — каза той, без да прикрива лошото си настроение. — И не мислете прекалено много за това, че ще си докарате поредното главоболие.

Без да долови сарказма, тя прие съвета му сериозно и отхвърли опасенията си с едно поклащане на къдравата си глава.

— Прав сте, разбира се. Никак няма да е добре, ако легна в леглото с влажна кърпа на очите. Но — вие! — обърна се тя към Ларк и гривните ѝ изтропаха зловец. — Седнете отново или идете там, където ви е мястото. Само недейте да висите тук като някоя кльоцава сянка.

Ларк отвори уста да даде някой унищожителен отговор. Но разбра, че ще е много по-достойно да си излезе високомерно от стаята, вместо да продължи да раздава обиди, които малката глупачка дори не разбираше.

Без да се замисли, тя тръгна напред, но се спъна в крака на една тежка подставка. Падна по лице сред грохота на карти и скици, като най-непохватния идиот.

Макар да бе объркана и зашеметена, Ларк продължи да усеща погледите на останалите присъстващи, почти чувстваше как са

приковали очи в гърба ѝ. Като стисна силно очи, за да не заплаче, и прилепи устни, за да сподави вика си, тя сграбчи края на килима и си пожела сърцето ѝ да спре, за да умре и да сложи край на това унижение.

Но една твърда, позната и безкрайно нежна ръка я повдигна.

— Наранихте ли се? — прошепна Кристофър в ухото ѝ щом тя стъпи на краката си. — Или просто сте ужасно унижена?

— Какво тромаво момиче — каза злобно лейди Изабела.

— Тя не е тромава, за бога! — извика с презрение Кристофър. — Тя е сляпа.

Изабела се поколеба.

— О... ами, вие нищо не казахте. Ние имахме преди един сляп коняр. Имаше забележителен подход към конете, така и не разбрах как така се справя толкова добре. Брат ми обаче често го дразнеше, това лошо момче. Непрекъснато гъделичкаше с перце носа на стареца, а после бягаше, преди нещастният глупак да може да го хване. Понякога...

— Може би трябва вече да си ходим, Изабела — прекъсна я Хелън, след като Кристофър ѝ хвърли един остър поглед. — Не си ли спомняш, че искаше да посетиш новата шивачка.

— Да, разбира се. Трябва също да се погрижа за наемането на нова камериерка. Шивон е толкова мързелива, когато не я следиш отблизо. Вече въобще не ми харесва.

— Аз също искам да напусна тази отвратителна стая! — треперещият, но все още царствен глас на маркиза ги прекъсна. — Не мога да намеря спокойствие дори и в проклетата библиотека, за бога.

На излизане той мина покрай Ларк, наведе се към ухото ѝ и каза:

— Не обръщай внимание на онази глупава кучка, мила моя. Обзалагам се, че ти, нищо че си селянка и католичка, струваш колкото десет такива като нея!

Все още наранена от обидата и от унижителното падане, Ларк се обърна и си излезе възможно най-бързо от стаята. Болезнено съзнаваше колко непохватна и груба трябва да изглежда, особено в сравнение с елегантните дами. Нямахше особено значение, че бяха празноглави. Те сигурно са красиво облечени, грациозни, видни представители на света на лорд Гласмийд, докато на нея непрекъснато

й се напомняше за недъга й, ниското й положение, неприемливата й религия, зависимостта й от благотворителността.

Знаеше, че Кристофър върви след нея, без съмнение искаше да се увери, че тя няма пак да се спъне като глупачка и да се нарани. Но не му обърна внимание.

Останала без дъх, тя тичаше, протегнала ръце да намери пътя из безкрайните коридори, без да има представа къде отива. Искаше само да намери някъде някое усамотено ъгълче, да се скрие там и да се отдаде на един дълъг, болезнен пристъп на самосъжаление.

Тича, докато стигна до края на някакъв коридор, откъдето не можеше да завие нито наляво, нито надясно. Пътят просто свърши и като протегна ръце, тя напипа само прозорец, чиито хладни стъкла спираха следобедната буря.

Тя притисна гръб към прозореца и чу отмерените крачки на хирурга. Вероятно за да й даде време да се овладее, той беше продължил търпеливо да следва безумното й блуждаене из къщата.

Помисли си, че вечно ще обича звука на тези стъпки, специфичния им ритъм и за пръв път изпита някаква болезнена безнадеждност. Любовта и копнежът, които изпитваше към лорд Гласмийд, се бяха превърнали в агония, но не искаше да им дава воля. Това би било безсмислено.

Можеше само да си тръгне, да избяга от него и от мъката, която й носеше. Дори просенето на улицата би било по-просто. Болката от глада в стомаха беше поне позната болка.

Макар да не можеше да го види, Ларк отправи поглед към Кристофър. Знаеше много неща за външността му. Знаеше, че е висок, че има здраво и жизнено тяло, раменете му са широки, а ръцете му — силни и сръчни. А и хубав. Дори никога да не й го бяха казвали, щеше да се досети, защото от него се излъчваше лекият, уверен чар на привлекателния мъж.

Той спря на около половин метър и Ларк зачака. Но докторът мълчеше. Тя усети неговата загриженост и съчувствие да достигат до нея като нещо осезаемо.

Без да може да издържа повече на напрежението, Ларк заяви:

— Тръгвам си. Един Бог знае къде ще отида, но утре сутринта с Джейми си заминаваме.

Думите, произнесени така решително, направиха огромно впечатление на Кристофър. За момент той само се взираше в нея с болка в очите; забеляза как прелестното ѝ лице изпъква на фона на покрития с капчици прозорец, как мрачната светлина прави косата ѝ да изглежда изпъстрена с лилаво. Беше толкова млада, но двамата толкова много си приличаха.

У него се появи неочаквано жесток копнеж по нея, отчаяна нужда и той разбра, че няма да понесе тя да си отиде. Причината за това нямаше нищо общо с политиката, с делото, със срещите под луната. Тя имаше нещо общо само с изначалната празнота някъде у него.

— Ларк... — гласът му затрепери. Той потръпна от собствената си уязвимост и прочисти гърлото си. — Ако това е заради Изабела...

— Това няма нищо общо с Изабела! — извика тя. — То е заради света, в който живееш — целия този свят. Тази къща, хората в нея, това, което тя представлява. То е заради теб и това, което ти представляваш!

Ларк усети, че ще се разплаче и стисна юмруци, за да се овладее. Като преглътна, тя затвори очи и допълни:

— Ти си много умен мъж, Кристофър. Ти знаеш точно за какво говоря.

Докторът се пресегна и хвана ръцете ѝ:

— Не си тръгвай, Ларк... — думите прозвучаха дрезгаво, малко по-силно от шепот. — Не си тръгвай.

Тревожният му глас я накара да изхлипа. Тя вдигна ръка и прокара нежно треперещите си пръсти по очите и устата му, водена от отчаяното желание да прочете изразът му.

— Защо искаш да остана при теб? — попита тя. — Бузата ми не е истинската причина и никога не е била, така че не я казвай. Просто... ми кажи истината.

Той погледна в очите ѝ, така забележително ясни, така искрени и му се прииска тя да може да види неговите. Може би тогава девойката щеше да разбере какво изпитва той, защото перът не предпочиташе думите. Би било по-честно и по-добре, ако не разкрива сърцето си пред Ларк, защото не би могъл да ѝ предложи нещо повече от тази прямота. Не и сега, когато животът му бе така объркан и зависеше от толкова несигурни неща. Не сега, когато и той самият не можеше да види

друго, освен едно несигурно бъдеще пред себе си. Искреността само може да направи и двамата още по-безразсъдни.

Все пак той можеше всеки момент да я загуби и трябваше да следва по-скоро повика на сърцето си, отколкото съвета на разума. Като наведе глава съвсем близо до нейната, той прошепна:

— Искам да останеш, Ларк, защото те обичам.

После я целуна, силно и страстно, като най-после пусна на воля съдържаните си чувства, обгърна с ръце кръста ѝ и я притисна към тялото си. Осъзна, че сега, след като тя е в прегръдките му, трябва да намери начин да я задържи.

Като знаеше, че може би за последен път се притиска към него, Ларк не можа да се спре и отвърна трескаво на целувката му. Взе от него всичкото блаженство, което можеше да открадне; като Ева, стиснала портите на изгубения рай. Когато в отговор на възбудата ѝ той стана настойчив и по-агресивен, тя позволи целувката да стане по-дълбока.

После устните му се отдръпнаха и с не по-малка страст потърсиха ушите ѝ, шията, пулсиращата вдлъбнатинка точно под нея. Дъхът им стана накъсан, сърцата им пулсираха буйно. Ръцете му галеха извивката на кръста ѝ и гърба ѝ. Бяха още по-чувствителни и нежни, когато любеха, отколкото преди, когато лекуваха.

Ларк се осмели да докосне лицето му, да открие очертанията на челото, слепоочието, челюстта му. Притисна пръсти към устата му, проследи формата, добре оформената долна устна, вдлъбнатите ъгълчета. Косата в ръцете ѝ беше гъста, плътна, без съмнение излъчваше мек блясък. Докато докосваше веждите и миглите му, тя си представи наситеното синьо на очите му и го запечата в паметта си.

Ръцете ѝ продължиха надолу към топлината и здравината на врата му, усети пулсирането там, чу как той изстена от удоволствието на ласката ѝ. Кристофър я отмести назад, притисна гърба ѝ към стената, така че телата им да бъдат едно срещу друго и тя инстинктивно почувства докъде би стигнал той.

Като притисна устни до ухото ѝ, докато ръката му продължаваше да гали гърдите ѝ, той прошепна:

— Ще ви купя къща наблизко — на теб и на Джейми. Ще имате всичко, което си пожелаете, всичко... а аз ще идвам при вас винаги, когато мога, ще прекарвам нощите си с вас...

Ларк рязко се отдръпна от него.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — За бога, нима се опитваш да ме правиш своя „държанка“?

Кристофър се усмихна на намръщеното ѝ лице и се опита отново нежно да я прегърне:

— Не трябва да се изразяваш така грубо, Ларк, то е...

Тя махна ръцете му.

— Каж ми тогава как да го нарека. Може би трябва да кажа, че се опитваш да ме направиш своя „любовница“, „приятелка“! Кое е поизискано, лорд Гласмийд? Нито едното, нито другото? Тогава може би просто трябва да му викаме „разврат“.

— Ларк, отиваш твърде далеч...

Но тя сграбчи ръкавите му и попита:

— Наистина ли смяташ, че не струвам повече от това? Наистина ли смяташ, че просто защото ти имаш дълга родословна линия от развратници с титли, трябва да се опиташ да притежаваш всичко и всички в цяла Ирландия? Мили боже! — възкликна тя. — Ти имаш всяко проклето нещо, което може да предложи този живот, Кристофър! Казваш, че ме обичаш, но какво би могъл да търсиш при едно сляпо селско девойче, което дори няма достатъчно разум да приеме предложението ти и да признае колко струваш?

— За бога, Ларк, спри! — извика Кристофър през зъби, като я притисна до стената със силата на тялото си. — Толкова малко ли цениш себе си? Мен? Причинил ли съм ти някога вреда, нима не съм бил винаги щедър към теб?

Тъй като тя не отговори, той хвана ръцете ѝ и я разтърси.

— Каж ми, не е ли така?

Като че победена, тя отпусна глава и остави сълзите да се стичат по бузите ѝ.

— Така е — отвърна накрая.

Ръцете му хванаха лицето ѝ и го задържаха, пръстите му едва не се отпечатаха върху него.

— Каж ми тогава какво изпитваш към мен, Ларк... каж ми. Дай ми поне това.

Тя преглътна и отвори очите си, опита се да види лицето му през пелената на сълзите и слепотата.

— Обичам те.

Кристофър я прегърна отново, задъхан от облекчение и мъка.

— Тогава позволи ми да бъда с теб. Наричай го както искаш, но...

— Не — каза с мъка тя. — Не.

— По дяволите! — изръмжа той. — Какво искаш? Какво още можем да направим двамата?

Тя му се усмихна през сълзи със страшна тъга.

— Нищо, нали? — отговори тя. — Нищо. Само помисли за следното, Кристофър. Бил ли си гладен, макар и само за един ден през живота си? Живял ли си поне един ден обзет от ужас, че няма да изкараш зимата? Ровил ли си някога в калта, за да намериш нещо да се стоплиш, та да не замръзнеш до смърт? Не, разбира се, не си. А пък аз — имам ли аз място сред скъпи рокли и позлатени пантофки, мога ли да обикалям наоколо в паланкин и да си пудря косата? Кои ще бъдат приятелите ми? Издигнатите куртизанки имат място в обществото, но аз не съм една от тях. Къде би могъл да ме заведеш, без злите езици да те оплюят зад гърба ти? Къде ще бъде мястото ми? Макар да би опитал честно, никога няма да можеш да разбереш моя свят. А пък аз никога няма да мога да приема твоя свят.

— Пет пари не давам нито за единия, нито за другия проклет свят! — отсеке Кристофър. — Само това, което изпитваме един към друг има значение за нас. Защо трябва да се откажем от тази радост?

Ларк отметна косата от очите си. Знаеше, че не трябва да отстъпва.

— Помниш ли, като ти говорих за слабодушието на аристокрацията, Кристофър? — попита тя. Гласът ѝ не осъждаше, а беше тих и тъжен. — Просто ти си възпитан да вярваш, че можеш да получиш, каквото си пожелаеш — с едно щракване на пръстите — не заради друго, а просто затова, че го искаш. Но не е така просто... не и за мен.

— Няма да те пусна да си тръгнеш! — предупреди той, като стисна силно ръцете ѝ. — Ако ти не знаеш кое е най-добро за тебе, аз знам. Няма да ти позволя да си тръгнеш от мен и от закрилата ми.

— Не, няма да го направиш — каза тя. — Защото моето присъствие няма да ти достави радост, ако аз не желая да бъда до теб.

Кристофър трепна от болезнените думи, очите му станаха мрачни и тъмни. С ясното съзнание, че я губи, той се наведе и я целуна

грубо, собственически, използва страст там, където думите не бяха успели.

Ларк не се противопостави, но не отвърна.

— Сега се махай! — извика тя, когато накрая, задъхан от ярост, той я пусна. — Махай се и ме остави сама да се препъвам из този проклет дворец. По-скоро ще се върна в стаята си на четири крака, отколкото да позволя да ме водиш като някое жалко, вързано куче!

Беше сторила каквото трябва, беше казала каквото трябва. Но беше изпитала при това огромна мъка и всеки момент можеше да рухне.

Един ужасен, дълъг миг хирургът остана безмълвно пред нея и тя се изплаши, че няма да си тръгне. Уплаши се, че ще я прегърне отново, този път нежно и тогава тя сигурно ще се предаде в ръцете му.

Но той не го стори. Просто се обърна и я остави сама.

[1] Anesse (фр.) — магарица. — Бел.пр. ↑

12.

Същата вечер Кристофър, както обикновено, се превъплъти от високопоставен благородник в предател на собственото си правителство.

След като освободи прислужника си в единайсет часа, той уморено съблече кадифения жакет и надяна простото черно облекло, което се състоеше от тесни бричове, високи ботуши, сако и черно наметало. Като минаваше пред огледалото с позлатена рамка, той мърна за момент тъмното си отражение. Понякога се чудеше кой е той наистина, къде е мястото му, защо живее между два свята, без да бъде истинска част нито на единия, нито на другия, а в същото време мами и двата.

Напоследък, през дългите самотни нощи, когато лежеше загледан в бродирания балдахин на старото легло, си позволяваше да мечтае, че споделя тежките си тайни с друг — за когото знаеше, че си приличат по дух. Беше си представял как излива сърцето си, признава лъжите си, освобождава се в прегръдките на едни нежни, ласкави ръце... и, ако има късмет, намира своята същност някъде в любовта.

Но това, изглежда, нямаше да стане. И тя бе знаела, че няма да стане, бе осъзнала, че преградите между тях са твърде значителни, за да могат да ги прекосят.

И все пак твърдият отказ на Ларк да бъдат заедно го огорчаваше. Характерът на Кристофър бе властен — да води бе дотолкова в кръвта му, че дори апатичните хора рано или късно изпълняваха желанията му. А сега едно съвсем младо девойче му се противопостави и нарани гордостта му.

Ядосано той нахлупи шапката на главата си и се нарече глупак. Дори и когато гняв замъгляваше до такава степен разума му, той обичаше Ларк Балинтър прекалено много, за да можеше да ѝ позволи да падне в лапите на житейската неволя или пък на врага, затова бе решил да я следва, наблюдава и тайно да я охранява от мига, в който тя прекрачи прага му.

Извади от най-долното чекмедже на гардероба едни ръкавици и ги надяна. После стисна юмруци, вдигна поглед и се втренчи предизвикателно в отражението си.

Няма да приеме лесно поражението, дявол го взел, не, дори и на опасното бойно поле на любовта.

Със сърце, развълнувано след срещата с лорд Гласмийд, обзета от тревогата къде да отиде сега, след като заяви, че си тръгва, Ларк цяла вечер кръстосва неспокойно стаята си. Изключено беше да заспи.

За малко поседна до прозореца, както често правеше, заслуша се в трополенето на дъжда по покрива, но се измъчваше заради прибързаното си решение да напусне улица „Хенриета“. Това бе един глупав порив, защото тя нямаше къде да отиде, нямаше средства за оцеляване, нямаше как да изхрани Джейми. Разбира се, винаги можеше да отиде в дома на труда — ужасния приют за бедни, от който бягаха дори просяците, за да не им отнемат гордостта и свободата. Не можеше да си представи как самата тя ще живее в страшния приют, камо ли пък да гледа там Джейми, а строгият правилник би я принудил и да прекъсне участието си в нелегалната борба.

Тя мачкаше кърпичката в ръцете си и въздишаше. Проблемите ѝ изглеждаха безкрайни, а не можеше да реши нито един от тях. Но най-мъчителни си оставаха отношенията ѝ с Кристофър. Колкото и да е странно, тяхното скарване я потискаше много повече, отколкото всичко отначало. Любовта към лекаря я изпълваше с такава безусловна страст, че почти не успяваше да разсъждава логично.

Той изглежда също я желаше. Но защо? Причината си оставаше загадка, над която бе мислила дълго, без да успее да я реши. Беше сляпа, лицето ѝ вече не беше хубаво, облечена беше грубо и не бе изискана по неговите стандарти; с какво е могла да изкуши привлекателния благородник?

Каквото и да привличаше интереса му, днес тя бе разбрала, че страстта му е истинска, а разочарованието му — дълбоко. Което бе най-странно, тя не се съмняваше, че той я обича по свой собствен начин. Но той постъпваше като благородник, който търси удоволствие при наложницата си, а тя не можеше да се съгласи на това.

Знаеше, че е глупаво да отблъсква ухажването му, да отказва щедрите подаръци, с които би я обсипал. Любовница или не, ако беше приела предложението му, с Джейми щяха да имат хубав дом, добра храна и силна защита... поне за известно време.

И въпреки това, докато седеше загледана в мрака пред очите си, заслушана в шумното тропане на дъжда, разбра, че пак би отхвърлила предложението на лорд Гласмийд, ако то бъде повторено някога.

Неочаквано някакво тропане разтреса вратата на стаята ѝ. Тя замръзна. После резето изтрака леко веднъж — два пъти. Тя спря да диша, сигурна, че ръката на Кристофър проверява вратата ѝ. Дали не беше дошъл да настоява, да направи пак своето предложение, като се опита да бъде още по убедителен и да я накара да склони?

Като сви ръце в скута си и прехапа устни, тя остана на мястото си, защото разбираше, че ще е най-добре да не го пуска.

— Ларк...

Гласът му е странен, помисли тя, неестествено напрегнат.

— Ларк... отвори вратата.

Тя стана. Думите му идваха като някакви накъсани вдишвания. Тя знаеше, че той не би прибегнал до измама, и изтича до вратата, издърпа резето и я отвори.

Веднага чу трудното и шумно дишане на лекаря. Със смесица от силна загриженост и удивление протегна ръце към него. Беше се облегал на рамката, беше мокър до кости, от шапката му се стичаше вода, а широките му гърди се издигаха и спускаха тежко под ръцете ѝ.

— Кристофър! — извика тя, като усещаше опасността, чувстваше, че го е сполетяла някаква беда. — Какво има? Какво се е случило?

— Помогни ми — каза той. — Стаята... ми...

Ларк бе ужасена, а слепотата още повече засилваше страха ѝ. Тя повдигна ръце да напипа лицето му, но бузите му бяха лепкави и хладни от пот.

— Какво има? — извика тя. — Какво има?

— Ларк — прошепна той и се присви, като притисна още по-силно раната си с ръка. — Ако не спреш да говориш и не ми помогнеш да легна... ще умра в краката ти от загуба на кръв...

— Богородичке!

Обезумяла, тя заопипва с ръце тялото му, после го хвана през кръста и се напрегна да поеме част от тежестта му.

— Къде е стаята ти? Не знам накъде да тръгна!

— Накрая... вляво.

С много усилие тя му помогна да тръгне напред, краката ѝ почти се подкосиха при опита ѝ да го задържи прав. Той се отпусна върху нея като пиян, едва се влачеше напред и тя премести ръката си — вместо да обгръща кръста му, сега го подпираше почти под гърдния кош. Пръстите ѝ докоснаха топла, лепкава кръв и тя ахна стресната:

— Ти си ранен, ранен си зле! Нека да извикам някой прислужник...

— Не! — заповяда той и усилието, което направи, го изтощи още повече. Препъна се, затвори очи от болката и прошепна:

— Засега не... не преди да се скрия зад заключена врата.

Ларк не разбираше съображенията му, но вярваше, че те имат основание. Успя да го заведе в края на коридора. И двамата се препъваха — той от слабост, а тя от тежестта му.

— Ето... помогни ми да вляза.

Кристофър прекрачи прага с помощта на Ларк. Бяха поддържали огъня до завръщането му. Слабото му съзнание се съсредоточи върху леглото със зелен кадифен балдахин и украсени възглавници. Облегнат на раменете на Ларк, успя да се приближи достатъчно до леглото, за да се задържи за него. Пусна се от нея и рухна на дюшека стенойки, като се държеше отстрани и присвиваше колене. Само с огромно усилие на волята успя да остане в съзнание, помогна му желанието да се наслади на хладната суха ръка, която галеше челото му, искаше да чуе сладките, тревожни и загрижени думи.

— Сега... тръгвай — успя да каже. — Затвори вратата след себе си... извикай прислужника ми... О'Нийл. Кажи му да отиде до Ченсъри лейн. Там има един лекар... Да го доведе. Доведи го. Само него — никой друг. И, Ларк...

Той се опита да се пребори с рязкото замайване, после се присви, защото отново болка прониза тялото му.

— Дръж всички настрани... не казвай нищо за раната. Кажи им, че съм болен от... треска. И се моли на Бога... да не съм... изцапал с кръв цялата къща.

— Кристофър! — възкликна Ларк, почти парализирана от страх за него, от страшните му думи. Тя намери ръката му и я стисна, хванала здраво студените му пръсти.

— Тръгвай — каза той. — Ако по ръцете ти има кръв... измий я бързо.

— Мога ли да направя нещо да ти помогна, да облекча болката? — попита тя, защото не искаше да го остави сам.

Той се опита да поклати глава, но усилието се оказа прекалено голямо за него.

— Ларк?

Тя се приближи пак и се наведе ниско над него.

— Закълни ми се — прошепна той. Знаеше, че трябва да остане в съзнание достатъчно дълго, за да изтръгне обещание от нея. — Закълни се, че няма да си тръгнеш утре сутрин...

Той замълча, тъмна забрава замъгли мозъка му и заплаши да го погълне напълно. После присви очи и се опита да фокусира замъгленото лице на Ларк. Но от косата му се стичаше вода и лютеше на очите му. Той ги затвори и довърши най-важното изречение с дрезгав шепот:

— Животът ти... е в опасност.

Той не каза нищо повече, затова Ларк повтори няколко пъти обещанието си, като през цялото време галеше с треперещи ръце лицето му, но той оставаше неподвижен и не реагираше на докосването ѝ.

Тя посегна надолу към кръста му, където по-рано бе открила кръв. От раната все още се процеждаше топла влага.

Ужасена от мисълта, че той умира в леглото, тя излезе от стаята, като затвори вратата, както той ѝ бе наредил. Намери с препъване каната и легена с вода и изплакна ръцете си, след което завика всички сили О'Нийл.

След малко неколцина сънливи прислужници долетяха по коридора, за да разберат защо пици. Щом Ларк спомена треската на лекаря, повечето се отдръпнаха бързо от нея, сякаш самата тя беше заразена.

Но като чу неистовите ѝ молби, О'Нийл веднага тръгна да извика лекаря Мактавиш. Щом стъпките му заглъхнаха, Ларк зачака напрегнато в стаята си с надеждата, че никой от прислугата няма да се

окаже така верен на своя господар, че да се втурне смело в стаята му да се погрижи за него. За щастие никой не постъпи така, както и никой не спомена за следи от кръв, а Ларк се страхуваше, че тя би могла да е покапала по пода или да е останала по дрехите ѝ.

Половин час по-късно раздвижване в преддверието оповести пристигането на Мактавиш и Ларк застана разтревожена на прага на стаята си. Като чу лекарят да минава покрай нея, тя пристъпи напред и го последва. Без да се колебае, той влезе в стаята на лорд Гласмийд и затвори вратата под носа ѝ.

Обхваната от безпокойство, Ларк се върна да чака в стаята си. Никога през живота си не беше се тревожила от това, че някой благородник може да умре и да тръгне към своя съдник. Никога не беше се притеснявала, че някой благородник може да прекара вечността в царството на Хадес. Никога досега.

Така се случи, че Кристофър дойде в съзнание точно преди умелите пръсти на Мактавиш да зашият раната му. Младият пер изохка от болка и се сви, но чу единствено как този, който извършваше мъчителната, но необходима процедура, грубичко го поучава:

— Да те вземат дяволите, момко... стой мирно! Кълна се, ще развалиш хубавата ми бродерия! Не можеше ли да бъдеш така добър да останеш в безсъзнание още няколко минути? Е, не се притеснявай, като свърша, ще ти дам една-две глътки уиски. Ама засега ще трябва просто да търпиш.

Като стискаше зъби от страшната болка, Кристофър се опита да определи познатия шотландски акцент и накрая успя да разпознае Мактавиш. Същевременно изстена, защото се сети какви обстоятелства бяха наложили присъствието на този мъж.

— А! — възкликна шотландецът, като все още държеше иглата в ръка. — Виждам, че вече ме позна. Блед си като призрак, но поне в очите ти няма треска! Кървеше като клано прасе, когато пристигнах. Първо се обърках, като не видях симптоми на треска, но после веднага разбрах защо си ме извикал тук. Но, дяволите да те вземат, момко, да знаеш само как си изплашил прислугата. Не искаха дори да ме съпроводят по стълбите от страх да не прихванат нещо.

Мактавиш продължи да бърби, докато зашиваше раната, като пренебрегна неравномерното остро вдишване на Кристофър и ругатните, които той успяваше да изсъска.

— Имаш малко болнав вид, разбира се. Но, доколкото те познавам, след една-две седмици ще си на крака. Малко хора имат такава здрава, силна физика, дявол да те вземе, а още по-малко — инат като твоя.

Кристофър пое дълбоко дъх и сграбчи ръба на леглото, когато приятелят му направи още един мъчителен бод.

— За бога, Мактавиш... не може ли по-бързо?

Шотландецът се засмя.

— А кой ме е учил да работя внимателно и бавно? Като гледам тая дупка, ти самият май си бил малко бавен тая вечер. Станал си малко прекалено безразсъден, бих казал — каза той и скъса края на конеца. — Какво те бодна, върха на английски байонет?

Сега, когато лекарят беше оставил раната на спокойствие, Кристофър можа малко да се отпусне, и се облегна назад с изпотено чело.

— Да... но, боя се, някои от другарите ми пострадаха много повече. Много повече.

Мактавиш огледа хубавия, макар и блед благородник, и се наведе да събере окървавените постелки и дрехи.

— Няколко сантиметра по-наляво, приятелю, и ти самият сега щеше да стоиш пред дверите на рая.

Като замълча, за да подчертае въпроса си, той попита:

— Сигурен ли си, че си заслужава, момко?

Кристофър внимателно покри с чаршафа голото си, превързано тяло и разтърка с ръце измръзналите си рамене.

— Ти ли ме питаш, Мак?

Шотландецът наля една чаша уиски и му я подаде.

— Аз съм от друго тесто. Тези, които цял живот тънат в мизерия, копнеят да получат каквото им се полага и мразят хората, които цял живот са трупали богатства, без да правят нищо за бедните. Но винаги съм се чудил какво те вдъхновява тебе?

Със слаба, колеблива ръка Кристофър поднесе чашата до устните си, отпи една глътка и погледна приятеля си.

— Много неща ме вдъхновяват, и ако грубите ти ръце не ме бяха ядосали така, бих казал дори, че ме вдъхновяват хора като теб.

Мактавиш изръмжа добродушно и поклати глава.

— Е, каквито и да са мотивите ти, няма защо да ти казвам, че трябва да ги забравиш за няколко дни. И не пипай бродерията ми или ще те одера жив.

Той облече палтото си, вдигна шапката и чантата и добави:

— Да кажа ли на прислугата да оставя яденето пред вратата?

— Да. Освен това вземи, ако обичаш, изцапаните чаршафи със себе си. Кажи на прислугата, че са заразени с някаква глупост...

— С удоволствие — отвърна Мактавиш. — Всичко за каузата.

Той спря пред вратата.

— Между другото, коя е привлекателната млада дама в коридора? Помислих, че ще влезе заедно с мене. Изглеждаше доста загрижена за тебе.

Кристофър наведе очи и впери поглед в ръцете си.

— Ларк... казва се Ларк.

Шотландецът повдигна многозначително вежди.

— А, така било, значи. Най-после те улучиха, а, проклет голям жребец такъв. Време беше.

Той отвори вратата и се обърна да се сбогува с пера със закачлива усмивка.

— Я гледай ти! Не знам дали да те поздравя, или да те съжалявам.

Ларк чу изтракването на резето в края на коридора, а после и стъпките на Мактавиш. Като не искаше да показва нетърпеливото си любопитство, тя се скри с тупкащо, уплашено сърце зад вратата и се заслуша в разговора на лекаря с О'Нийл и иконома. Последните двама, изглежда, чакаха близо до стълбата, защото не искаха да се приближат, макар и с едно стъпало повече до заразената стая.

— Негова светлост най-сетне заспа — каза им Мактавиш. — Ще оздравее, но няколко дни ще бъде зле — на ваше място не бих влизал вътре. Просто оставяйте яденето пред вратата. В момента е страшно заразен. Ето тия дрехи и чаршафи направо са напоени с треската. Ако искате, ще ви направя услуга и ще ги изгоря.

Прислужниците приеха предложението твърде охотно и тримата слязоха заедно надолу по стълбите.

Безкрайно радостна, че Кристофър ще се възстанови, Ларк си легна, прекалено уморена и разстроена дори да разплете косите си. Забравата на съня обаче не искаше да идва, отблъскваха я настойчиви въпроси. Ларк се въртеше неспокойно под завивките.

Защо лорд Гласмийд разигра тази вечер такова сложно представление? Защо трябваше да крие от собствената си прислуга ужасната си рана? И защо я беше накарал да се закълне, че ще остане на улица „Хенриета“, като измърмори загадъчно, че животът ѝ бил в опасност? Дали не знае нещо за златокосия убиец?

Загадката на властния пер на Гласмийд, нежния хирург, ставаше все по-тъмна и Ларк се опита да я разгадае, докато се изтощи напълно и заспа. Малко след като се съмна, тя се събуди от слабото, но познато скърцане на отваряща се врата.

Разтревожена, но замаяна от съня, Ларк извика с треперлив глас:

— Кой е?

— Един съвсем безопасен натрапник, повярвай — отговориха ѝ дрезгаво. — Човек, който е дошъл да се увери, че не си избягала.

— Кристофър! — ахна тя, като чу слабия му глас и се измъкна от леглото. Простря ръце напред, докато една топла, позната ръка не хвана и не я прегърна. Импулсивно се притисна към мъжа, като внимаваше да не докосва раната му.

Останаха за миг вкопчени един в друг. Тя, облегнала глава на рамото му, изпитваше облекчение, че е жив. Той, притиснал буза до косите ѝ, бе щастлив, че не го е напуснала. Не си шепнеха нищо, защото времето на нежните, любовни, отчаяни думи бе дошло и отлетяло.

— Сигурна съм, че не трябва да ставаш — измърмори Ларк. Устните ѝ докосваха меката му пижама. — Искам да кажа, като знам от каква страшна треска си болен, изненадана съм, че изобщо можеш да вървиш.

— Странно, нали?

— Всичко у теб ми се вижда странно.

— Поласкан съм.

— Нямах намерение да те лаская.

— Е, тогава... помогни ми да седна на някой стол — изведнъж Кристофър си пое рязко дъх, — ако не предпочиташ да ме хванеш, докато падам.

Ларк обгърна кръста му и, вече с повече опит, му помогна да стигне до едно кресло.

Кристофър се отпусна много внимателно в него. Знаеше, че не е трябва да става от леглото. Раната му пулсираше болезнено, пък и съвсем малко от силите си беше си възвърнал след загубата на кръв. Но не можеше да се успокои, преди да се увери, че Ларк е все още на безопасно място в къщата му.

— Благодаря ти, Ларк, за помощта снощи.

Тя сложи ръце на кръста си и наведе глава на една страна:

— Щом си толкова благодарен, може би ще ми обясниш защо трябваше да заблуждаваш цялата къща.

Стоеше до него и очакваше отговора му, сякаш знаеше, че този път го е принудила да бъде откровен. Той не отговори веднага и тя усети как внимателно, по мъжки, я оглежда, затова изтича до леглото и взе един халат. Облече го и седна на съседното кресло, с подвит по детски крак.

— Е, лорд Гласмийд... за какво беше цялата заблуда?

Той си пое дъх и попита:

— Искаш ли да изиграем още една игра на въпроси и отговори, скъпа Ларк? Като онази, дето играхме на вечеря преди няколко дни?

Кристофър беше доволен да види как тя се изчервява. Слава богу, няма да може да прочете вестниците утре сутрин. Първите страници положително ще бъдат пълни със съобщения за инцидента от предишната нощ, в които ще се описва бягството на високия съюзист бунтовник, пронизан от байонета на един драгун. Ще свърже фактите и мигновено ще узнае тайната му.

Щом като, очевидно, отношенията им няма да станат интимни, както се беше надявал той, Кристофър искаше на всяка цена да запази анонимността на агента от Вълшебния глог. Обратното би било опасно и за двамата им. Всъщност трябва да е бил луд да си мисли, че може да й се изповяда при каквито и да било обстоятелства.

— Не ми харесва тази игра — отговори Ларк. — Имам странното чувство, че ти знаеш отговорите на въпросите, които ми задаваш. Определено не е честно.

Кристофър се изсмя, а после се сви и притисна с ръка превързаната си рана.

— Ако те боли, когато се смееш, значи си получаваш заслуженото.

Той въздъхна. Имаше неща между тях, които трябваше окончателно да се изяснят и тази задача се падаше на него.

— Ларк — започна той тихо, — вчера, когато... предложих да бъдем заедно, не съм мислил да те унижавам.

Ларк наведе глава и замачка нощницата си.

— И все пак, това не беше едно съвсем почтено предложение, нали, Кристофър? Според моята вяра е грехота жена да живее с мъж, без да са женени. Какво казва по този въпрос твоята вяра? Нима тя смята, че прелюбодеянието се прощава на мъжа, ако той има титла и богатство?

— Боже мили! — изстена отчаяно Кристофър, като удари с ръце по дръжките на креслото. — Надявах се да изпиташ известно съчувствие към мен заради слабостта ми. Но ти, изглежда, все така безмилостно очерняш характера ми само защото съм имал нещастieto да се родя аристократ.

Той се размърда отново. Тялото около раната му пламтеше болезнено. През превръзката се бяха просмукали кървави петънца.

— А сега, след като ти казах тези неща — добави той, — трябва за последен път да те помоля за помощ. Боя се, че продължих прекалено посещенията си и трябва да се връщам в леглото.

В гласа му ясно личеше напрежение и Ларк скочи уплашена от креслото.

— Р-раната ти — заекна тя, разкаяна. Щом го чу да се надига, обви с ръка кръста му, за да поеме част от тежестта му. — Много ли те боли?

Кристофър направи една крачка олюлявайки се, вгледа се в загрижената бръчка между хубавите ѝ извити вежди и почти се усмихна. Под коравата повърхност на характера ѝ се криеше една нежна сърцевина, която се проявяваше рядко, но го трогваше.

— Няма нищо, което не може да се оправи с една среща с Джон Барликорн^[1] — успокои я той.

Тя закричи с него.

— Знам, че твоите страхливи слуги няма да се приближат до стаята ти, освен когато трябва да ти оставят храна. Има ли нещо, което мога да направя... нещо, от което имаш нужда?

— Да — каза той и прехвърли тежестта си върху бастуна, който беше оставил до вратата. — Но ти сигурно ще си против и ще ми го кажеш направо.

— Кристофър? — попита тя колебливо, като пренебрегна забележката му.

— Да?

— Ти каза... каза, че животът ми е в опасност. Вярно ли е, или е само някакъв номер, за да ме задържиш тук?

Кристофър спря рязко и хвана бастуна с две ръце, като се подпря на него с цялата си тежест. Миг-два наблюдаваше отчаяния израз на лицето ѝ, наранен от подозрението. После протегна ръка и докосна с пръст носа ѝ, плъзна го по дължината му по същия многозначителен начин, както много време преди това.

— Ти как мислиш, Ларк? — попита нежно, с много тъга в гласа. — Ти как мислиш?

[1] Джон Барликорн — популярно шеговито наименование на уискито. — Бел.пр. ↑

13.

Себастиан О'Кийф стоеше до една маса за хазарт на Смок Алей, облечен с хубави, но скромни дрехи и се взираше напрегнато в претъпканата, задимена стая. На тъмното му лице беше изписано разочарование, а пръстите му потропваха по масата, преди да направят още едно залагане. Както обикновено човекът, с когото бе дошъл да се срещне, закъсняваше.

Измина един час, след което в заведението влезе още една група посетители. Ръцете на Себастиан замръзнаха до зарчетата, а очите му се присвиха. По натруфеното облекло и старателно вчесаните коси си личеше, че новодошлите принадлежат към една странна благородническа класа. Наричаха ги „контетата“ и се славеха с необуздаността и ексцентричността си. Градът беше пълен с техни клубове, които обикновено носеха някакви дивашки имена.

Но тъй като мнозина от тях бяха благородници или висши офицери от армията, обикновено не ги съдеха за престъпленията им, колкото и да бяха сериозни. Себастиан забеляза, че ножниците им бяха с отрязани краища и върховете на ножовете им се показваха — знак, че принадлежат към клуба, известен като Пинкиндиндис.

Без да издава напълно интереса си, той огледа по-внимателно лицата им.

Като се смееха на някаква своя шега, те подадоха извезаните си със злато рединготи на бръснарите си, които се влачеха след тях почти на всички събирания, и се приближиха. Черните очи на Себастиан изведнъж се втренчиха в бледо сивите очи на техния водач. След миг и двамата мъже отклониха поглед, без да променят израза на лицата си. Контето отиде да се забавлява при приятелите си, а Себастиан продължи да играе още четвърт час.

След като изгуби цялото съдържание на портфейла си. Себастиан излезе навън, привидно за глътка чист въздух. Той стоеше в тъмния ъгъл на улицата, чакаше, дъвчеше мундщука на незапалената

си лула и наблюдаваше мрачно трима непознати, които слизаха от една карета, запътили се към някакъв прием.

— Какви новини носиш?

Макар че го очакваше, студеният, властен глас зад гърба му стресна Себастиан. Той ненавиждаше високомерието в този глас, мразеше да работи с мъжа, който, следвайки традицията на своя клуб да се дават прозвища, наричаше себе си Поквареното конте.

Като потисна неприязънта си, О'Кийф си припомни, че този самозван джентълмен е помощник на самия вицекарал и чрез него ако Себастиан е достатъчно хитър, ще може да спечели колкото си иска изкусителни облаги: злато, земя, може би дори титла.

Разбира се, цената на подобна щедрост беше висока — много висока — и тя се даваше само след успешния завършек на едно деликатно начинание.

— Оказа се по-трудно, отколкото предполагах, да получа информацията, която искаш — отговори Себастиан. До носа му достигаше упойващият мирис от помадата и пудрата на събеседника му.

— Ти ми каза, че знаеш истинската самоличност на агента — напомни контетото с привидно отегчен тон. — Толкова ли си некадърен, че не можеш да окажеш малко натиск, за да получиш няколко признания?

Себастиан преглътна една ругатня и отвърна:

— Агентът е жена. След... сложна поредица от събития сега се намира под защитата на лорд Гласмийд.

Последните думи бяха произнесени с нескрита омраза.

— Лекарят? — каза поквареното конте с лека изненада. — По дяволите! Чух, че симпатизира не, на когото трябва. — Той вдигна рамене. — Но никой не е успял да го докаже. Прекалено е ловък.

Себастиан се намръщи и пъкна ръце в джобовете си.

— Трябва ми още време. Ако ми го дадеш, сигурен съм, ще успея да получа каквото ти трябва.

Поквареното конте проследи с поглед една проститутка, която се мотаеше по мръсния тротоар.

— Датата на френското дебаркиране? — попита той тихо, като потъркваше небрежно с палец рубиновия си пръстен.

— Така мисля — отвърна Себастиан. — Почти съм сигурен, че агентката, която следя, ще бъде една от малкото, които ще получат сведенията, щом прекосят Ламанша. Ако прекосят Ламанша.

— Хм. Ако е така, вицекралят ще бъде извънредно доволен да ги предаде на милицията.

— А наградата, която ми обеща? — подсети го Себастиан.

Контето извади бавно от джоба си кутийка за емфие, смръкна и въздъхна.

— Когато говорихме последния път, ти казах, че в Дъблин се носи една доста... тревожна мътва.

Себастиан стисна здраво със зъби мундщука и вместо да погледне към другаря си, втренчи поглед в светеция прозорец отсреща.

— След това — продължи бавно, със застрашителен глас Поквареното конте — твоят командир изглежда е дочул слуховете. Меко казано, той не е доволен.

Себастиан, който и без това едва се сдържаше, избухна. Хвана облечената в коприна ръка на контето и изръмжа заплашителна ругатня, но в миг почувства през панталона си убождане от метал. Погледна надолу и видя, че блестящата сабя на контето, която се подаваше от ножницата, е само на няколко сантиметра от коляното му. С ръка на дръжката Поквареното конте се захили злобно, предизвиквайки Себастиан да направи още едно заплашително движение. Калайджията трепереше от омраза, но тъй като не искаше да го понижат и да го оставят мъртъв на улицата, освободи ръката на събеседника си.

— Слушай, О'Кийф — каза контето, — много добре зная, че играеш двойна игра. Знам, че продаваш тайни на британската флота на съюзистите с известна печалба за себе си, като в същото време приемаш златото на флотата, за да проникнеш сред бунтовниците и да научиш намеренията им. Още сега, в този момент, имам достатъчно доказателства да наредя да те арестуват и да те обесят като предател.

Той спря и си поигра със скъпата дантела на ризата си.

— За твое голямо щастие обаче, аз съм разумен човек, верен само на една кауза — алчността. За една унция злато ще продам душата си на дявола, без да се замисля. Освен това... знам цената ти.

Себастиан се отдръпна, но контето направи една крачка, така че връхчетата на обувките му докосваха тези на калайджията.

— Искам датата на френското дебаркиране, малко тъмнокожо псе! И ако не я получа, ти не само няма да видиш онази глупава титла, по която ти текат лигите, но до края на годината ще изпитаеш страшното удоволствие от въжето на палача.

Себастиан мълчеше.

— А сега — добави контето, — ако мислиш да играеш до края на вечерта, иди да го правиш някъде другаде. Не мога да понасям вида ти.

Ларк слушаше постепенно заглъхващия шум отвън, като измерваше без помощта на часовника настъпването на вечерта. С отминаването на следобеда забеляза, че дори жребците на богатите стъпваха по-уморено, стъпките ставаха по-бавни, а бавачките от квартала викаха още по-ядосано плуващите си повереници.

Лежеше в леглото. Беше заспала изтощена, след като Себастиан си тръгна, и беше сънувала отново агента от Вълшебния глог. Сега гледаше неவிждащо отсрещната стена, подпряла здравата си буза на възглавницата, без да има желание дори да стане. Тревогите, самотата, нещастната ѝ любов ѝ тежаха като огромен камък върху гърдите.

Мислеше за Кристофър, който лежеше в друго легло, толкова близко и все пак така далеч, и си представяше силните му мургани ръце и рамене. Обърна се на другата страна, отпусна ръката си върху ръба на леглото и си представи как изтичва в стаята му и се пъха в леглото до него.

Неочаквано Джейми се втурна в стаята ѝ като освежителен вентилатор и задърпа настойчиво ръката ѝ.

— Събуди се, поспалано! Събуди се! Имам нещо за теб. Един мъж го донесе на задния вход и Мег каза, че мога да ти го предам.

Ларк се надигна и се опита да се отърси от безпокойството си.

— Какво има, миличко?

— Писмо — отговори той и сложи в ръката ѝ един шумолящ лист. — Отвори го. Виж от кого е.

— Джейми — каза тя търпеливо, — знаеш, че не мога да виждам. Как мислиш, че мога да прочета писмото?

— Ох... забравих — отговори смутено братчето й. — Да ти го прочета ли тогава?

Тя се усмихна.

— Да.

Джейми седна на леглото и след като разгъна бележката, зачете съдържанието ѝ със запъване, но с извънредно важен глас.

— Тука пише: Скъпа Ларк, аз съм в града и ще се опитам скоро да те видя. Свещеникът ми разказа за труд... труд...

— Трудностите ти? — вмъкна тихо Ларк, след като разбра, че бележката е от Върджил.

— Да, трудностите ти — Джейми продължи да чете. — Бъди сигурна, че ще направя каквото е необходимо, за да ги прео-преодолея. Пази се. В. — Джейми вдигна глава и попита объркано: Кой е „В“.

— Няма значение.

Ларк съжaliaваше, че не може да каже на Джейми за по-големия му брат, но знаеше, че за момента най-добре е да мълчи. Искаше да запази на всяка цена самоличността на Върджил от един загадъчен ирландски благородник, който се възстановяваше след една не по-малко загадъчна рана.

Да се срещне с Върджил, докато живее на улица „Хенриета“, беше една, в най-добрия случай, деликатна задача. Силният му френски акцент можеше да даде повод за много въпроси, а тя не искаше да издава връзката си с Върджил. Лорд Гласмийд вече знаеше, че е част от нелегалната организация. Да не дава Бог умният благородник да научи и името на френския ѝ съратник.

Тя отклони този разговор, поговори малко с Джейми, а после го прегърна нежно и го отпрати да си играе. След като той си тръгна, тя скри писмото в джоба си и излезе предпазливо в градината.

Половин час се разхожда по калдъръмените пътечки и се поздрави, когато чу бълбукането на священото изворче, което бе тръгнала да търси. Остана за малко до него, заслушана в песента му, която успокои напрегнатите ѝ нерви. Усещаше слънчевите лъчи да танцуват наоколо като златни духчета. Те отдаваха топлината си, преди да ги е прогонило мразовитото дихание на зимата. Тази спокойна падинка в средата на градината беше някакво специално място и Ларк го проучи с помощта на пръстите си, така както пеперудата използва копринените влакънца на антенката си. Усети грапавия лишей, който

покриваше камъка, меките гъбести мъхове, в чийто гънки се бяха запазили студени капчици вода. Докосна твърдите, още зелени стъбла на розовите храсти и почувства убождането на тръните им.

Наведе се, протегна ръце и откри вдлъбнатина, пълна със студена кал и покрита с лози. Свещеното изворче пееше близо до нея, толкова близо, че усещаше по носа ѝ да полепват малки капчици роса. Пресегна се към звука, докато не усети пръстите си да се потапят в чистата, свещена вода, която бликаше в средата на градината. Силата ѝ я стресна, усети едновременно топлина и студ, сякаш течен лед и разтопено сребро някак се бяха смесили в едно.

Тя си пое дъх, затвори очи и бавно навлажни устните си, като остави пулсиращата, бълбукаща ангелска отвара да минава между пръстите ѝ. Течението ѝ я успокояваше и очароваше.

Омагьосана, тя остана коленичила в това влажно, омайно място безкрайно дълго, докато писъкът на някаква бездомна котка не наруши спокойствието.

Дръпна мокрите си ръце от свещения извор и стана. Смътно обезпокоена, тя се отдалечи от вълшебния извор, като се чудеше какви сили е осквернила с грубото си докосване. Изведнъж ѝ се стори, че вижда някакви фигури, неясни неща, тъмносиви на черен фон — те се мержелееха и мърдаха пред очите ѝ. Потръпна с надежда. Може би зрението ѝ се опитва да се върне?

Остана много разочарована, когато след малко фигурите избледняха и изчезнаха, но реши в бъдеще да се отнася с повече уважение към мъдростта на Гриндъл.

Тръгна отново напред по някаква пътека, която се отдалечаваше от къщата, като проверяваше чувството си за ориентация, но то скоро се оказа твърде лошо, защото пътеките сякаш се извиваха като нишките на зле изтъкано платно. Скоро осъзна, че блуждае в кръг.

— Каква съм глупачка — измърмори, докато се опитваше отчаяно да намери опипом изход от лабиринта. — Джейми!... Гриндъл!... Може ли някой да ми помогне!

Никой не дойде и я обхвана познатият ужас, който слепотата често ѝ навяваше. Протегна ръце и тръгна по-бързо, но непрекъснато опираше в гъсти, трънливи храсти. Скоро дланите ѝ бяха изподраскани, кървяха, косата ѝ се разроши, а главата ѝ се замая от объркване.

— Ларк!

Някаква ръка я хвана и тя извика, стресната както от допира, така и от неочаквания глас.

— Себастиан! — извика тя удивена.

— Надявах се да те намеря тук. Наблюдавах къщата и те мярнах в градината един-два пъти.

Калайджията говореше съвсем тихо и същевременно я избута няколко крачки по-назад, зад прикритието, и както ѝ се стори, на висок жив плет. Като си спомни скорошния му сблъсък с господаря на къщата, тя не се учуди, че се спотайва.

— Много ми липсваше, Ларк — каза той, като я прегърна набързо. — Толкова се притеснявах, толкова исках да те видя, толкова се разстроих, като научих, че си ослепяла. И твоите...

От колебливия му тон тя разбра, че се опитва да намери думи да опише любезно обезобразената ѝ външност. Предполагаше, че белезите ѝ личат, макар все още да носеше лека превръзка на бузата си.

— Как научи за произшествието, Себастиан? — попита тя. — Как разбра, че са ме докарали тук. Отец Пийбоди ли ти каза?

— Да. Смаях се, като чух за трагедията. Като зная колко си самотна, естествено исках да ти помогна.

Той счупи някакво клонче и заговори раздражено и ядосано.

— Втурнах се насам да те видя, но не ми разрешиха. А сега не мога дори да мина през прага. Тази сутрин слугата заплаши, че ще извика да ме арестуват, след като отказах да си тръгна. Каза, че било заповед на господаря.

— Лорд Гласмийд... в момента е неразположен — каза Ларк.

— Така ли?

— Да, заразил се с треска в бордеите, струва ми се.

— Така му се пада на мръсника. Поне каза ли ти, че съм минал?

— Разбрах за това.

— И как ти обясни надутият господар, че не ми дава да те видя? — попита остро Себастиан.

Ларк добре помнеше играта, която бе играла с пера точно във връзка с тези сведения.

— Въобще не ми обясни.

Себастиан се засмя горчиво.

— Той е един арогантен и егоистичен аристократ — като всички други от класата му. Презирам го.

Тези обиди засегнаха Ларк. Тя реши, че е едно, когато тя самата ругае с груби думи Кристофър, но е съвсем друго, когато го прави някой друг.

— Като пер на Гласмийд може би е това, което казваш — заяви тя. — Но като лекар е наистина милостив и щедър.

Себастиан хвана ръцете ѝ, пръстите му се впиха в нея дори и през дебелиите ръкави.

— Той дали не те е измамил? — като се наведе към нея, той се вгледа отблизо в лицето ѝ, толкова отблизо, че дъхът му докосваше косата ѝ. — Боже господи, така е! Ларк, трябва да се пазиш! Перът е женкар, слави се с тайните си авантюри. Дори високопоставени млади дими от аристокрацията са ставали жертва на сладкодумието му, а ти си само една селска девойка, без богатство и семейство, които да те защитят!

Той я пусна рязко и тонът му стана по-твърд.

— Страхувах се, че ще стане така. Страхувах се, че ще се опита да те използва, щом те вкара под покрива си. Божичко, бих искал да го убия!

Удивена от необузданите му думи и от омразата му, Ларк сложи ръка върху неговата.

— Себастиан, успокой се! Лорд Гласмийд не е такъв злодей, за какъвто явно го мислиш. Аз знам, че е...

— Ох, Ларк, Ларк, заблудили са те. Перът само се прави на великодушен лекар. Наистина е сръчен със скалпела, но най-сръчен е, когато мами. За бога, нима забрави, че ти и чичо ти бяхте прогонени тъкмо от земята, която перът трябва да наследи, че бяхте изхвърлени да гладувате? Това беше дело на лорд Гласмийд, баща му го слуша. Пред по-бедните той се прави на щедър и добър, но само когато това е удобно за прищевките му. Ти си привлекателна девойка и ако е решил да те завладее, той ще каже каквото си поиска, за да те накара да се согласиш.

Той хвана брадичката ѝ със здравите си пръсти и повдигна лицето ѝ. Тя усети горещия му дъх върху челото си, представи си как очите му горят сърдито.

— Мръсникът вече те е докосвал, нали? — попита той. — Започнал е да си позволява някои неща, опитал се е да те ухажда. Да го вземат дяволите! Ти дори още не си се възстановила след произшествието, сляпа си, а той опипва тялото ти!

Съмнения обхванаха Ларк. Можеше ли обвиненията на Себастиан срещу Кристофър да са верни, макар отчасти? Наистина ли перът се възползва от чувствата на жените, а после ги захвърля с лекота? Беше я молил да му стане любовница, беше шепнал прелъстително, че ще ѝ даде каквото пожелае и ще идва при нея нощем. Може би също така безмилостно лишава от дом гладуващите арендатори, придържа се към хедонистичните привички на мнозина от класата си, преструва се, че изобщо изпитва съчувствие към бедните и болните? Ако е така, първоначалното ѝ недоверие към него е било основателно, а нежните ѝ женски чувства сега са опасно заблудени.

Себастиан схвана погрешно причината за мъката, която се изписа върху лицето на девойката.

— А, Ларк, какъв невнимателен глупак съм. В края на краищата произшествието трябва да е било страшно преживяване, а сега и... слепотата. Вместо да ти предложи нежното си съчувствие, аз ругая лорд Гласмийд. Моля те, прости ми.

Облекчена да чуе отново спокойствие в гласа му, тя каза:

— Няма повече да говорим за това. А сега би ли ми показал как да стигна до къщата. Боя се, че съвсем се изгубих.

— Ще те заведа до вратата.

— Не, недей. Ще кажат на лорд Гласмийд за нарушението, и...

— Не се боя от гнева му, нито пък от приказките на раболепните му слуги. Ще те придружа дотам. Но преди това...

Той хвана ръката ѝ и след съвсем кратко колебание обгърна кръста ѝ за една по-интимна ласка.

— Искам да знаеш, че предложението ми за брак още важи, Ларк, и че чувствата ми към теб си остават същите след... трагедията ти. Трябва да знаеш, че не мога да изнасям сладкодумни речи, но...

Той спря, очевидно трудно намираще думите.

— Луд съм по тебе, Ларк. Луд съм по тебе! Никога досега не съм изпитвал желание да предложи на някоя жена името си, живота си — той въздъхна мъчително. — Да си кажа честно, досега не съм обичал никого.

Последното бе казано със странна жаловитост, сякаш Себастиан винеше за този тъжен пропуск несправедливостта на живота, а не собствените си недостатъци.

— Не може да не си обичал — каза нежно Ларк.

— Не — каза той с особен тон, който и преди я беше спирал да разпитва повече за миналото му. — Останал съм сирак съвсем малък. Баща си никога не съм познавал, а майка ми... майка ми ми бе отнета.

Той се обърна настрани и заговори сурово, сякаш някакъв гняв неочаквано се беше върнал от миналото.

— Така и не се примирих със загубата. Все още я преживявам. Тя се връща при мен в странни, ярки сънища. В тях винаги виждам съвсем ясно лицето ѝ — черните, блестящи очи, гъстата, черна коса. Понякога... тя дори говори с мене.

Той замълча. Ларк реши, че ако можеше да види очите му, те сигурно щяха да се взират в някакъв вътрешен образ. В гласа му звучеше странна неспокойна нотка, като че едновременно се плашеше и се радваше на зловеците си сънища. Тъй като не знаеше какво да каже, тя мълчеше и чакаше той да продължи.

— Не съм искал да се влюбвам в тебе — продължи той. В признанието му се съдържаше странно съжаление. — И със сигурност не мислех да казвам нищо за майка си. Сега сигурно ще ме помислиш за луд.

— Не — каза Ларк и сложи ръце на раменете му. — Ни най-малко.

— Тогава ела с мен! — Себастиан заговори страстно и я притисна към себе си. — Сега! Нека отида да взема Джейми и тримата можем просто да си тръгнем отук. Аз ще направя каквото трябва и ще се оженим преди Нова година.

Гласът му се снижи и той я хвана по-здраво.

— Сега ти имаш нужда от защитник повече откогато и да било. А аз имам нужда от тебе, Ларк. Имам нужда от тебе.

Нима предложението му не би трогнало всяка жена? Ако беше влюбена в Себастиан О'Кийф, Ларк щеше да го прегърне и да приеме с радост. Разумът ѝ казваше, че е глупаво да отказва, в края на краищата той току-що беше доказал искреността си, желанието си да се обвърже с една сляпа жена. Това беше честно предложение, и то

болезнено, като забита в сърцето ѝ стрела, и ѝ напомни за едно друго, не така почитено...

За миг остана неподвижна под топлите следобедни лъчи на есенното слънце. Усещаше високото мускулесто тяло на Себастиан да се притиска до нейното и миризмата на вълна и тютюн, която се носеше от палтото му.

Странно, помисли си тя, колко мъчително, дори страшно е да ти предлагат любов, на която не можеш да отвърнеш. Все едно, калайджията беше обвинил сърцето си в сребриста хартия, беше го завързал с панделка и го беше пуснал в ръцете ѝ. Сега тя стоеше колебливо с подаръка в ръка, беше еднакво трудно и да го приеме, и да го върне.

Тя махна ръцете му от кръста си и сякаш без да отхвърля обичта му, ги задържа в своите.

— Твоето предложение ми прави чест, Себастиан — каза тя. — След време може би ще може да поговорим повече за него. Но... сега не мога да си тръгна оттук. Има причини.

Тя усети разочарованието му, нещо повече, безпомощния гняв, причинен от отговора ѝ. Силно, бурно чувство се изля по ръцете му и той ту стискаше, ту пускаше нейните.

— Сега ще те заведа обратно — каза той накрая. Контролираше гласа си с такова голямо усилие, че думите излизаха завалени. — Но ще те помоля да ми съобщиш, като си тръгнеш оттук. Направи за мене поне това, Ларк, спести ми търсенето — би било толкова жестоко. Можеш да се свържеш с мен в странноприемницата „При О’Райли“.

Тя докосна бузата му, погали я нежно — нещо като помирителен жест. В отговор той я прегърна, притисна уста към нейната и я целуна грубо. Тя бе сигурна, че целувката ще остави следа върху устните ѝ. След това безмълвно я заведе до вратата на къщата, сбогува се хладно с нея и обеща скоро пак да мине да я види.

Ларк се заслуша в отдалечаващите се стъпки, като си мислеше дали не трябва да го извика и да му каже, че ще стане негова съпруга. Вдигна пръсти към устните си. След целувката на лорд Гласмийд всяка друга изглеждаше неуместна и никоя друга не ѝ бе така скъпа.

14.

Лъчите на слънцето нахлуваха през високите прозорци без завеси и падаха под наклон върху ръчно бродираната покривка на Кристофър с герба на Кавано. Те блестяха по извивките на ирландското кресло от осемнадесети век, чиито крака завършваха с животински лапи. С примижали срещу светлината очи Кристофър гледаше замислено и мрачно. Мислите му се рееха в празнотата.

Топлината, макар и слаба, проникваше през чаршафите и докосваше краката му. Той се обърна по гръб и отметна завивките. Изруга оня, който го бе ранил. Раната заздравяваше, но все още бе далеч от пълното възстановяване и — трудно му бе да се навежда и да извива тялото си, без да изпита остра болка. С усилие се надигна от леглото, прехвърли голите си крака на пода и прокара ръка през разрошената си коса.

На килима до стъпалата му лежеше полуразтворен вчерашният „Ивнинг поуст“ и той изкриви усмивка, когато отново видя онази не особено ласкателна статия по негов адрес — името му не се споменаваше, разбира се, тъй като властите се бяха оказали не дотам съобразителни, за да разкрият самоличността на ранения бунтовник. Знаеше, че не бива да рискува напразно, и въпреки това, докато се предвижваше към махагоновия умивалник с богати месингови украшения, една весела мелодийка го завладя и той започна да си подсвирква. Бе започнал да си възвръща силите, така че можеше да ходи, без да се привежда на всеки няколко стъпки. Подобрението много го зарадва.

Макар да знаеше, че още е твърде рано, той реши да прекъсне възстановителната си почивка и да излезе навън. Ранен или не, бездействието го нравеше неспокоен, а и нямаше време за губене. Час по час съобщения от неговите помощници бяха припряно подпъхвани под вратата от треперещата ръка на някой прислужник — най-вероятно този, който бе изтеглил злополучния жребий — в които се питаше дали

той е достатъчно добре, за да посети този или онзи отчаян пациент. Опашката пред кабинета му сигурно бе нараснала неимоверно.

Усмихна се на себе си и прокара бръснача по брадата си с бърза и стабилна ръка. Не бе трудно да забележи, че в целия куп съобщения нямаше нито една светска покана. Слухът за неговата „треска“ очевидно се бе разпространил като чума и той предполагаше, че за в бъдеще всеки контакт с лорд Гласмийд — персоната нон грата — ще бъде старателно избягван.

Когато напусна стаята си, приятно свеж, макар да се движеше сковано, колебливо спря пред най-близката врата до стълбите, която бе леко откряната. За момент се поколеба дали да влезе.

От онази ранна сутрин след сблъсъка с драгуна не бе виждал Ларк, но умишлено се бе държал настрана. Да я желае и да не може да утоли копнежа си, да я вижда и да знае, че тя никога не може да бъде негова — всичко това го мъчеше като физическа болка. Съзнанието за непълнота го преследваше — това бе нещо, което никога нямаше да изчезне, нямаше да зарасне, както, зарастваше ужасната рана в тялото му. А може би жадуваше това наказание.

Бутна с лакът вратата и влезе. Любимите предмети в стаята на майка му го обгърнаха с приятна топлина. В средата на леглото с кадифен балдахин, в което Катрин бе спала, бе обичала и бе умряла, давайки живот на Кристофър, сега спокойно спеше Ларк, свита на кълбо. Дишаше дълбоко.

Той се приближи с тихи стъпки. Слънчевите лъчи, които го бяха докосвали по-рано, сега докосваха нея, нахлувайки като опънати златни нишки, за да осветят цялото ѝ лице. Вчера бе инструктирал помощника си да махне марлята от бузата ѝ и сега, на ярката светлина, точно под една от скулите ѝ имаше едно розово и неравно петно. Белегът никога нямаше да изчезне, винаги щеше да бъде там — на фона на перления блясък на кожата ѝ — но ни най-малко не я загрозяваше. Тя не притежаваше класическа красота, но се отличаваше с естественост, която допадна на Кристофър много повече отколкото прехвалената изтънченост, така привлекателна за другите мъже. Прекрасните очи, които може би никога нямаше да види отново, бяха затворени, а дългите мигли приличаха на разперени ветрила. Но най-красивото нещо у нея бе косата ѝ — гъста, с буйни къдрици, които се виеха като венец около лицето и раменете ѝ.

Изпита желание да я докосне, да зарови пръсти в нея, да я почувства. Пожела да може да лежи до тази жена, която го бе обсебила, да бъде с нея, докато денят се превърне в нощ и после отново настъпи ден. В този момент той вярваше, че няма нищо друго, което да желае повече.

Но поглеждайки това съкровище за последен път, сякаш в отговор на някакъв внезапно появил се знак на съдбата, той се обърна и излезе, като я остави на слънцето.

Когато се върна от обиколките си същия следобед, валеше дъжд и след като се изми в кабинета си, уморено се отправи към библиотеката. Раната го болеше, духът му бе отпаднал. Не беше ял от сутринта, но не беше и гладен. Не можеше да отхвърли потискащата мисъл за къщата, която бе посетил, и копнееше да седне до огъня и да остане сам със себе си.

Но когато влезе в стаята, пълна с книги, откри, че тя не е празна. Върху огнището лежеше кучето му Бакхус, големите му лапи потрепваха сякаш от някакъв наситен с приключения сън. На кожен стол с винен цвят дремеше маркизът с отворено томче в скута, с увиснала долна челюст, белите му коси бяха тънки като паяжина. И встрани от тях, облечена, както винаги в семпли дрехи, седеше Ларк и работеше ръкоделието си. Очевидно тя бе чула стъпките му, защото ръцете ѝ бяха застинали върху лененото платно и бе обърнала глава към вратата в очакване.

Колко хубава изглеждаше, помисли си той, колко свежа и млада и привлекателно. Косата ѝ падаше през едното рамо в дълга дебела плетка и воднисто сивата светлина от прозореца обрамчваше главата ѝ, като подчертаваше плавната извивка на дългата шия и нежната брадичка. Кристофър отмести виновно очи, сякаш тя можеше да разбере, че той я е наблюдавал тази сутрин в съня ѝ и очите му са изразявали копнежа на сърцето му.

— Надявам се, че... нямаш нищо против да продължа с работата си — заекна тя, обезпокоена от неговото мълчание. — Намерих това платно в кошничката за ръкоделие на майка ви заедно с тези копнинени конци. Зная, че звучи невероятно оптимистично, но се опитвам да правя фигури върху платното пипнешком.

— Нека да видя. — Той прекоси стаята и взе ръкоделието от стиснатите ѝ пръти. — Боже мой, Ларк, изработила си цвете.

Усмивката ѝ можеше да освети цялата стая. Той ѝ върна платното, вдигна зелените копринени конци, които бяха паднали на пода и нежно ги постави на ръката ѝ.

— Можеш да вземеш всичко, каквото искаш от кошничката за ръкоделие. Ще ти купя още, ако имаш нужда.

Ларк забеляза, че гласът му бе отпаднал от изтощение. Тя го чу как се отпуска на съседния стол, как изпъва крака и обляга главата си на меката кожена облегалка. Представи си устата и челото му, набраздени от умора, и разрошената му коса.

— Днес си загубил пациент, нали? — Думите ѝ се чуваха тихо, почти като шепот.

Кристофър удивен извърна глава.

— Как разбра?

Тя сведе миглите си, а ръцете ѝ мачкаха парчето плат в скута ѝ.

— Понякога... — поколеба се тя, сякаш ѝ бе трудно да изрече нещо толкова интимно — понякога се чувствам толкова близко до теб... сякаш мога да чета мислите ти.

Кристофър, дълбоко развълнуван наведе глава при тези откровени слова. Не можеше да намери думи. Бореше се с някакво чувство, което не бе овладял достатъчно, за да може да формулира, но усети внезапна и силна нужда да сподели мислите, натежали в съзнанието му.

— Днес — подхвана той след кратка пауза — цялото страдание, на което съм бил свидетел, сякаш се бе съсредоточило в едноединствено ужасно преживяване. Господи, не знам как да го опиша.

Той замълча, а Ларк чакаше. Едва понасяше последните няколко дни всичките празни часове, в които той не се появяваше при нея. Чудеше се дали, след като бе отказала да изживее живота си с него, той не желае вече нейната компания. Макар че тя сама го бе отблъснала, откри, че не може да понесе неговото пренебрежение.

След малко тя чу чудовищното куче да се вдига от огнището, да отива до господаря си и да скимти. По дрънченето на нашийника му разбра, че Кристофър гали кучето по шията. Ларк предположи, че след това е изпаднал в дълбок размисъл, тъй като мълча дълго време.

Накрая той продължи с още по-бавен и напрегнат глас мрачния си разказ.

— Тази сутрин помагах при едно раждане. Жената бе страдала и се борила за детето цели два дена. Нито един лекар нямаше да отиде да ѝ помогне. Повечето не се осмеляваха да стъпят в този квартал от страх за живота си или — добави сухо той — от страх, че няма да им платят. Когато пристигнах, бе започнал кръвоизливът. Тя лежеше в локва кръв и макар че се борих цял ден, бях безсилен да спра кръвта. Бебето, което се роди най-накрая — едно хилаво създание... не издаде нито звук. Съмнявам се, че ще живее и три дни.

За момент Кристофър замълча, загледан в огъня, докато ръката му машинално галеше щръкналите уши на кучето.

— Докато коленичих с жената в ръце — каза той тихо, — се чудех защо, за бога, правех това, защо я умолявах да не се предава, защо я окуражавах да живее. Каква надежда имаше тя? Съществуването ѝ бе жалко, мизерно, унижително — една безкрайна борба. Трябваше по-скоро да подпомогна, отколкото да забавям преминаването ѝ в отвъдния свят, не е ли така? Трябваше да оставя и бебето да умре.

В гласа му се прокрадна горчивина и той замислено потърка с ръка лъскавата кожа на кучето.

— Понякога мисля, че не правя това, което трябва. Понякога мисля, че трябва да ги отпратя от вратата, да ги оставя да изпробват своята вяра. Не разбираш ли, като спасявам гладуващите нещастници от смъртта, ги обричам на...

Той се обърна към Ларк, в гласа му звучеше недоумение.

— На какво, Ларк? На какво? На какво?

Беше потиснат. Това бе безизходна тъга, която тя не намираще думи да успокои и мъдрост да облекчи. Тя се пресегна, за да намери ръката му — опипа кокалчетата на пръстите му, твърдата му длан и си помисли за умението, което се криеше в сухожилията и костите под плътта ѝ.

В отговор той стисна здраво пръстите ѝ и докато дъждът биеше по студените стъкла на прозорците, странната двойка почувства дълбока и неизразима близост.

На Ларк ѝ се искаше да отиде и да седне на коленете на Кристофър, да отпусне главата си върху широкото му рамо. Искаше ѝ

се да послуша, макар и за миг, биенето на сърцето му, но не посмя да го направи. В този момент душите им бяха в хармония, напълно слети. Ако телата им се докоснеха, щяха да пожелаят същото, но щеше да им бъде отказано.

— Най-добре е да ги оставиш да умрат.

Стреснат, Кристофър вдигна поглед. От другата страна на огнището баща му бе отворил очи и го гледаше сериозно.

— В крайна сметка така стоят нещата — маркиз Уинтъруд продължи с тих и ясен глас. — Така е било и така ще бъде. Независимо от твоите идеалистични възгледи за преустройство на обществото, независимо от робските ти усилия да ги спасиш, бедни винаги ще има. Във всяко общество съществува една прослойка, обречена на безизходица и мизерия. В невежеството си те не правят нищо друго, освен да се размножават, независимо от факта, че няма как да изхранват поколението си. Защо изобщо да пилеем средства и време, опитвайки се да променим положението им, когато сам Господ им е отредил такава съдба. Поне, както усещам, ти започваш да разбираш това, което дедите ти винаги са знаели.

Кристофър гледаше баща си с неприязнено изражение. Обичаше баща си, но никога не бяха на едно и също мнение, никога не се разбираха. Искаше му се да може да угоди на този патриарх на рода Кавано, да спечели одобрението му, но ако това означаваше да изостави делото на живота си, да приеме егоистичните принципи на аристокрацията, нямаше да го направи. Никога!

— Татко!

— Спести ми приказките си — прекъсна го старият. — Знаем какво ще ми кажеш! И съм разочарован от теб, Кристофър. Ти отиде твърде далеч с филантропията си, тръгнаха слухове накарва ме да се срамувам от теб пред хората от моята класа. Ти не оправда своя произход. Нямам нищо против тази твоя медицинска практика, но фактът, че се месиш с тълпата, непрекъснатото заговорничене, което намирисва на бунт срещу правителството — аз няма повече да търпя това.

Той стана с усилие, като се подпираше на бастуна си, лицето му с цвят на папирус бе гневно смръщено.

— Много малко искам от теб. Ти ми показва ясно, че ръководенето на именията не те интересува. Това го преглътнах много

отдавна. Но не си мисли, че по същия начин мога да преглътна факта, че ти искаш да сложиш край на една от най-благородните аристократични фамилии в Ирландия, да я оставиш да изчезне след четиристотин годишно съществуване. Не мисля, че е много трудно, в края на краищата, да вземеш една от онези равни на нас жени, да се насилиш да ѝ завъртиш главата и да я сдобиеш с едно-две деца. Знаем, че можеш да го направиш. Инак имаш един-двама братовчеди, които с радост ще се подчинят на волята ми — в замяна на твоето наследство, естествено.

Глухият звук от понакуцването му отекна в тишината, последвала неговото излизане. Ларк си помисли, че дори тиктакането на часовника над камината се чуваше обикновено високо. Тя не се осмеляваше да проговори и всъщност предпочиташе да бъде навсякъде другаде, но не и тук. Усещаше неописуема тъга заради Кристофър. Нямахше да му бъде лесно да живее с презрението на баща си. И за първи път тя започна да разбира, че привилегиите могат да имат и своите окови.

— Е — каза Кристофър с тихо огорчение, — чу как ме скастриха.

— Съжалявам, съжалявам, че бях в стаята. Това трябваше да си остане между вас.

— Не трябва да ме съжаляваш. Нито веднъж не съм го зарадвал.

— И все пак — каза меко тя, — ако имах и една гвинея в джоба си, щях да се обзаложа, че много те обича. Това го каза и Гриндъл. Каза, че душа дава за тебе.

— Някога му вярвах, че ме обича. Но баща ми е твърд и безкомпромисен и различията ни през последната година отвориха пропаст между нас. Нищо няма по-голямо значение за него от дълга към общественото положение... дори ѝ любовта. Във всеки случай, не и моето щастие.

— Ще те разстрои ли да загубиш наследството си, земите си? — попита Ларк. — Много ли значат за теб?

Изведнъж ѝ хрумна, че ако тя някога притежава дори и само едно парче земя, ще направи всичко, за да я задържи.

— Макар че ми се иска да мога да кажа, че земите в Килдеър не означават нищо за мен — отвърна Кристофър сериозно замислен, — те все пак са част от моето съществуване — част, наследена от моя баща, а и без съмнение от неговия баща — добави цинично той. — Но, да, Ларк,

сериозно би ме заболяло да видя как законното ми право се прехвърля върху някой друг.

— Ваша светлост?

Кристофър вдигна поглед, внезапно раздражен.

— Какво има, Тимс?

— Имате гост, ваша светлост.

— Гост? Кой е той? Не ме бива за компания този следобед.

— Ъ-ъ... Може би е по-добре да дойдете и сам да видите, ваша светлост. — Поканих го във всекидневната.

Ларк остана сама, разстроена от проблемите му, и нямаше желание да се прибере в своята стая. След като нагъна съдържанието на кошницата за ръкоделие, остави я настрана и облегна глава на стола. Имаше толкова много неща да обмисля. После трябва да е задрямала, защото смътно долови някакви гласове, които сякаш плуваха във въздуха, препираци се гласове, които скоро премахнаха натежалата умора от клепачите ѝ.

Това гласът на Себастиан О'Кийф ли беше, отекващ по коридорите на къщата на лорд Гласмийд?

Тя се отправи бързо към вратата на библиотеката и се спря, за да подслуша.

— Не можеш вечно да я държиш далеч от мен! — каза О'Кийф.
— Предложих ѝ да се ожени за мен.

— За бога! Не може да бъде! — възкликна Кристофър.

— Напротив, истина е.

— Но тя не прие, нали?

— Но и не отказа!

— След всичко, което направи, трябва да си луд да смяташ, че ще позволя тази женитба — нито пък ще позволя да продължиш да я ухажваш. Проклет да съм, ако го направя! Няма да я видиш повече! И ако те хвана да се мотаеш из градината ми с такава цел, аз лично ще изляза и ще ти счупя главата.

— Едва ли можеш да попречиш на Ларк Балинтър да се венчае за мен, ако тя го желае — предизвикателно каза О'Кийф. — Сега, когато е сляпа, тя ще се нуждае от съпруг много повече от преди. И аз ѝ поисках ръката. Тя е свободна да взема решения и дори и ти, с всичките си пари, не можеш да направиш нищо, за да я спреш.

— Проклет да си, ако мислиш така! Не ме подценявай! Не подценявай моята сила, моето влияние и способността ми да те проваля, Себастиан!

Ларк удар от юмрук по дървена повърхност.

— По дяволите проклетата ти сила и влияние, лорд Гласмийд. Ти винаги си бил моето наказание, моето проклятие. Ограби законното ми право, отне смисъла на моя живот.

— Така ли? И ме държиш отговорен за това през всичките тези години! Направих всичко, което е по човешките възможности да изкупя грешката си и под бащиния ми покрив имаше всички привилегии, които имах и аз. Но никога не каза и една дума на благодарност или прошка. Никога не се опита да се освободиш от горчивината си и да приемеш съдбата си. Не можа добре да използваш възможностите, които ти се предлагаха. По дяволите, като си помисля за пагубния път, който си избра, се задушавам от отвращение.

— Бих бил доволен, ако това стане — грубо го прекъсна неудачникът. — Тогава няма да ми се изпречваш на пътя.

— О, за бога, Себастиан, ако не ти вървах по петите и не заличавах следите от твоите зулуми, щеше да продължаваш да гниеш в затвора.

— А кой те е молил да го правиш, а? — избухна О'Кийф. — Със сигурност не съм бил аз. И сега те предупреждавам — стой настрана от работите ми. Ларк Балинтър е моя.

— Не и за мръсните ти цели!

— А-а..., а какво ще кажеш за собствените си намерения? Колко честни са те, кучи сине?

Последва яростна борба. Ларк успя да различи само звука от скърцане на стол, просъскани зловни ругатни и дрънченето на няколко крехки керамични парченца. След това явно си размениха, удари, защото се чуха глухи звуци и стенания.

Ужасена, Ларк се затича, като не обръщаше внимание на предметите, в които се препъваха по коридора. Знаеше посоката на салона, бързо откри вратата и нахлу през нея. Чуваше се само тежко напрегнато дишане.

— Какво става тук? Какво се е случило? — попита тя, проклинайки слепотата си. — Кристофър! Себастиан! Отговорете ми!

— Не се тревожи! Твоят ухажор ще се свести, като го напръскаме с малко вода — отвърна Кристофър. — Колкото до мен, получих не повече от друг път.

Ужасена, че спорът е преминал във физическа разправа и все още обезпокоена от последствията и сериозността на конфликта, Ларк тръгна към Кристофър и го откри подпрян на стената. Сякаш за да се увери, че е добре, тя положи ръцете си върху него и трескаво заопипва първо гърдите му, после лицето му.

Той бързо отстрани пръстите ѝ, но те вече се бяха изцапали с кръв.

— Имаш ли кърпичка — попита рязко той. — Изглежда съм загубил моята.

Тя измъкна дантелена кърпичка от джоба си и му я подаде.

— Това да не от раната? — разтревожено попита тя.

— Не, това е от устната ми.

Долу на килима, няколко стъпки зад Ларк, Себастиан изстена и се претърколи.

— Тимс! — изрева Кристофър като се опита да дръпне звънеца.

Няколко секунди по-късно икономът се появи и без да покаже видима изненада, покорно се подчини на заповедта на господаря си да донесе вода и амоняк.

— Сега го занеси в моя кабинет! — нареди му Кристофър. — И ако амонякът не го свести, опитай с кофа вода. Като се оправи напълно, го изпрати до вкъщи. С това насинено око едва ли ще успее сам да си намери пътя.

Пъшкайки от усилието, икономът успя да вдигне товара си и да го изнесе навън.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита Ларк, като се суетеше около графа.

— Не — отговори той след малко. Тонът му бе рязък — сякаш целият му запас от сдържаност се бе изчерпал в резултат от изпитанията през този ден. — Най-добре ще бъде просто да се прибереш в стаята си и да ме оставиш сам.

Ларк се поколеба, силно разтревожена от мистериозните отношения между Кристофър и Себастиан. Отчаяно се нуждаеше от обяснение за значението на тези обезпокояващи намеци по неин адрес. Тя проникателно долови яростта на Кристофър. Усети как в този

момент гневът пулсира във вените му. Най-вероятно той щеше да я среже, ако тя го заразитва. Щеше да настъпи по-подходящ момент за разговор, когато гневът му щеше да се е уталожил и духът — успокоил.

Като се поздравяваше за собствената си въздържаност, тя се обърна към вратата и му пожела „лека нощ“ с мек и треперлив глас, като се надяваше, че той ще дойде при нея по-късно, ще си поговорят задушевно, както в библиотеката и ще възстановят онази изключителна хармония, която съществуваше тогава между тях.

— Възнамеряваш ли да се омъжиш за Себастиан О'Кийф?

Ларк замръзна. Въпросът на Кристофър прозвуча така, че тя изтръпна.

Момичето пое дълбоко дъх и реши да отвърне надменно, тъй като знаеше, че нейната дързост ще го предизвика повече, отколкото гнева ѝ.

— Все още не съм решила, щом искаш да знаеш!

Пристъпвайки напред, тя протегна ръка, за да намери отворената врата, но се спъна в металния праг и трябваше да се улови за бравата, за да не падне. Графът, който бе само на няколко стъпки зад нея, дори не помръдна, за да ѝ помогне.

Внезапно Ларк се разгневи при това грубо отношение, извърна се и изля яростта си.

— Мразя да бъда тема на разговор между теб и Себастиан О'Кийф. Ненавиждам да говорите зад гърба ми.

— Явно чудесно успяваш да получиш цялата информация, която ти е необходима, като подслушваш по вратите — отвърна той вбесяващо бавно.

— Тогава може би трябваше да ме поканите при вас, след като обсъждате моето бъдеще. С какво право решаваш моята съдба, Кристофър? С какво право забраняваш на Себастиан О'Кийф да ме посещава, какво право имаш да забраняваш нашата женитба, ако и двамата я желаем. Той е добър човек от моята класа и щедро ми предложи почтено място до себе си. Кой си ти, че да забраняваш това, питам аз?

За момент той не отговори. В последвалата тишина тя чу подлудяващото биене на стенния часовник във вестибюла, чу скърцането на желязна врата някъде през улицата и препускация, неравен ритъм на сърцето си.

Най-накрая графът пристъпи напред, минавайки покрай нея толкова рязко, че косата ѝ се раздвижи. Той изстреля през рамо шокиращ отговор:

— Аз съм братът на Себастиан О'Кийф! Ето кой съм аз!

15.

Цели два дни Кристофър не се приближи до вратата ѝ. На третия ден Ларк седеше сама, пиеше чай, заслушана в гнева на природата, вилнееща навън. Вятърът свиреше в прозорците, после се мушваше под чифт капаци, които не бяха добре закрепени и палави струйки въздух полюшваха кадифените завеси. Макар че столът ѝ бе пред огнището, Ларк потрепери и подпъкна меката завивка под краката си. Чаят бе поставен на поднос до нея и тя разсеяно го разбъркваше.

Враждебността на Кристофър при последната им среща все още пробуждаше сърцето ѝ. На следващия ден тя чувстваше болезнено отсъствието му и пропастта между тях. Тъгуваше за компанията му и се чудеше дали някога ще се появи отново. В същото време знаеше, че е по-добре да се поддържа дистанция между тях, защото неизбежно щеше да настъпи моментът, в който тя ще трябва да си тръгне и това щеше да бъде краят на тяхното приятелство.

Много мислеше за този момент, а също така и за отношенията между Кристофър и Себастиан О'Кийф, неговия брат. Бе зашеметена от новината, разстроена от безкрайните загадки на това странно родство. Защо никой от двамата не го бе споменал преди. Защо Кристофър живееше удобния живот на граф, а Себастиан — този на калайджия?

Тя искаше да зададе на домакина си много въпроси... ако той благоволяше да се появи отново. Междувременно щеше да продължава да подхранва яростта си от безцеремонността му при последната им среща.

— Може ли да вляза?

Тя не бе чула стъпките му, но явно той стоеше на прага. При неволния прилив на щастие от неговото присъствие тя, без да забележи как завивката пада от коленете ѝ, забрави за раздражението си и го поздрави със заекващ и задъхан глас.

Без да отговори, графът прекоси стаята и застана пред огнището. Ларк го чу да си играе с наредените на полицата над камината

порцеланови кученца, после той взе една маша и започна да рови тлеещите въглени.

— Добре ли се чувстваш този следобед? — попита накрая. Въпросът прозвуча твърде формално и в него имаше известна скованост, същата онази скованост, която обикновено идва след скарване между двама влюбени.

— Да — отговори Ларк със същия тон. — Този следобед съм доста добре.

— Ларк? — каза внезапно той. — Ще се разходиш ли с мен по полето за час-два?

Тя бе съгласна да отиде с него и накрая на света, ако той поискаше това. Но отговори сухо, за да не би той да си помисли, че е прекалено нетърпелива.

— Разбира се. Нека само да си взема наметалото.

Той сам го взе и го наметна на раменете ѝ, после я наблюдаваше, докато тя се закопчаваше. Невъзмутимата обвивка на нейните чувства бе толкова тънка, че тя пламна при докосването му и почувства как кръвта ѝ пулсира при допира на пръстите му до шията ѝ.

— Ето и един шал — каза той, след като порови в един шкаф за дрехи. — Ще имаш нужда от него, днес вятърът е остър.

Като ѝ го подаде, Кристофър я погледна тъжно и отново се зачуди как, за бога, е могла, да си помисли за брак с О'Кийф, как е могла да си помисли, че ще приеме името му, ще живее с него и ще му роди деца. При тази мисъл гневът му отново се разпали и той се намръщи. Сковано ѝ предложи ръка и мълчаливо побутна с лакът.

Тя я пое и като двама непознати те излязоха от къщата.

Прекошиха ливадата, минаха край оградата на градината, покрай живия плет и тисовите дървета и излязоха през желязната врата, чиито рядко използвани панци проскърцаха от ръждата. Без да продума, Кристофър я поведе през улиците. Продължиха напред до голите полета, по чиито затревени площи се преплитаха тесни пътечки.

Тук вятърът можеше свободно да си играе с тях. Развяваше полите на Ларк разплете косата ѝ, накара я да залитне. Ала Кристофър забеляза, че тя се опитва да разчита възможно най-малко на опората на ръката му и се сковаваше, когато се случеше раменете или бедрата им да се докоснат. Ясно долавяйки нейната раздражителност, Кристофър охладня, без да знае как да запълни пукнатината, породила се между

тях, несигурен дали изобщо трябваше да го прави. Може би, като се имаха предвид всички обстоятелства, липсата на разбирателство бе за предпочитане.

Той въздъхна. Независимо от пререканията той трябваше да обсъди някои неща с нея и реши да рискува.

— Облаците са надвиснали заплашително, бучат като разбушувала се вода и обзалагам се, че преди да свърши денят, отново ще завали.

Ларк не отвърна на светската му забележка и той я поведе по чакълестата земя през ивица от сухи храсти, чиито виещи се разклонени стебла почти стигаха до коленете им. Когато земята стана неравна, надупчена от ровове и осеяна от скали, Кристофър я хвана по-здраво за лакътя и подпря с ръка силно изпънатия ѝ гръб, за да ѝ помогне при изкачването.

— Искам да поговорим за Джейми — каза той след дълго мълчание. След това спря, за да ѝ даде възможност да си поеме дъх, и да му премине болката от раната.

При споменаването на брат ѝ по лицето на Ларк внезапно се изписа тревога — изражение на ожесточено застъпничество, толкова силно като това на лъвица към малките си. Кристофър си помисли каква хубава картина представлява тя там сред сухите храсти, брулена от яростните ветрове и осветена в гръб от червените облаци.

— Искам Джейми да тръгне на училище — продължи твърдо той, решен да преодолее нейното упорство. — Той е умно момче, Ларк. Ако получи образование в протестантско училище, ще отиде далеч. Има един добър колеж тук в Дъблин — разбира се, ще трябва да живее там. Всъщност самият аз съм го завършил. Естествено таксата до края на обучението му ще бъде осигурена, независимо от нашата...

Кристофър замълча, остави мисълта си недоизказана и продължи по-тихо.

— Позволих си сам да попитам Джейми дали би искал да тръгне на училище и той прие това доста ентусиазирано. Мисля, че заслужава този шанс. — Графът докосна ръката ѝ и добави: — Аз бих искал да му дам този шанс.

— Невъзможно е — отрязва тя. — Първо на първо той е католик.

— Това не е проблем. С пари... знаеш как е.

— Ако по този начин си решил да компенсираш нещо — каза ледено тя, — не е нужно да си правиш труда.

— Не става въпрос за това — Кристофър бе очаквал такова подозрение, но се почувства засегнат. — Направих това предложение само за доброто на Джейми. Обмислям го от известно време.

— И естествено аз никога няма да мога да ти се отплатя.

— Естествено.

— Какво искаш да кажеш с това „естествено“?

— Имам предвид, че не очаквам отплата, разбира се.

— А, разбира се! — Тя се извърна от него, едновременно разкаяна и развълнувана. Независимо, че му бе приписала нечестни подбуди, тя напълно разбираше, че той прави този жест просто от добро сърце. А и защото харесваше Джейми. А и... защото я обичаше.

Необяснимо защо, очите ѝ се насълзиха. Като наклони глава, за да не я види, тя ги избърса с ъгълчето на шала, който трябва да е топил нежните рамене на майка му десетилетия преди това.

— В такъв случай си съгласна? — попита той и застана пред нея.

Тя подсмръкна и пусна косата си пред очите, за да скрие издайническата влага. Обмисляше предложението му доста време, като се бореше с гордостта си и с необходимостта сама да се погрижи за бъдещето на Джейми, независимо от факта, че нямаше никакви средства, а и беше сляпа.

За Джейми възможността да учи, която му даваше предложението на Лорд Гласмийд, бе безценна. Това щеше да промени живота му, да му даде знанията, способностите, от които той се нуждаеше, за да се измъкне от бедността и да се бори. Имаше ли право тя, по каквито и да било причини, да позволи гордостта ѝ да бъде пречка за осъществяването на тези намерения? И освен това, нима егоистичната, коравосърдечна аристокрация не дължи образование на потиснатите деца на Ирландия?

Тя наведе глава. През последните дни ѝ се струваше по-трудно от всякога да определи граф Гласмийд като егоистичен или коравосърдечен. Чувствайки се така сякаш предава част от себе си, от независимостта си, тя промърмори:

— Съгласна съм.

— Чудесно.

Той хвана по-здраво ръката ѝ и те продължиха да вървят, вятърът смъдеше в очите им, а шумът от разлюлените треви, силен като морски прибор пронизваше ушите им.

Кристофър отметна глава назад, загледа се в небето, пое дълбоко дъх и смени темата, този път с още по-неприятна.

— Дълга ти извинение, Ларк — проговори той. — Миналия ден... тръгнах си внезапно... прекалено внезапно дори.

Тя не каза нищо, просто извърна глава, за да му покаже, че не е забравила обидата си.

— За твое нещастие — продължи графът — ти си се забъркала с двама мъже с пламенна природа — макар че нашите страсти, както може би си забелязала, са твърде различни. С течение на времето ти сама ще трябва да решиш. Но при всички случаи трябва да знаеш за връзките на Себастиан О'Кийф с моето семейство. Ще ти разкажа някои неща — тези, които обясняват моите отношения с него и тези, които ще хвърлят светлина върху характера му. Но всичко останало, по причини, които е по-добре да останат тайна, ще премълча — освен едно. Стой далеч от него.

Ларк усети непреклонността в гласа му и се зачуди каква ли е тайната, която той така ревниво пазеше.

— Казах ти, че ми е брат — продължи той, — но връзката ни не е кръвна. Себастиан дойде да живее при нас като сираче при... трагични обстоятелства. Той ми е млечен брат, доведоха го вкъщи, когато е бил на пет години, а аз съм бил с няколко години по-голям.

Кристофър спря и макар че Ларк се обърна, за да се предпази от вятъра, той остана с лице към него, сякаш искаше да премерят силите си. Тя си представяше разбърканата му коса, почервенелите от студа бузи и блестящите от вятъра очи.

— Когато бях десетгодишен — продължи той, — чичо ми се върна от Америка. Донесе ми и подарък. Много интересен подарък. Змия — не беше отровна, но беше дълга три стъпки и красиво оцветена на райета. — Той се засмя меко. — Както можеш да си представиш, станах най-известното момче в околността, тъй като в Ирландия няма змии и тази бе голяма рядкост. Един ден братовчед ми Джералд и няколко други момчета ме предизвикаха да направя пакост — така както правят повечето момчета. Накараха ме да се скрия в

храстите и да хвърля змията по току-що завилите конници или екипажи на пътя.

Кристофър се засмя:

— Срамна постъпка — да плашиш нищо не подозиращ кон, но не съм искал никой да пострада. Отначало отказвах, рядко се поддавах на подигравки, но нямахме какво да правим онзи ден и след като забелязахме конник на пътя, се скрихме зад къпиновите храсти да го изчакаме. Точно когато конникът галопираше на завоя, хвърлих змията пред него.

— Обзалагам се, че конят е хукнал като светкавица.

Кристофър вдигна по-високо яката на палтото си, за да се предпази от студа.

— Боя се, че си права. Животното отстъпи назад и се хвърли на едната страна на пътя, там се спъна в канавката. Ездачите — бяха двама — изгубиха седлата си. Дамата падна върху каменистото покритие на пътя, а момчето се строполи върху нея. Както можеше да се очаква, момчетата, които бяха с мен, изчезнаха моментално. А аз изтичах да видя какво нещастие съм причинил.

Той въздъхна и Ларк сякаш чу болката му.

— Видях жената с разбит череп: момчето, коленичило до нея, крещеше, че съм убил майка му.

— О, колко ужасно! — Ларк поклати глава. — Каква трагична история! Такава страшна мъка и вина, почти непосилни за деца. И всичко заради една невинна шега.

Кристофър сякаш не я чуваше.

— Момчето знаеше само, че се казва Себастиан и че е дошло в Ирландия от Англия. Той и майка му бяха облечени доста богато, а тя носеше ценни рубини. Баща ми мислеше, че след кратко разследване ще открием дома им. Разбира се, предполагаме, че някой от семейството им ги търси. Но независимо от обявите и работата на агентите, не успяхме да открием никакъв адрес и до ден-днешен произходът на Себастиан е неизвестен.

— А как се сдобил с името О'Кийф? — попита Ларк. Баща ми го попита как иска да се казва и той избра О'Кийф — хареса му, когато един пътуващ арфист се представи с това име.

— Значи така Себастиан е дошъл да живее при вас.

— Да. Баща ми искаше да намери някое селско семейство да го отгледа, но аз не давах и да се издума за такова нещо. Поради мъката и угризенията ми за неговата загуба исках да се погрижа той да получи всички предимства в живота, на които се радвах аз самият. Това бе единствената компенсация, която можех да му дам. И той приемаше всичко с готовност, поне докато порасна. След това тръгна по свой собствен път и презря всичко, което можех да му предложа.

— Как мина детството му?

— Зле. Отначало не говореше много и бе самотен. Но с течение на времето се превърна в истински терор за семейството. Никога не прилагаше открито номерата си, бе търпелив и хитър, плануваше всичко много умело. Почти никога не успяваха да го хванат.

— Но когато го хващаха, какво правеше маркизът?

Устните на Кристофър се разтеглиха в странна усмивка.

— Всеки път казвах на татко, че аз съм подтикнал Себастиан. Аз опирах пешкира.

Той погледна към облаците:

— Предполагам, че го правех като изкупление.

— Ти си поемал неговите наказания? — възкликна ужасена Ларк.

— Когато можех.

— А Себастиан оценяваше ли тази жертва?

Кристофър сви рамене.

Той очакваше да направя точно това. Разбираш ли, за него моето наказание си беше оправдано. И аз, в сърцето си... бях съгласен с него. Та нали бях убил майка му.

— Понякога сигурно си го мразел.

Кристофър въздъхна.

— Не. Винаги съм го обичал, точно така, както ако ми беше истински брат.

Ларк най-накрая започна да разбира лекаря, граф Гласмийд, човека, когото обичаше.

— Това, че стана лекар, бе свързано по някакъв начин със смъртта на майката на Себастиан, нали?

Кристофър пристъпи крачка напред.

— Той ме ненавиждаше. И все още ме ненавижда.

Ларк не проговори, а Кристофър взе ръката ѝ и те тръгнаха надолу по лек наклон, под краката им камъчетата се търкаляха по пътеката. Гърдите на Ларк се изпълниха с тъга и тя се запита дали мъжът до нея, мъжът роден с титла и състояние, някога е бил обичан, истински обичан от друга жива душа.

Наоколо птиците, неспокойни от вятъра и задаващата се буря, пицяха и извиваха главички. Двойка подплашени патици внезапно излетяха с разперени криле и дрезгави крясъци от шумящите сухи храсти. Отдалеч вятърът напомняше за себе си, печално виейки в листата и сухите клонки.

Когато от облаците покапаха няколко тежки капки, Ларк стисна ръката на Кристофър, при което той спря. Тогава тя протегна ръцете си и привлече главата му.

Целувката ѝ бе всеотдайна, състрадателна. Той сякаш я бе очаквал точно такава, тъй като я прие с нежна благодарност.

Двамата останаха прегърнати, заслушани в диханието си, което се смесваше с поривите на вятъра. Сега, поради слепотата ѝ, обонянието и осезанието ѝ бяха много по-изострени и у нея внезапно се събуди болезнено желание да усети допира на пръстите си до тялото му, вкуса на устните му и миризмата на кожата му. В този момент тя бе готова да се отдаде, да забрави за разума си, да се слее с природата и с него върху хладната и влажна земя.

Доловил промяната, той прошепна името ѝ и я докосна много нежно.

— Може би това ще ме изпрати в моя собствен ад, но, Ларк... позволи ми. Желая те.

И тя му позволи да я положи в леглото от мъх, позволи му да вземе лицето ѝ между хладните си, талантливи ръце и да я целуне. Позволи му да пъхне ръце под наметалото ѝ, да докосне недокоснатата ѝ плът върху туптящото сърце.

Кристофър положи ръка под главата ѝ, за да я предпази от влагата на земята. После погледът му бе привлечен от седефената кожа на шията ѝ, от вдлъбнатината между ключиците ѝ и той благоговейно целуна нежния алабастр между гърдите ѝ. След това бавно се притегли към нея, прилепи се като щит към меките ѝ женствени форми, за да се слее с нея.

Той почувства, че тя се е отдала напълно, жертвайки пред олтара на силното му желание дълго хранените и добре опазени скрупули. Бе сигурен, че ако я запита, тя не само би му позволила, но и сама би го умолявала да продължи до пълното им физическо сливане. Но и знаеше, че би го направила от съчувствие, или от някаква състрадателна любов, или просто от чисто физическо желание, а не като щастливо отдаване, като обричане, за което не би съжалявала утре.

Той мрачно постави ръце на раменете ѝ и се изправи, прекъсвайки онова, което тя би му позволила.

Като се намръщи объркано, тя протегна ръка и докосна челото му, оправяйки мократа и разрошена коса. На устните ѝ трептеше въпрос. За да я накара да замълчи, той взе пръстите ѝ и ги целуна един по един. След това, взел крайно решение, рязко се отдръпна, покривайки с наметалото оголеното ѝ тяло, на което още не се беше наслаждал.

Дъждът спря. Тя бавно придърпваше шапката си на главата, а облаците яростно изливаха съдържанието си по тревата.

Кристофър продължи да седи на земята с вдигнато коляно, положил ръка върху него, с наведена глава. Наблюдаваше как капчиците се стичат на вадички от краищата на косата му надолу по раменете на палтото му и как падат върху ботушите му. Чудеше се на собствената си галантност.

След това стана и се наведе, за да вземе от калта забравения шал, чиято тъмна кожа бе надраскана и изцапана.

В продължение на няколко секунди той и ратайската дъщеря стояха сред пороя, лице в лице, споделяйки безнадеждността. Накрая той взе ръката ѝ и заедно тръгнаха под дъжда.

16.

— Ларк! Ларк! Чуваш ли ме?

Отначало плахият шепот едва проникна в съзнанието ѝ. Тя седеше под последните слънчеви лъчи на отмиращия следобед, заспала до кладенеца след прекараната безсънна нощ след срещата с Кристофър.

— Ларк, отговори ми, по дяволите! Не мога да се приближа, без да рискувам да ме разкрият!

Сепната, Ларк се изправи, като завъртя глава, за да определи посоката на гласа.

— Тук съм точно пред теб — упъти я мъжки глас със силен френски акцент. Има цепнатина в градинската ограда и можем да говорим през нея.

— Върджил? — Сърцето на Ларк подскочи от радост. — Нима това наистина си ти?

— Аз съм, да. Радвам се да видя, че си добре.

Тя се отправи забързано към градинската стена, докато най-накрая пръстите ѝ докоснаха грубите камъни.

— Върджил? Къде си? Вземи ръката ми... а-аз не виждам.

— Ръката ми е прекалено голяма, за да мога да я промуша през пролуката — нетърпеливо отговори той. — Няма ли вратичка, през която да мога да се промъкна, без да ме видят.

— Има врата зад къщата, но не знам колко е скрита. Ще трябва да прецениш сам.

— Ще можеш ли да дойдеш дотам?

— Да, ще следвам оградата.

— Тогава побързай! Нямам търпение да те прегърна!

Тя се втурна, опипвайки с пръсти стената от хоросан и камък, препъвайки се, бързайки да прегърне брат си. Минаха години, откакто не бе чувала гласа му, откакто за последен път се прегърнаха на претъпканото пристанище във Франция.

Най-накрая тя дойде до вратичката и като отметна мрежата от лозови пръчки, припряно се засуети с трудно поддаващата ключалка. Когато се пребори с нея, тя отвори вратата и се намери в прегръдките му, чувствайки го по-възмъжал, отколкото си го спомняше.

— О-о, Върджил! — извика тя. — Колко се радвам да те видя отново! Щеше ми се да можем да те видя!

— Добре ли си, мъничката ми? Много ли страдаш? — попита той разтревожено. — Свещеникът ми каза за слепотата ти. А Джейми? Какво става с нашия скъп малък брат?

— Скоро ще тръгне на училище, но за това ще ти разкажа по-късно. Колкото до мен не бих могла да бъда по-добре — увери го тя, като се отдръпна от прегръдката. — Скрити ли сме тук? Прозорците на имението гледат ли към тази вратичка?

— Не, не мисля. Но не бива да се бавим много.

Тя се съгласи.

— Тази къща е прекалено опасна за теб. Това е имението на лорд Гласмийд, а той е...

— Няма нужда да ми казваш кой е той. Мили боже! Не би могла да избереш по-опасно място. В Ирландия са малко тези, които заемат по-високо положение в редиците на Лоялистите. Надявам се, че си внимавала.

Тя се подвоуми. Едва ли имаше смисъл да му обяснява истинското положение на нещата.

— Да, бях внимателна — промърмори тя.

— Да бе дал Господ щях да ви изпратя с Джейми във Франция, но нямам средства да ви издържам там. В страната все още има вълнения и в момента аз живея от щедростта на други — една нощ прекарвам тук, друга там, под нечий приятелски покрив. Но мечтая да те заведа във Франция. Особено сега, мъничка моя — каза той, като поглади нежно косата ѝ. — И тъй като се налага да престанеш да ни съдействаш...

— Не! — запротестира тя. — Няма да се откажа от работата си за каузата. Почти сме стигнали до целта и моментът е много критичен. Засега смятам да остана тук.

— Но, Ларк! Не можеш да продължаваш да стоиш тук.

— Напротив, трябва. Аз... — за малко да каже, че животът ѝ е в опасност. Нямаше смисъл да тревожи Върджил. — А-а-а... лорд

Гласмийд не е завършил... лечението ми — каза тя, като посочи все още незарасналата рана на бузата си.

В гласа на Върджил прозвуча загриженост.

— Независимо от това, струва ми се доста неразумно.

Прекъсна ги шум от градински инструмент и Върджил рязко дръпна Ларк в бодливите листа на един тисов храст.

— Трябва да тръгваш! — настоя тя, като разбра, че наблизко бе градинарят. — Един французин би бил под подозрение тук, а твоят акцент е толкова силен, че не би могъл да го скриеш, ако някой те запита нещо. Освен това лорд Гласмийд знае за моите политически пристрастия и не бих искала да ни хване заедно. Сега върви!

— Той разпитвал ли те е? — рязко попита Върджил, пренебрегвайки нейната молба. — Добре познавам емоционалната ти природа, Ларк. Ти трудно сдържаш мнението си. Какво си му казала?

— Не се тревожи, не съм издала никаква тайна. — Тя го потупа по ръката. — Ела при мен тази вечер. Ела точно в единадесет. Има една почти неизползвана врата от източната страна на имението. Ще те чакам там.

— А графът? Той ще си бъде ли вкъщи, как мислиш?

Ларк си припомни тяхната разходка заедно предния ден, зашеметяващите мигове в прегръдките му, а после рязкото му отдръпване и хладното му отчуждение, когато я остави пред стаята ѝ. Знаеше, че сега той щеше да избягва да идва при нея по същия начин. Техните чувства бяха прекалено бурни, желанието им прекалено силно, за да може да бъде удържано. Вероятно разумът и благоразумието ще го накарат да се откаже от обичайните нощни посещения в нейната стая.

— Не — каза тя, като си помисли за напудрените дами, които баща му настояваше той да ухажва. — Бих казала, че лорд Гласмийд не страда от липса на развлечения през нощта.

— Помниш ли, Върджил, как бутна мама в езерото онова лято, когато беше на дванадесет? — засмя се Ларк и сложи ръка на устата си, за да заглуши звука. — Помниш ли как тя се вдигна от водата, мръщейки се като полуудавено коте с листо от лилия на главата си?

— По-ясно си спомням как татко ме наложи с камшика.

Седнаха на пода до огнището, допряха глави, като се стараеха да говорят тихо. До тях имаше чайник и една — единствена чаша за двамата. За да избегне подозренията, Ларк не бе поискала втора. Наоколо тях безразборно бяха разхвърляни възглавници, а Върджил поддържаше огъня. На пръв поглед човек можеше да ги вземе за деца както си седяха с кръстосани крака, лицата им бяха щастливи и зачервени от огъня, смехът им — едва заглушен.

През последния час те се наслаждаваха на магията на спомена, припомняйки си весели случки от детството си, като избягваха да споменават по-тревожните революционни години, наложили изгнаничеството на Ларк. Говореха тихо за смъртта на Джером.

— Нека да докосна лицето ти — помоли тя, когато веселостта бе отминала. — Нека да те докосна, за да мога да си представя промените, които времето ти е нанесло.

— Ами ако ти откажа? — подразни я той.

— Тогава ще те сграбча... ей така... — тя хвана къдравата му черна глава. — И ще те държа безмилостно, докато се разкаеш.

— В този случай се предавам. Ето, пипни с малките си любопитни пръстчета тази грозна брадичка, този увиснал нос, тези хлътнали бузи. Но те предупреждавам, ако сгърчиш лице и ме наречеш плашило, никога повече няма да говоря с теб.

Без да каже дума, със съсредоточено изражение, Ларк плъзна пръстите си по контурите на лицето, които ѝ се видяха по-остри, отколкото си ги бе представяла. Той приближаваше тридесетте и грижите, както и годините тежък живот по време на кървавата френска революция, се бяха врязали по лицето му.

— Е, как ме намираш?

— Очите ти още ли са кафяви, а косата черна?

— Поне последния път, когато се погледнах в огледалото бяха такива.

— Значи почти не си се променил?

— Говориш така от добро сърце.

— Аз? — възкликна тя с престорен ужас. — Никога!

Той наля още една чаша чай и ѝ я подаде. Настана мълчание.

— Докъде доведоха твоите усилия във Франция? — тихо попита Ларк, насочвайки най-накрая разговора към темата, която не търпеше повече отлагане.

— Нещата вървят изключително добре. Улф Тоун успя да ангажира ръководството с обещание да осигури необходимите войски и оръжие, за да започнем офанзива тук. Генерал Хош, най-опитният в боя, след Бонапарт, разбира се, е назначен за главнокомандуващ и ще проведе експедицията. И... скоро ще бъдат насрочени денят и мястото — трябва да предупредиш твоя агент.

— Наистина ли? — извика Ларк възбудено. — Кога се очаква флотата да тръгне?

— Скоро, много скоро. И макар че бих искал да остана при теб за известно време, трябва да се върна във Франция след няколко дни. След като пристигна, ще направя всичко възможно да ти изпратя малко пари. — Той докосна ръката ѝ. — Междувременно сигурна ли си, че ти и Джейми сте в безопасност тук.

— Да, сигурна съм.

Тя бе отчаяна от близкото му заминаване, но знаеше, че политическите задължения го зовяха като страстна любовница. Не се и съмняваше, че блестящите тъмни очи, дори и сега, искряха от ревностно желание да ѝ служи. В детството им, точно преди революцията, и двамата бяха научени да служат на идеали, както другите деца бяха учени на езици, класическа литература, или на някои по-практични домашни работи. В най-чувствителната си възраст те четяха много революционни материали и участваха в разпалени разговори край кръглата маса.

Колко прилича Върджил на татко, помисли си Ларк, също толкова пламенен, толкова вдъхновен да променя социалния строй, вървейки по стъпките на Марат. Но тя знаеше, че, както при нейния баща, убежденията му никога няма да го доведат до касапницата на бойното поле. Не бе роден за войник, имаше чувствителна душа на мечтател.

— Трябва да измислим нов начин да получавам съобщенията ти — каза тя след малко.

— Виж, Ларк... — Гласът на Върджил бе нежно укорителен. — Знаеш, че всъщност не можеш да продължиш...

— Мога, и ще го направя — каза тя, защитавайки своето място в конспирацията. — Мога да изпълнявам задълженията си не по-зле от преди.

— Как? Някой ще трябва да те води до срещите ти с агента. Ти не би могла да...

— Ще се справя — настояваше тя, като стисна ръката му. И не посмя да спомене, че последния път е била придружавана от Джейми. — Ти можеш да ме придружиш тази неделя на срещата ми с агента.

— Не — отказа брат ѝ. — Ще бъде двойно по-трудно и опасно за теб сега. Мога да намеря някой, който да те замести.

Ръката ѝ се отпусна и в отчаяние тя сведе незрящите си очи.

— Ти само потвърждаваш страховете ми след пожара. Слепотата ме е направила безполезно същество, което е достойно само за съжаление. Ще прекарам остатъка от нещастните си дни, прикована за стола и ако имам късмет, някое филантропично общество от стари дами великодушно ще ме храни.

— А-а, Ларк — брат ѝ изстена. — Жестоко ме измъчваш. Имаш навика да ми изкарваш душата, докато постигнеш това, което искаш. — Той се отпусна назад върху възглавниците, сякаш предавайки се пред волята ѝ. — Много добре, знаеш ли мястото, което наричат Лотъри Хол на улица „Кейпъл“ — и което е по-важно, можеш ли да стигнеш дотам, за да получаваш съобщенията ми.

— Чичо Джером ходеше там да си купува билети за лотарията, когато имаше спестени пари. Знаем къде е.

— Тогава, щом си решена да продължиш, ще уредя съобщенията да пристигат там при един чиновник, който поддържа нашата кауза. Ще ходиш там всяка седмица, ще търсиш Пийдър, ще му казваш, че искаш да купиш лотариен билет за един приятел от Бордо. Това е паролата.

— Ще запомня това — обеща тя. — А колкото до нашата среща с агента, ще трябва да се срещнем тук в неделя точно в девет. Ще те чакам долу отново. Ще успееш ли да намериш два коня за пътуването?

— Съмняваш ли се?

— Не. Но, ако ще ги крадеш, направи го много внимателно. Не бих искала да ме обесят за такова неромантично престъпление като кражба на коне.

Те се засмяха, но смехът им секна, тъй като на вратата силно се почука. Това бе толкова неочаквано, че за няколко секунди братът и сестрата останаха като вцепенени.

— Пресвета Дево! Той дойде! Трябва да се скриеш Върджил! Бързо! И каквото и да стане, не казвай ни дума с този твой акцент.

— Ларк...

— Закълни ми се! Закълни се, че няма да говориш, независимо какво си чул!

— Добре, къде да се скрия?

Ново почукване разтърси вратата. Ларк започна да мисли трескаво.

— Духни свещите, ако горят, после иди в най-отдалечения от огъня ъгъл — ей там, и се скрий зад нещо. Стой там и не мърдай, а аз ще направя всичко възможно, за да го отпратя по-бързо.

— Ларк — извика нетърпеливо Кристофър през вратата.

Затаила дъх, Ларк чу как опитва резето и като видя, че е заключено, го раздруса така, сякаш щеше да го разбие. След като почака докато брат ѝ се скрие, тя прекоси стаята и отключи.

Бакхус се втурна през вратата като разиграл се жребец, огромните му лапи стъпваха тежко, а ноктите му тракаха като кастанети по дървения под. В игривата си веселост той едва не я прекатури. Тя се вцепени, като се сети за силното обоняние на кучето и за добре тренирания му ловен инстинкт.

— Бакхус — безумно изкрещя тя, като се наведе надолу и протегна ръцете си. — Ела тук, момко. — Тя плесна с ръце. — Ела да ме видиш.

Той се втурна към нея и рязко се спря пред краката ѝ. Тя бързо го хвана за нашийника и го придърпа към себе си, като се молеше да не подуши непознатия, който се криеше зад завесата.

— Извини поведението на този звяр — каза господарят му, като се засмя и се заразхожда из стаята. — Страхувам се, че е леко замаян. Успя да се навре в брeндитo, след като събори гарафата от масата. Облиза го до последната капка. — Кристофър се спря. — Не съм ли ти споменавал за този му навик. Открихме страстта му към пиене още като беше малко кученце. Оттук и името му — Бакхус — той се засмя. — Чувала ли си някога за куче алкохолик.

Ларк се усмихна нервно на тази любопитна история, измърморвайки някакъв едносричен отговор.

Като я наблюдаваше внимателно, мислейки си, че все още е тъжна от случката вчера, Кристофър заговори с не толкова весел тон и

измърмори набързо скалъпеното си извинение за посещението.

— Помощникът ми спомена, че си имала проблеми със съня, каза, че не си си почивала добре от няколко дена. Трябваше да ми кажеш — при всички случаи, мисля, че имаш нужда от успокоително...

Той забави последните си думи, тъй като вниманието му внезапно бе привлечено от приковаващата гледка зад гърба на Ларк.

Той разгледа с интерес мрака, забеляза разхвърляните възглавници пред огнището, чайника и полуизпитата чаша, двете обувки, набутани набързо под люлеещия се стол. Цялата тази сцена се къпеше в романтичната червена светлина на огъня и изглеждаше още по-интимна поради намачканата везана завивка, покриваща килима.

Намръщен, Кристофър обърна пронизателния си поглед към Ларк.

По нощница и шал тя стоеше вцепенена, държеше нашийника на кучето толкова здраво, че юмруците ѝ бяха побелели от напрежение. Изражението ѝ бе олицетворение на тревога и страх.

Кристофър замислено повдигна брадичката ѝ с пръст, наблюдавайки я няколко секунди.

— Доста е тъмно тук — каза той накрая. — Ще ми се разсърдиш ли, ако запаля свещ, за да те виждам по-добре, скъпа Ларк?

— Едва ли мога да ти попрача — рязко отговори тя и ѝ се прииска да си отреже езика, защото думите ѝ прозвучаха подозрително остро. Но цялата ѝ сила се изчерпваше от усилията да обуздава буйстващото куче.

Продължи напрегнато да се ослушва, докато графът палеше свещ, следейки всяко негово движение, изпитвайки върховен ужас. Знаеше, че сега той стои до огнището с лице към нея, тъй като усещаше как погледът му я пронизва, осезаем като топлината на светлинен лъч. Представяше си позата му: леко раздалечени крака, едната му ръка, подпряна на полицата над камината, очите му, изследващи очертанията ѝ в мрака. Дали лицето ѝ бе белязано от паниката? Дали виждаше как трепери ръба на наметката ѝ?

— Ъ-ъ... благодаря ти, че ми донесе успокоително — каза тя, чудеше се как да го накара да си тръгне. — Но а-аз... не мисля, че ще... ми трябва тази вечер.

— Без съмнение — провлече той с многозначителна интонация. — Бакхус, ти куче с очи като фенери, какво изрови току-що изпод леглото на мис Балинтър. Дай да видим!

С ужас Ларк усети как нещо меко, тежко ѝ мокро падна върху краката ѝ. Тъй като тя не се наведе веднага да го вземе, а остана закована на мястото си като каменен стълб, Кристофър пристъпи напред и сам го вдигна, след това бутна смачканата дреха в ръката ѝ.

Стомахът я проряза, когато разбра, че това е палтото на Върджил.

— Това е палтото на някой господин — каза Кристофър с престолено смущение и с нисък напевен глас. — И със сигурност това не съм аз. И... все още е мокро от дъжда, усещаш ли? Собственикът му трябва съвсем наскоро да е дошъл отвън.

Той сложи ръката си на лицето на Ларк и я погали с бавен и театрален жест, докато гласът му от копринено мек се превърна в леденостуден.

— Чие е това, скъпа моя?

Ларк отчаяно се мъчеше да намери отговор, но не можа да се сети за нищо подходящо, нищо, на което проникателният доктор можеше да повярва. А и за беда Бакхус се бе отскубнал и бе само въпрос на време да открие брат ѝ, както бе открил и палтото. Със затворени очи тя се молеше на всички светии да не позволяват на Върджил да си отвори устата. В противен случай всичко щеше да бъде загубено. После тя събра сили и се приготви да кръстоса сабя със страшния си домакин.

Кристофър я наблюдаваше. Тя смело и мълчаливо стоеше с лице към него, с изправен гръб като войник, който се готви за сражение. Той обходи с поглед тънкото ѝ женствено тяло, като си припомни усещането на прекрасните ѝ меки форми.

Докато изучаваше бледото ѝ лице, той със сигурност реши, че само преди минути тя е била в ръцете на друг мъж.

При това откритие загуби самообладание и го обзе гняв. Усети острия и горчив вкус на предателството в устата си. Какъв глупак е. Трябваше да продължи предния ден и да отрица физическото си желание, когато ситуацията бе назряла. Всичко щеше да е приключило и сега нямаше да си мисли, че е с нещо по-различна от изрисуваните леки жени или от украсените дамички, които е имал преди.

— Все още нямам отговор, госпожо? — настоя той с жесток тон. — Тогава ще се обърна към вашия господин, който слуша страхливо иззад завесата. Господине, ако предпочитате да бъдете изровен от дупката си като гризач, то аз нямам нищо против, но ви предупреждавам, че ако се наложи аз да се приближа към вас, ще ви изпратя с няколко добре заслужени рани. Разбира се, можете сам да излезете като мъж напред и да говорите.

Много бавно завесата се размърда и сенките издадоха беглеца. Върджил пристъпи по чорапи няколко крачки напред и спря.

Кристофър се напрегна и пое дълбоко дъх. Очакваше от ъгъла да се появи Себастиан О'Кийф, но видя пред себе си тъмен и слаб аскетичен човек. По дрехите му можеше да се съди, че не бе работник, но не бе и от висшата класа. Имаше вид на изпаднал благородник — с внимателни и умни очи.

— Не е ли малко странно? — изръмжа лорд Гласмийд. — Да се криеш в будоара на една дама от мъж, който дори не ѝ е съпруг! Името ви, господине? — попита той с тон, парадиращ учтивост, за да прикрие отчаянието, което изпитваше. — Все пак вие сте гост в моя дом. Най-малкото заслужавам да ми се представите.

Отново настъпи тишина, нарушавана само от топуркането на Бакхус, който се оттегли до огнището.

Ларк, чиято кръв се бе смразила във вените, притискаше пръсти до устата си и се молеше Върджил да не заговори.

— Е, човече? — въпросително повдигна вежди Кристофър към безмълвния посетител със зачервено лице. — А, но сега едва ли има значение кой, по дяволите сте вие, нали? — С рязко движение той вдигна чифта износени мъжки обувки и палтото от пода. — Защото аз вече знам много добре кой сте вие!

— Кристофър — със страх каза Ларк. — Аз...

— Мълчи! — заповяда той. — Сега говоря на джентълмена, ако той може да бъде наречен така. — Графът изхвърли дрехите през вратата. — Вземете си ги и изчезвайте, страхлив кучи сине, преди да съм си променил решението и сам да ви изритам.

Върджил, който умираше от яд, че не може да отговори, заобиколи високия аристократ със студени очи и когато стигна до сестра си, се поколеба:

— Лар...

— Върви! — изкрещя тя, страхувайки се от най-лошото — да не би брат ѝ да заговори. — Просто върви!

Настъпи кратка пауза. С умоляващи очи тя гледаше втренчено мястото, където бе Върджил, отчаяно настоявайки с поглед да я послуша. След секунда-две тя чу колебливите му стъпки. Дръпна го за ръката и се наведе, за да го целуне бързо по челото и след това го избута навън, а Кристофър затвори вратата след него с такава сила, че една картина падна от стената и безценната ѝ рамка се разби на пода. Едновременно с това Ларк усети как я хваща за ръцете и когато той наведе лицето си към нейното, тя почувства дъхът му до бузата си.

— Никога! Никога не води любовника си под покрива ми — каза той със студен глас, напомнящ за неговото благородно потекло. — Господи колко си дръзка, играеш си с огъня на по-малко от петдесет крачки от стаята ми.

Пръстите му се забиха в плътта ѝ толкова силно, че тя трепна. Но все пак тази болка не бе нищо в сравнение с болката в сърцето ѝ. Той я смяташе за невярна, коварна. И за нещастие Ларк не можеше да го разубеди. Независимо че много ѝ се искаше да се оправдае, да отрече долните му подозрения и да изкрещи истината, не можеше да го стори, дори и когато почувства жестокото му страдание, което долови от допира на иначе внимателните му пръсти. Те притискаха плътта ѝ толкова грубо и силно, че тя си помисли, че ще я разкъсат.

— Вярвах ти, Ларк! — каза той просто, но думите му режеха като бръснач. — Почти ти поверих живота си!

В продължение на няколко ужасни мига, той не я пускаше, най-вероятно очаквайки нейното оправдание, но тя не можеше да каже нищо и просто затвори очи докато той я пусна.

Когато мъжът свали ръце от нея, тя не се извърна, а остана обърната към него, като отказваше да наведе глава, да покаже срама, който той очакваше от нея. След малко, докато си мислеше, че ще последва нова реакция, тя го чу тихо да подвиква на кучето.

Ларк се напрегна, искаше да каже нещо, каквото и да е — само да го спре да не си отива. В края на краищата това бе нейният великодушен лекар, човекът, който бе бдял над нея в най-трагичния за нея момент, който толкова често ѝ вдъхваше сила да се бори и за малко не бе станал неин любовник. Нима той заслужаваше толкова брутална измама?

Кристофър се поколеба, забави крачка, сякаш също толкова отчаяно копнееше да чуе една дума, с която тя би могла да го задържи. Ларк усещаше обвиняващите му очи и си представяше острата му и режеща болка.

Но все пак, най-накрая, тя просто му обърна гръб и го освободи от присъствието си.

17.

Призори на другата сутрин Ларк се измъкна от леглото. Цялото тяло я болеше, а на душата ѝ бе много тежко. Но знаеше, че независимо от отчаянието си, този ден трябваше да изпълни задачата. Докато решише косата си и я сплиташе, тя си припомни случките от предната вечер.

Изглежда, че нещастната ѝ връзка с Кристофър бе прекъсната веднъж завинаги, рязко прекършена — като нежна лоза от острието на ножа. Нямаше надежда за сдобряване. Но може би, мислеше си тя, докато завързваше края на плитката си с избеляла зелена панделка, такава раздяла бе по-лека за преживяване, отколкото много по-нежната, но разкъсваща раздяла при нейното заминаване.

Но дори да беше така, тя никога не бе изпитвала такава мъка. Повече от всякога я обзе отчаяна необходимост да напусне улица „Хенриета“, да се върне към стария начин на живот, тъй като да бъде толкова близо до Кристофър И в същото време толкова мъчително далеч от него бе цяло изтезание за нея. Нещата се усложняваха още повече от завръщането на Върджил в Ирландия и неизбежното пристигане на французите. Трябваше да бъде в състояние да изпълнява ролята си на пратеник, трябваше да се съсредоточи върху важните събития, които предстояха. Не можеше да се остави да скита по улиците, да проси, да се излага не само на опасностите навън, но и на онази зловеща заплаха, за която Кристофър бе намекнал и от която искаше да я предпази.

За сега, боеше се тя, ще трябва да остане там, където бе, като ненатрапващ се гост и да понася, доколкото може болката от студеното отношение на Кристофър. Надяваше се само, че той ще ѝ позволи още малко да остане под неговия покрив.

Агентът фантом представляваше друг проблем. Днес ще трябва да подаде сигнала, който ще покаже на агента, че тази неделя срещата е под Феъри Торн. Но как можеше да извърши тази задача? Как можеше тя, в прокълнатата си слепота, да намери глог, да откъсне

клонка, след това да се залута по препълнените улици и алеи, за да търси някой си аптекар, наречен Алабар? На кого да се довери за помощ? Днес подновяваха гардероба на Джейми за училище и той нямаше да е на разположение, нито пък можеше да помоли прислужниците на Кристофър да изпълнят тази странна молба от страх да не докладват на господаря си. Щеше да възложи тази мисия на Върджил, ако тяхната среща предната вечер не бе завършила злополучно.

Най-накрая след дълго мислене Ларк си състави план. После чу Гриндъл да влиза, за да запали огъня.

— Гриндъл — измърмори тя, хванала глава между ръцете си с нещастно изражение. — Искам да те помоля да ми помогнеш. Въпросът е личен.

— Какво има, господарке? — попита старата жена с тревога и забърза към нея.

— А... страдам от най-ужасното главоболие. Събудих се с нетърпими болки и с чувството, че главата ми ще експлодира. Знам едно лекарство, чай от една билка. Но... — поколеба се Ларк и направи гримаса на отчаяние.

— Но какво? Да не би да искате вода от свещен кладенец пък сега? Вече съм ви приготвила една отвара. Бутилката е запушена и сложена при вещите ви.

— Не, това е едно друго лекарство, което няма да се хареса на лорд Гласмийд. Всъщност, страхувам се, че ще го презре също както и твоите отвари. Виждаш ли, това е едно много старо народно лекарство. Такова, на което човек на науката би се присмял.

— Да ви приготвя ли, господарке? — предложи прислужницата.

— Не, по-добре аз да свърша това, но са ми необходими някои съставки.

— С удоволствие ще ви ги намеря. Така де, и аз страдам от главоболие и ще се радвам, ако се намери чай, дето помага.

— И да не кажеш на доктора! Той ужасно ще ни се разсърди, нали знаеш!

— А, няма, няма, господарке — тържествено обеща Гриндъл. — Кълна се в гроба на майка си. А какви съставки са ви необходими?

— Има една аптека на името на Алабар. Нали му знаеш магазина на улица „Джеймс“?

— Алабар... Алабар — замисли се тя. — Да, знам го.

— Тогава би ли ме завела там. Искам да купя сама съставките.

— Разбира се, че ще ви заведе. Сега ще ви помогна да се облечете, после ще закусите и ще излезем. Но трябва добре да се увиете, защото сутрешния въздух е мразовит. Даже има слана.

— Ъ... Гриндъл — каза Ларк, когато прислужницата ѝ донесе от гардероба роклята и наметалото. — Има ли... случайно глог в градината?

— Глог? — повтори прислужницата като бавно треперливо ехо.

— Да, чаят... трябва да го разбъркваме с клонче от глог.

— О, не, господарке, не бива! — Прислужницата бе ужасена. — Глогът служи на вещиците, не знаете ли? Никой смъртен не може да откъсне дори и листенце, без да рискува да си навлече могъщия им гняв. Та веднъж моят чичо, без да иска, откъсна клонка от глог, стана случайно, разбира се, но същата нощ го повали ужасна болест, появи му се пяна на устата, разбесня се, размаха пръсти във въздуха обезумял. Умря, горкият, преди изгрев-слънце.

— Не се бой — опита се да я успокои Ларк, — аз сама ще откъсна клона. Ти трябва само да ме заведеш до храста.

— Ами... — поколеба се Гриндъл, сякаш се чудеше дали това, че участва, ще ѝ навлече гнева на вещиците.

— Моля те — замоли ѝ се Ларк сърцераздирателно, тъй като доброто на Ирландия зависеше от помощта на тази жена. — Това ми е много необходимо. Господ ще те благослови за добрината ти.

Прислужничката въздъхна и измърмори неохотно си съгласие.

Времето се оказа по-сурово и мразовито тази сутрин от обичайното за сезона. Не духаше вятър, но сякаш ледени кристалчета трептяха из въздуха, правейки го толкова остър и леден, че дишането бе почти болезнено. Земята под стъпките на Ларк бе твърда като камък, замръзнала и побеляла от нощния лед.

— Трябва да има глог в дъното на градината — упътваше я Гриндъл, като произнасяше думите тихо, сякаш за да не я чуят въображаеми малки уши от свръхестествен произход. То е едно невзрачно растение, полуизсъхнало, пречупено, само с няколко зелени клонки. Но градинарят се бои да го отреже. Вбеси господаря, като отказа да го отсече. Господарят каза, че сам ще го стори напролет, пък аз казвам Господ да му е на помощ.

Повървяха още няколко крачки, ледът скърцаше под стъпките им. Накрая Гриндъл спря.

— А ето го тук. Не смее да се приближа повече, господарке. Но вие трябва само да пристъпите една-две крачки напред и ще го стигнете. Като откъсвате клончето, се помолете за себе си.

Ларк се опита да сподави внезапния прилив суеверен страх. Наистина ли този изсъхнал, клюмнал храст пред нея бе също като величествения си праисторически родител край морето, плът от плътта му? Дали наистина като откъсваше част от потомъка, осакатяваше и бащата?

Тя потрепери и се пресегна нагоре. Пипнешком намери една клонка, чийто връх бе раздвоен. Като стисна клончето с пръсти, разбра, че е вкочанено от студа. В началото то упорито се съпротивляваше, макар че тя го дърпаше и извиваше, но най-накрая, когато Ларк рязко изви китка, то силно изпука, като че ли искаше да оповести на цялата природа своето откъсване.

Ларк припряно прибра клончето в джоба си и се отправи към вратата.

— Отгук, господарке — повика я Гриндъл, — следвайте ме. — Има пътечка зад градината, която извежда на пътя. О, дано Бог ни спаси от гнева на вещиците!

Задъхана, Ларк последва резкия глас, докато най-накрая усети грубите кокалести пръсти на Гриндъл, които сграбчиха ръката ѝ. Двете изприпкаха на пътя, като се смесиха с други пешеходци, забързани в студа. Сред миризмите на прясна риба и на загниващ кей тракаха копита, трополяха колела, амбулантни търговци викаха — всичко това бяха ужасяващи звуци за слепия, който би бил безнадеждно загубен без водеща ръка сред врявата на улицата.

— Колко остава още Гриндъл? — попита Ларк, като стисна поздравно ръкава на прислужничката.

— Две преки. Минете вляво, бързо. Пред вас има канавка.

Накрая, след като отклони ръката на един просяк, водачката на Ларк намали забързания си ход и се спря, не без облекчение, пред избелелия надпис на аптеката, люлеещ се точно над главите им.

— Благодаря ти, Гриндъл. Ще вляза вътре сама.

— Но, господарке...

— Чакай ме тук. Няма да се бавя много. Можеш ли да видиш има ли някого вътре?

— Един господин купува нещо. Не виждам никой друг, освен един тъмен господин с бърз поглед и превръзка през главата. Стои зад тезгяха, сигурно той е Алабар.

— Тогава отвори ми вратата.

Прислужничката неохотно се подчини. Издрънча звънец, веднага след това се усети топлина и лъх на екзотични подправки и тамян, миризма на немита плът и горящ восък. За момент Ларк се спря, заслушана в шумоленето на хартия и звъна на монети. След това единственият клиент на магазина се приготви да тръгва и след като пожела лек ден на Ларк, излезе през скърцащата врата.

— Господин Алабар? — осмели се Ларк. Тя пристъпи две крачки, тъй като не знаеше къде е точно тезгяха.

Лъхна я остра миризма.

— Аз съм Алабар.

Гласът беше писклив и й звучеше съвсем чуждо, с непознат за нея акцент, макар че Ларк бе срещнала веднъж една дама във Франция, която говореше на някакъв източен език. Тя почувства резервираност и известна доза подозрение в тона му. Като продължи напред с протегнати ръце, тя намери тезгяха, зарови ръка в джоба си и извади клонката с двоен връх. Тъй като се почувства глупаво и не знаеше как да продължи това странно общуване, тя я постави нерешително върху грапавата повърхност на тезгяха, леко я побутна напред и зачака.

— Искате поръчката за днес, така ли? — попита Алабар безразлично, като ловко измъкна клонката от ръката ѝ, докосвайки я за момент със сухите си пръсти.

— Да. Бих искала да бъде доставена колкото се може по-скоро.

— Ще бъде сторено.

Като преглътна смутено, Ларк се запита дали можеше да повери съобщението на този неблагоприятно разположен непознат, който така си пестеше думите.

Нямаше време да си задава въпроси. Изведнъж входната врата изскърца, звънецът издрънча, някой пристъпи вътре и спря само на крачка зад нея.

— Искам да ми дадете нещо за главоболието ми, ако обичате — припряно заговори Ларк, докато гръбнакът ѝ потръпваше нервно.

Книжен пакет бе поставен внимателно в ръката ѝ. Желаяйки по-скоро да се махне от това място на особени миризми и непознати стъпки, Ларк зарови в портмонето си за единственото пени там, подаде го на аптекаря и се обърна да си върви. Без да има представа къде е застанал новодошлият, тя пое в посоката, в която смяташе, че се намира вратата, молейки се пътят ѝ да е чист. Уви, не беше. Тя се блъсна в нечие масивно тяло.

Дръпна се. Отварите паднаха от ръцете ѝ. Непознатият мълчаливо ги вдигна. Заеквайки, тя се извини и без да дочака отговора му, изхвърча през отворената врата към Гриндъл.

Когато пристигнаха на улица „Хенриета“, прислужницата поведе Ларк нагоре по стълбите, но младата жена отказа услугите ѝ и заповяда на бедната, трепереща камериерка да ѝ донесе чаша чай в кухнята. Като се залута по дългия коридор, Ларк чу гневен, познат глас.

— По дяволите! Изсипах проклетите неща. Къде са прислужниците, дявол да ги вземе! Никакви ги няма, като имаш нужда от тях, а когато не ти трябват, непрекъснато се въртят около теб...

Познавайки маркиза по гласа и доловила раздражението му, Ларк намери отвора на вратата, зад която той беснееше. Тя се поколеба за миг:

— Имате ли нужда от помощ, ваша светлост?

— Коя сте вие? О, да, благотворителното дело на сина ми, разбира се. Сега, щом така и така сте тука, поне може да използвате кръшната си фигура. Разпилях шепа нефрити под писалището и не ми е възможно да се наведе, за да ги събера. А не ми се иска да ги загубя, доста са ценни, наистина. Брат ми ги донесе от Ориента.

Ларк пристъпи напред, протегнала ръце, за да се предпазва от мебелите по пътя.

— Може ли само да ме насочите към писалището — попита тя, учудена от собствената си отзивчивост към този крайно неприятен човек.

— Бях забравил, че сте сляпа — каза маркизът с груб, безмилостен тон, но я поведе за ръка. — Не знам колко можете да ми помогнете.

Без да му обръща внимание, Ларк се наведе и започна да опипва ръбовете на писалището, инкрустирано с дърворезба. Затърси

разпилените скъпоценности под него. Веднага откри три или четири гладки камъчета с размери на яйца от червеношийка.

— Не мога да се доверя и на половината проклети прислужници за това — оплака се маркизът, като същевременно предупреждаваше и нея. — Те ще ги пъхнат в джобовете си и за нула време ще ги заложат.

Точно същата срамна идея бе минала през главата на Ларк. Цената само на едно камъче вероятно щеше да е достатъчна, за да покрива прехраната ѝ за цяла година.

— Какво представлява тази стая? — попита тя, за да отклони вниманието си от безсъвестните си мисли. Като се прилепи плътно към килима и протегна ръце колкото можеше по-навътре под писалището, тя успя да събере още няколко от разпилените камъчета.

— Това е стаята за скъпоценности, или поне аз така я наричам. Обикновено я държа заключена, защото само аз се наслаждавам на съдържанието ѝ. На онази стена там има чифт слонски бивни, а над тях е окачена лъвска глава. Зад вас има гръцка скулптура, а на пода пред огнището — килимче от зебровата кожа.

Ларк не каза нищо, вдигна още едно камъче и замръзна.

— А, Кристофър — възкликна стария преди тя да чуе тихите стъпки. — Влез, исках да говоря с тебе. Какво, по дяволите, си се втренчил. Това под писалището ми е просто твоята сляпа млада приятелка — търси разпилените ми скъпоценни камъчета.

— Наистина ли? — дойде смразяващ отговор.

Сърцето на Ларк заби силно при ледения глас на лорд Гласмийд. Отчаяна от това, че я бяха заварили в такова позорно положение, тя плъзна ръка по пода за последен път, хвана някакво си своенравно камъче и се надигна.

Когато подаде този трофей на маркиза, той добави, че това е двадесетият и последен нефрит, пусна го в торбичката при останалите и покани Кристофър да седне.

— Тази сутрин изглеждаш като ранен в главата глиган, момко — измърмори той. — Сипи си малко бренди, за бога, и престани да се чумериш. Искам да ти покажа нещо.

При тази странна нотка в гласа на баща си Кристофър го изгледа замислено. Необичайно смущение бе легнало върху благородните ястребови черти на лицето му, тъмносините му очи блестяха странно. Той си помисли колко подходящ декор бе тази стая за властния

аристократ. Колко прекрасно допълваха тези ексцентрични съкровища неговата застаряваща, но царствена осанка. В контраст с него простичко облечената Ларк стоеше мълчаливо настрана. Тя дори не можеше да излезе, тъй като изходът бе блокиран от Кристофър. Изглеждаше така, сякаш искаше да бъде далеч оттук. Естествено маркизът бе забравил за присъствието ѝ. Имаше навика да се отнася към тези, които бяха с по-ниско положение, като към празно пространство.

Чувствайки болката от предателството ѝ като жива рана, Кристофър отмести погледа си от лицето ѝ.

— Ходи ли вече в болницата тази сутрин? — попита маркизът.

— Да. Преди два часа направих една операция.

— Каква операция?

— Извадих куршум от крака на един войник.

— О-о, и кой го е сложил там?

— Някой независим ирландец, предполагам.

Маркизът просъска:

— Проклети революционери. Както и да е — продължи той, след като Кристофър седна на стола, облицован с щраусова кожа — повикахте тук, за да направя едно признание. Всъщност това е една тайна, която трябваше отдавна да ти разкрия... но бях решил да мълча, за да спестя болката на друг. Себастиан... няма ли да дойде да ме види тук?

Кристофър се поколеба, като потърка разсеяно с палец бедрото си през изпънатия панталон.

— Не мисля, татко. Той...

— Не го извинявай! — Прилив на величествена сила накара фигурата на стария да потрепери и той произнесе думите си натъртено, полугневно, полуукорително. — Вече прекалено дълго го извиняваш, Кристофър... прекалено дълго.

Маркизът спря, за да си поеме дъх след внезапния пристъп на кашлица. Най-накрая, след като прочисти гърлото си, той заповяда меко.

— Сега, Крис, нека си припомним за момент как се появи Себастиан при нас, тъй като е необходимо да подредя фактите, за да хвърля светлина върху тайната. Спомни си в деня, в който Себастиан пристигна в Килдеър, той бе добре облечен, нали?

Кристофър наблюдаваше баща си внимателно със сините си очи, любопитството му бе събудено.

— Да... — отговори той бавно.

— И майка му също бе добре облечена. Тя носеше много скъпа рубинена огърлица около шията си, нали си спомняш? И конят ѝ бе много скъп, както и оседлаването му. Всички се догаждахме, че Себастиан е от богат, може би дори благороден произход, от който можеше да се възползва толкова, колкото и от бащиното си име. Той се хвана за тази идея и те тормозеше с нея докато успя да ти насади чувство за вина. И наистина, зная, че продължаваш все още да имаш угризения.

Маркизът прекъсна речта си, сякаш очакваше синът му да се признае за виновен. Но не последва нито признаване, нито отричане.

— Себастиан вярва — продължи старият, — че чрез смъртта на майка му и последвалата загуба на произхода му ти си му отнел с измама някакво негово рождено право, богато наследство, което очаква някъде неговото завръщане. Той те мрази заради това, за престъпната ти небрежност с проклетата змия. Разбира се, доколкото зависи от мен, ти си напълно оневинен от крехката си възраст и липсата на зъл умисъл.

Като изхриптя леко, маркизът стана и се разгъпка из стаята, спирайки се тук-там, за да докосне кехлибареното преспание или някаква рядка книга.

— Заради теб исках да направя всичко за момчето — каза той. — Много години търсих поне един роднина или адвокат, или познат, който да ми даде името му и да разреши загадката. Най-накрая получих писмо, което възнагради усилията ми. Сега то е на почти едно десетилетие. — Той посочи с глава. — Можеш да го намериш в горното чекмедже на писалището ми.

Ларк усети важността на тази среща между баща и син, въздействието на толкова дълго скриваните обстоятелства около вината на Кристофър.

Стъпките му отмерени и бавни, прекосиха стаята и тя се дръпна незабележимо назад, чувайки стърженето на полираното дърво, когато чекмеджето се отваряше. Последва шум от стар, втвърден пергамент. После настъпи дълга тишина — явно четяха редовете на писмото, без съмнение поизбледнели от времето.

— Себастиан е син на циганка — каза след малко Кристофър в почуда. Той продължи да чете:

„Една жена с леко и неморално поведение, прелъстителка и крадла, обра парите и скъпоценностите ми, след като любезно бях предложил на нея и на сина ѝ почтен покрив и работа. Открадна ми и коня, и дрехи от семейния гардероб. Мислех, че бащата е неизвестен, но по-късно разбрах, че всъщност е извънбрачно дете от някой табор.“

Пергаментът отново изскърца — Кристофър обърна на другата страница и продължи да чете:

„Очевидно те не са и никога не са били нищо повече от скитници, които обикалят провинцията и крадат каквото могат. Желая ви успех с момчето. А колкото се отнася до майка му — не мога да скърбя за нейната смърт.“

Младият граф прегъна посланието и завърши тихо:

— Писмото е подписано от един йоркширски земевладелец.

— Така че, виждаш ли, Кристофър — каза маркизът, — Себастиан погрешно си е въобразявал, че е наследник на титла, допуснал е целият му живот да се вгорчи от тази мнима загуба. Наистина е загубил майка си, която е обичал, но ние му дадохме всички привилегии и го обсипахме с топлина за компенсация.

Последва тишина. Ларк остана неподвижна като каменна статуя, за да не я наруши — бе удивена от това, което бе научила.

— Кристофър... — гласът на маркиза изведнъж зазвуча по-тихо и немощно. — Остави Себастиан да се махне. Не го защитавай повече, не страдай повече заради неговите грешки. Прекалено дълго си му угаждал. — В гласа му имаше тъга. — Онзи ден дочух скарването ви — онова, което завърши с размяна на удари. Остави Себастиан на отговорността на неговия собствен характер, остави го да понесе

последствията от собствените си действия. Не се занимавай повече с него.

Кристофър отиде до прозореца, загледа се навън, замислен върху думите на баща си.

— Не мога, татко — каза той накрая. — Предполагам, че чувството на чест, което си възпитал у мен, е прекалено дълбоко. Аз причиних зло на Себастиан — неволно или не, аз убих майка му. Винаги ще нося това бреме.

В този момент Ларк се измъкна незабелязано от стаята, разстроена, че неволно бе чула този толкова личен разговор между Кристофър и баща му — макар че в началото никой от двамата явно нямаше нищо против нейното присъствие, а после съвсем бяха забравили за нея. Мислеше колко трагична съдба бе свързала пътищата на двете момчета.

В бързината и вълнението си тя направи погрешен завой и няколко минути се лута из коридора в пълно объркване, но бе прежалено горда, за да повика помощ, особено ако дойдеше Кристофър. Тя тъкмо се бе завъртяла в противоположната посока, когато вниманието ѝ бе приковано от раздвижване във вестибюла.

Бяха дошли гости. Тя дочу мъжки гласове и шум от палта и чадъри, които се поемаха от лакея. Тогава стъпките на Кристофър отекнаха по мраморните плочки. Със звучния си глас той поздрави всеки от посетителите, като ги наричаше по име.

Ларк потрепери, като чу титлите им.

Точно под нея бяха тримата най-влиятелни управници на Ирландия, които доминираха над ирландския кабинет с такава тежка ръка, че техните противници бяха започнали да ги наричат „Хунтата“. На теория изпълнителната власт на Ирландия се осъществяваше от вицекраля, който бе пряко отговорен пред английския крал, но тези тримата години наред успяваха ловко да манипулират пионката на Джордж.

— Да се отдадем на бордо и билиард преди обяда, какво ще кажете, господа? — запита Кристофър, след като си размениха обичайните любезности.

Ларк бързо се шмугна в най-близката стая и се скри зад вратата с туптящо сърце. Знаеше, че стаята с билиарда бе на този етаж, в това крило и към нея се отиваше точно по тези стълби, по които сега се

изкачваха гостите, не знаейки как да постъпи, завладяна от страх да не я хванат, докато се лута глупаво из коридора, тя остана на мястото си и се заслуша в стъпките на мъжете. Те се засмяха на някаква остроумна шега на Кристофър и тя си ги представи, сякаш видя обувките им от фина кожа, докато ги чуваше да се изкачват по стълбите. Представи си ръчно бродираните им жилетки и сатенени панталони, разпуснатите им маниери. Накрая си представи техния домакин, по-млад, по-слаб, с красиво лице, но също толкова патрицианско, колкото и техните.

За няколко минути тя се прилепи плътно до стената, докато чакаше враговете на нейната класа да влязат в стаята от другата страна на коридора. Тя чуваше циничните им шеги и смях, чу дрънченето на чашите им, когато донесоха питиетата и коментарите им, когато заговориха за жени, коне и... политика.

Изведнъж се сети, че те могат да кажат нещо, което би имало важно значение за Каузата, нещо, което тя би могла да предаде на агента. Като си помисли това, сърцето ѝ заби силно. Подслушването изведнъж придоби по-благородния смисъл на шпионаж.

След това чу рязко разбиване на топки и разбра, че билиардът е започнал и при последвалия шум от търкалянето на топките по масата трябваше да се напряга, за да долови разговора им. Ларк крадешком се придвижи по-близо до отворената врата на стаята, в която беше, и се сви под една маса. Щом долепи ухо до стената, започна да различава гласовете на гостите. До нея достигаха смислени откъслеци от разговора.

— Милицията в готовност ли е, как мислите? — запита по-възрастният лорд канцлер с дълбок и сериозен глас.

— Касълреа твърди, че е готов — отвърна Кристофър. — Дори е нетърпелив да се срещне с тях.

— Да имате представа колко французи ще дойдат?

Отговорът на Кристофър почти се заглуши от една топка, която бе ударена и заобикаля по масата.

— Никаква. Но не вярвам да са повече отколкото нашите войски могат да овладеят. Освен това, засега слухът, че французите са заинтересовани от подобен налудничав план, е непотвърден.

— Но все пак ние сме длъжни да го приемем сериозно. Проклетият Улф Тоун! — изруга председателят на комисията по националния доход. — Така бих се радвал да видя главата му на плато!

Трябваше да го обесим, вместо да го заточаваме. Кой би помислил, че той може да стигне толкова далеч и да убеди Франция в плана си за подпомагане на проклетите „ирландски братя“.

— Знаете, че французите се интересуват от всичко, което може да навреди на Англия — каза Кристофър. — Склонен съм да мисля, че Тоун е обещал на ръководството революция в Ирландия. Те биха били много доволни, ако можеха да отделят Ирландия от краля.

— Но целите на Тоун са абсурдни — изсумтя председателят на комисията. — Като че ли в парламента могат да се допуснат католици. Ами че — добави той разпалено — в техните некомпетентни ръце страната ни отново би се върнала в ранното средновековие за няма и две седмици.

Всички започнаха да подхвърлят остроумни забележки и Ларк се раздвижи неспокойно — омразата ѝ към тази групичка от циници закипя силно.

— Разбира се — замислено подхвана председателят, като промени тона, — управлението на народа вече е факт във Франция и Америка, да не споменаваме и няколко други европейски страни. Не можем да се отнасяме към това несериозно, или да се правим, че не ни е грижа.

Неговото изказване сякаш угнети разговора за миг. Дим от лула се плъзна под вратата на тънки струйки и подразни ноздрите на Ларк. После чу дрънченето на чашите, които домакинът бе напълнил наново. Тя си представи как тримата високопоставени мъже отпиват от скъпото бордо и смръзили вежди, обмислят разположението на разпръснатите топки.

След още едно завъртане говорителят на парламента каза:

— Страхувам се, че за французите няма да е непосилно да се промъкнат покрай нашата флота тъкмо сега, когато имаме толкова много проблеми навсякъде и не можем да защитаваме границите си по вода. Чудя се къде ли ще изберат да акостират жабарите. Имате ли някаква информация по този въпрос, лорд Гласмийд?

Ларк затаи дъх.

Тракането на билиардните топки, които се сблъскаха и се удряха в ръбовете на масата, забави отговора на Кристофър. Едва когато те застанаха неподвижни, той благоволи да заговори и тихите му,

решителни думи накараха Ларк да чувства как земята ѝ се разтваря под краката.

— Не. Но много се надявам да се добера до такава информация, добри ми приятелю... наистина много се надявам.

В гласа на графа безпогрешно се усещаше поверителна нотка, макар че само някой, който добре го познаваше, можеше да я разпознае.

Ларк се хвана за гърлото. Вероятно този човек, когото обичаше толкова нежно, бе по-голям враг, отколкото се бе опасявала.

„Знаеше ли той каква бе тайната, която ѝ бе отредена да носи в сърцето си?“

18.

— По дяволите, Ларк! Последните няколко дни щях да полудея от тревога за теб, мина ми какво ли не през главата, представях си какво може да ти се е случило в ръцете на онзи арогантен ирландски фронт!

Върджил възбудено говореше, докато конят му се насочи към една заблатена местност, която бе опасна дори през деня.

— Много ми бе трудно да мълча — продължи той. — Да слушам, докато той си играеше с теб на котка и мишка и ни унижаваше с обидите си. Как ми се искаше да го фрасна! Кълна ти се, още ме сърби ръката да му размажа физиономията!

Като дръпна поводите, той намали хода на шарения жребец, докато се изравни с коня на сестра си.

— Но не съм толкова глупав — добави той. — Мръсникът е поне една глава по-висок от мен и с два пъти по-широки рамене.

— Щеше да е глупаво да го провокираш — съгласи се Ларк. — Той трудно излиза от релси, но веднъж като се ядоса, става страшно. Ти постъпи умно, макар и да се наложи да понесеш този удар върху честта си. Освен това неговото предположение за нашите отношения бе най-доброто прикритие. А и той... по никакъв начин не ме нарани, когато ги напусна.

Тя се изчерви, като си спомни епизода, който така я бе изтощил. Колкото до Кристофър — той дори не бе минавал покрай прага ѝ, откакто се случи този ужасен инцидент.

— Несъмнено той има собственическо отношение към теб — каза Върджил, който не искаше да прекрати темата. — Това никак не ми хареса.

— Това е маниер на хората от неговата класа — каза тя като се опитваше да потисне емоцията в гласа си и с надеждата, че с това обяснение ще сложи край на темата.

Конят ѝ внезапно спря и брат ѝ нетърпеливо дръпна непокорното животно за поводите, за да го накара да прекоси тесния, изгърбен мост,

в средата на който се намираха.

— Съжалявам, мъничката ми. Тези опърничави животни, които вземаме под наем, никак не са гледани — наистина, те са най-мършавите и болнави същества, които някога съм яздил. Но ще ни отведат дотам.

— Какво е времето, освен че е влажно и има остър вятър? — попита Ларк, като се сгуши по-надълбоко в наметалото си.

— Има луна, която на моменти се закрива. Облаците са нависоко, на големи парцали, зад които луната се губи от щастие, смятам, че няма да вали, макар че може да замръзнем от студ, преди да сме завършили задачата.

Старата, не импрегнирана кожа на седлото му проскърца, когато той се извърна назад.

— Света дево, този път е съвсем пуст! От четири мили не съм видял дори и краварник. Пътеката е толкова лошо очертана и влажна, че няма да се изненадам, ако с нашите тромави кончета потънем в някое благо.

— Мисля, че чувам морето — каза Ларк, като се понадигна на стремената си и изви шия, за да се заслуша.

— Не и аз — каза Върджил. — Чуват съм, че...

— Слепите хора развиват остър слух — довърши тя, когато той се поколеба.

— Ами, да.

— Вярно е.

Около две мили те язدهа в тишина по мъгливия, вълнообразен бряг с плътно нахлупени качулки срещу острия, влажен морски вятър. Конете сякаш забавиха ход, понаведоха главите си изпънаха уши, сякаш устояването на челния вятър им представляваше голямо усилие.

— А! — възкликна Върджил. — Знакът, който ти описа, изникна ей там до пътеката.

— Подмини го — започна да го напътства Ларк, която трепна от вълнение поради приближаването на срещата ѝ с агента. — После ще видиш нашия път да се стеснява до нещо като пътечка за прекарване на овце, тясна и дълбоко набраздена. Ако я следваме четвърт миля, ще ни отведе близо до малка горичка от наклонени от вятъра явори. Ти можеш да ме изчакаш под клоните им, а аз ще продължа малко нататък до мястото на срещата с нашия сподвижник.

— Това място е мрачно и зловещо — каза Върджил. — И, мили боже, никога не ми е било толкова студено! Вятърът реже като нож.

С нетърпеливо подръпване на поводите и лек удар в хълбоците на животното той потегли напред.

— Когато свободата на Ирландия бъде извоювана и моята работа свърши, кълна се, че няма да мръдна от Южна Франция!

Малко по-късно той помогна на Ларк да слезе от седлото и когато замръзналите ѝ пръсти стъпиха на вкочанената от студ земя, тя изтръпна от болка и леко се залюля на краката си.

— Трябва да ми помогнеш да се ориентирам, Върджил — каза му тя, като трепереше от студ без топлината на коня. — Трябва да намеря пътеката, да изкача хълма и да чакам под Феъри Торн до скалата над морето.

— Ларк... — поколеба се брат ѝ, очевидно несъгласен с плана. — Не можеш да направиш това. Не искам да те обидя, но, за бога, можеш да паднеш в морето! Как ще разбереш къде точно стъпваш?

— Върджил, няма да слушам опяванията ти отново. Нарездаш като стара баба. Ходила съм по тази пътека милиони пъти по тъмното и знам всяка ивица наизуст. Тя е дълбока бразда в пясъка, покрита със снопове трева от двете страни. Няма да е трудно да се придържам о нея и по звука на морето ще се ориентирам къде да се спра и да чакам.

— Това не ми харесва. Не виждам причина да не отида аз самият или поне да те придружа по пътеката.

— Съществува една много сериозна причина, която съм ти повторила поне дванайсетина пъти, откакто сме тръгнали. Агентът няма да се появи, ако разбере, че го чака някой друг или ако види, че някой ме придружава. Това е условие, което уговорихме с пратеника още преди да се бяхме срещнали и без съмнение е необходимо, за да защитава самоличността му.

— Е, много добре — каза ядосано Върджил, като се предаде най-накрая. — Ще те чакам тук, щом така трябва. Но предаването на съобщението ще ти отнеме само няколко минути и ако не се появиш в разумно време, ще дойда да те взема.

— Съгласна съм. Сега ме заведи при пътеката.

Той се подчини и след минута пусна лакътя ѝ с явно нежелание. След това тя тръгна сама, минавайки под няколко яворови дървета, чиито клони виеха жално под напора на вятъра, който брулеше

върховете им. Треперейки, почти изцяло скована от студ, тя бавно си проправяше път през дънерите, като неотклонно се придържаше към разровената от копита пътека.

Дори и когато виждаше, това място ѝ се струваше зловещо, изоставено от хората и посещавано от духове, сякаш забравено от всички, освен от онези призрачни същества, които си намираха работа там. Сега тя не можеше да види дори и най-смътните очертания на напукания и вдлъбнат пейзаж — той оставаше само спомен. Вместо него бученето на големите вълни и звукът от свиренето на вятъра изпълваха сетивата ѝ, разклащайки увереността ѝ.

Тя извървя около трийсетина крачки. Призрачните очертания на Феъри Торн трябваше да са вече наблизо. Дали той я гледаше от наблюдателния си пост, дали следеше със скрит поглед напредването ѝ?

Шумът от морето стана оглушителен, несигурното ѝ чувство за ориентация я напусна и тя се зачуди дали не се е приближила твърде много до скалата. Побоя се да отиде по-нататък. Изведнъж не можеше да различи дали е с лице към изток или към запад, зачуди се дали Феъри Торн се намира от лявата ѝ страна или от дясната. Сърцето ѝ заби учестено. Завъртя ѝ се главата и трябваше да напрегне мускулите на краката си, за да не се залюлее и да не падне.

— Не губете съзнание и не падайте в морето, преди да сте ми предали съобщението.

Гласът идваше от тъмнината, почти неуловим сред тътена на прилива. Но ръката, която хвана Ларк за рамото бе доста осезаема, стискането бе толкова силно, че я накара да се намръщи. Тя я поведе няколко стъпки назад, което я накара да осъзнае, че е стояла опасно близо над пропастта.

— Нямахте да падна — противопостави се тя, раздразнена както винаги от насмешливия му тон.

Като не благоволи да оспори твърдението ѝ, той попита:

— Какво имате за мен тази вечер?

Развълнувана, Ларк си пое дълбоко дъх, важноста на съобщението премахна раздразнението ѝ.

— Времето приближава. Улф Тоун е свършил работата си. Тридесет и пет френски кораба и дванадесет хилядна войска се събира, за да помогнат на каузата. Щом извоюваме свободата си, ще настъпят

към Лондон и ще свалят краля — ще завладеят Англия. Генерал Хош ще бъде главнокомандуващ на акцията. Моят информатор мисли, че няма по-добър предводител от него, освен самия Бонапарт, разбира се.

Дори при силния шум на вятъра в ушите ѝ на Ларк ѝ се стори, че чува как събеседникът ѝ хлъцна от удивление.

Моментът бе исторически, двамата заговорници осъзнаваха, че историята е на прага на промяната — промяна, за която и двамата бяха дали своя принос. Но и двамата разбираха също така че най-тежката и сериозна работа все още предстои. Щяха да се жертват много хора, преди да се промени историята на Ирландия, щяха да настанат кръвопролития, преди да се усети вкуса на победата.

— Решено ли е кога и къде ще пристигнат? — попита я рязко агентът фантом.

— Ами... — тя се спря, мръщейки се. Нещо в тона му, почти неуловимо, я накара да се разтревожи. — Какво казахте?

Тя го чу да прочиства гърлото си, преди да повтори въпроса с грубия си акцент:

— Знаете ли вече датата и мястото на пристигането им?

Тя поклати глава, все още притеснена от някакъв натраплив спомен.

— Не... но скоро ще разбере. Много скоро. И това ще бъде последното ми съобщение за вас.

Агентът замълча. Ларк се зачуди какви мисли изпълваха острия му и непроницаем ум. Дали ще почувства облекчение като нея, след като приключат тези припрени срещи.

— Ще се свържете с мен отново чрез Алабар, нали? — попита накрая той.

— Да, разбира се. — И тъй като бе премръзнала, а и раздразнена от резкия му тон, тя добави: — Приятна вечер!

Ларк очакваше той да си тръгне. Само тогава тя щеше да се обърне и да се опита да налучка трудния си път обратно. Минаха няколко дълги секунди и макар че девойката напрягаше слуха си да чуе стъпките му по камъните, той не помръдваше.

Без да знае защо той се помайва, тя нервно се обърна, молейки се усетят ѝ за ориентация да я отведе надолу по пътеката. Но нямаше възможност да провери, тъй като мъжът я сграбчи за ръката.

— Ще ви придружа обратно до коня ви — каза раздражителният ѝ съмишленик. Думите му се люлееха на опашката на вятъра, толкова тихи, че тя едва ги чу.

Тя застина, съпротивлявайки се на силната му ръка.

— Няма нужда, сама ще си намеря пътя.

— В никакъв случай.

Явно нямаше нужда от по-нататъшен спор. Ларк бе просто повлечена по неравната земя като парцалива кукла и през цялото време се чудеше какво ще направи водачът ѝ като открие, че Върджил я е съпроводил до мястото на срещата.

Но агентът нищо не каза, когато стигнаха до мястото, където чакаше Върджил. Без много да се церемони, той я вдигна на гърба на коня, сложи поводите в ръцете ѝ и ѝ пожела грубо „лека нощ“.

След това точно когато той се обърна, остър изстрел прониза въздуха.

Ларк усети парване по китката си, чувството за това бе съвсем смътно, тъй като тя се опитваше да проумее настъпилия внезапен хаос. Конят ѝ отстъпи назад, завъртя се, а Върджил крещеше думи, които тя не можеше да разбере, но ясно чу как агентът рязко изкомандва:

— Махнете я оттук! Тръгвайте, за бога!

След това, когато конят ѝ, ужасен, се втурна напред, тя чу още изстрели и разбра, че агентът фантом бе стрелял... и някой бе отвърнал на изстрела му.

Когато Върджил ѝ помагаше да се промъкне през вратата зад къщата на лорд Гласмийд. Ларк бе толкова премръзнала, че и най-малкото движение ѝ причиняваше болка. Раната на китката ѝ бе дори още по-болезнена, но, изглежда, беше само драскотина от куршум и вече не кървеше, затова тя продължаваше да я крие от брат си. Физическото състояние на брат ѝ не беше по-добро от нейното. Всъщност той винаги бе бил с доста крехко телосложение и когато се спря, за да се сбoguва, зъбите му тракаха неудържимо.

— Къде ще отседнеш тази нощ — попита тя загрижено. — Има ли кой да те приюти?

Той не отговори.

— Ларк, тревожи ме пребиваването ти под този покрив. Тръгни си оттук колкото можеш по-скоро. А и изстрелите тази вечер...

— Върджил, върви. И двамата сме премръзнали, а и каквото и да кажеш, то няма да ме накара да се отклоня от пътя, който съм избрала. Вече обсъждахме това много пъти.

Тя говореше рязко, за да прикрие треперенето на гласа си, породено от факта, че брат ѝ трябваше да замине за Франция.

— Когато всичко това свърши — каза той, — когато революционната ми работа приключи, вие с Джейми ще дойдете във Франция, за да живеем заедно. Засега ще ви изпращам пари, когато мога. Поддържайте връзка с мен чрез Пийдър от Лотъри Хол. А ти каза, че имаш приятел, при когото можеш да отидеш, като си тръгнеш оттук.

— Върджил! — Ларк го притисна още веднъж към гърдите си и за един кратък и мъчителен момент опря буза в неговата. После твърдо се отдръпна:

— Ще се справя.

Тогава той за трети път я попита:

— Ще стигнеш ли сама до къщата?

— Ще следвам стената. Сега върви.

Малко по-късно тя завъртя в ключалката ключа, който беше откраднала, и влезе вътре. Като се промъкваше към стълбите, Ларк имаше чувството, че никога не ѝ било толкова тежко. Бе останала напълно сама. Питаше се дали не бе загубила дори и агента фантом, дали не бе повален от безмилостния убиец, който бе дебнал на мястото на тяхната среща. Не лежеше ли той сега на зловещата пътека за Феъри Торн като тайнствена безименна личност, застинала във вечен сън.

Не можеше да не си помисли, че този убиец бе нейното проклетие — онзи златокос благородник, който бе убил чичо ѝ. Тя не бе споделила подозрението си с Върджил, за да му спести тревогата, а бе настоявала, че изстрелът е бил отправен към агента. И все пак, ако стрелецът се бе целил малко по-добре, нейната революционна дейност нямаше повече да торМОЗИ безпощадните лоялисти.

А Кристофър? Чувствата ѝ към него бяха толкова объркани — гняв, подозрение, желание, благодарност, угризение и дори страх —

всичко това се смесваше в невъобразим хаос. Но любовта триумфираше над всичко.

Тя въздъхна с облекчение, когато най-сетне стигна до стаята си. Отиде право при огнището, отпусна се на пода, свали със стенание обувките и чорапите си и приближи пръстите на краката си към огъня. Ако не беше толкова заета с проблемите си и изтощена от уморителното яздене, щеше да се зачуди защо огънят гори толкова добре. Оставаха само няколко часа до зората, а пламъците горяха като току-що запалени.

— Утре краката ти сигурно ще се възпалят.

Като извика. Ларк рязко подскочи и извика с ръка на сърцето.

— Имаш ужасния навик да се появяваш внезапно — отвърна грубо тя. — Това е крайно невъзпитано, но е особено жесток, когато се отнася за сляп човек.

Кристофър стоеше на прага, подпирайки умореното си тяло на вратата и гледаше войнствената си гостенка с облекчение в сините си очи.

Макар че тайно бе проследил Ларк до улица „Хенриета“ и я бе видял в безопасност до портата — заедно с онзи страхлив кучи син, когото бе скрила в стаята си преди няколко нощи — искаше да се увери, че тя е добре. Изстрелът бе профучал толкова ужасно близо тази вечер, че той се уплаши да не би тя да е улучена. Все още не знаеше дали куршумът е бил предназначен за нея или за него. И най-вероятно никога нямаше да узнае, тъй като стрелецът бе избягал след изстрела на Кристофър.

Но ето — тя е тук — жива и здрава, наведена напред с протегнати към огъня ръце и крака.

Кристофър потърка очи, лицето му изглеждаше измъчено от стреса. Бе доволен, че Ларк не можеше да забележи неописуемата му уязвимост спрямо нея. През целия път до вкъщи той се бореше с противоречивите си чувства към тази жена, любовта му се сблъскваше с разума, страстта му — със спокойствието. Тази червенокоса дъщеря на ратай, която по свой собствен избор се бе включила в нелегалната революционна борба, трябваше да му предаде само още едно съобщение — най-важното съобщение за страната му. Но трябваше ли да й позволи да продължи това опасно начинание, да допусне тя да

рисува живота си, за да му помогне да постигне свободата на Ирландия?

За негово нещастие тя не бе само негов съмишленник в рискования шпионаж. Тя бе... какво? Не бе негова любима — и никога нямаше да бъде, макар че той все още копнееше за нея толкова силно, че коремът му се свиваше в болезнения спазъм на желанието.

Като гледаше нейното крехко, почти детско тяло до огнището, решителния профил, който така обожаваше, знаеше, че не можеше да позволи неговата кралица на феите да продължи участието си в заговора. В този момент той не бе нито войнстващ бунтовник, нито твърд лоялист. Той бе просто един човек, воден от инстинкта да защити жената, която обича.

И независимо от цената — или от техните отношения — той щеше да я изведе от рискованата игра, която те двамата играеха на лунна светлина.

— Изглеждате доста премръзнала, госпожице Балинтър — каза Кристофър, като се подготвяше за това, което трябваше да направи.

Тя седеше на килима. Изглеждаше отпаднала, но въпреки това не бе способна да прикрие тревогата си при неговото приближаване. Той си представяше мисловното напрежение в главата ѝ, докато се опитваше да измисли извинение за отсъствието си тази нощ.

Графът взе една кана от шкафа, наля питие, наведе се и го постави в ръката ѝ.

— Това е уиски, изпий го.

Тя се подчини без колебание, докато той удобно се настани до нея пред огнището, загледан в изражението ѝ.

— Каква бе неотложната причина, която те накара да размениш топлината на моя дом за суровата нощ навън, скъпа моя? — попита той, след като тя преглътна и остави чашата настрана.

Ларк вдигна рамене и му сервира най-плитката лъжа.

— Тормозеше ме безпокойство. Аз... излязох в градината за малко... за да поседея навън.

— Аха, но теб те нямаше с часове... пет, може би, шест.

— Често губя представа за времето.

— Нима? В такъв случай се чудя, след като ти... ъ-ъ, си седяла в градината, да не би случайно да си нагазила в кладенеца?

Като го стрелна с незрящите си очи, тя скромно подпъкна стъпалата си под полата.

— Не, разбира се.

— Не? Но цялата долна част на наметката ти е мокра, направо прогизнала.

Ларк скръсти ръце и мислено изруга проклетото наметало. Когато се върна, тя бе свалила тежката дреха и я бе окачила на ръба на полицата над камината, където все още висеше. Знаеше, че е опръскана от копитата на коня, тъй като Върджил бе превел техните жребци през дълбок бърз поток, за да съкрати пътя до вкъщи. Тя си представяше как арогантният млад граф хваща подгъва между палеца и показалеца си и го разглежда с проникателните си очи под въпросително вдигнати вежди.

— Може би се е намокрила от росата — каза тя, колкото да даде някакъв отговор.

— Вероятно... — подхвана Кристофър с престорено объркан тон, преди да продължи да засилва напрежението. — Но как би обяснила конските косми, които са се полепили по вътрешната страна на наметалото? Не си имала случай да яздиш, а и вчера перачката почисти дрехата — видях я с очите си.

— Вероятно космите са на Бакхус.

Кристофър се наведе, взе китката ѝ и я обърна, като посочи с пръст прясната кървяща рана.

— А това?

Когато тя отвори уста, за да каже нещо, той допря пръст до устните ѝ, за да я спре.

— Сигурен съм, че и този ти отговор ще бъде толкова изобретателен колкото и другите, но, Ларк, по-добре не ми губи времето.

Той взе сапун и мокра кърпа от мивката. После с умело движение, което Ларк познаваше така добре, той почисти раната със сигурна и грижлива ръка. Тази близост я накара да потрепне и в главата ѝ нахлу спомена за минали ласки.

— Наистина ли ме мислиш за такъв глупак? — попита я той след малко.

Тя забеляза, че сега тонът му бе откровен, подканващ, почти настояващ за доверие. Разнежена от познатата интимност на гласа му,

тя наведе глава, за да скрие лицето си. Не искаше той да наблюдава изражението ѝ. Тя разбра, че на този етап е приключила първата фаза на дуела им — или поне словесната му игра. Сега той щеше открито да я разпитва, да изисква отговори от нея, които тя не можеше да му даде.

Щом Ларк замълча, Кристофър се наведе както бе коленичил и тя усети как двете му ръце се сключват около нейните, за да я вдигне. Девойката не оказа съпротива, тъй като това би било безсмислено. Но и не издаде с изражението си какво бе за нея неговата близост. Въпреки грубите му движения, в които нямаше нежност, а гняв, тя изпита удоволствие от допира му.

— Каква работа вършеше тази вечер? — настоятелно запита той. Коприненият му дъх докосваше лицето ѝ и я караше да потръпва.

Тя стисна зъби, отказвайки да се поддаде на натиска му.

— Моя си.

Той изсумтя.

— Искаш да кажеш на Улф Тоун! Недей да ме лъжеш, Ларк! Ти изпълняваше задача за независимите ирландци тази вечер, не е ли така? Не е ли така?

Той я разтърси, гласът му стана по-твърд и по-сериозен.

— Дори и да нямах собствена информация за твоята дейност, ти никога не си скривала симпатиите си към братството на Тоун.

— И какво от това? — предизвикателно каза тя, като отмести ръцете му и най-накрая гневът ѝ надделя над сдържаността, която си бе наложила.

— Ти си предателка на страната си, за бога, Ларк. Знаеш ли какво е наказанието за това?

— Много добре знам. А ти какво, заплашваш ли ме? Нима не мога да ти се доверя? — Живях под покрива ти през най-тежките дни от живота си. Бях безпомощна, отчаяна, загубена... толкова изплашена. Докато ме държеше в прегръдките си като малко дете, аз ти изплаквах страховете си, проливах сълзи на рамото ти... и, да, доверих ти и политическите си убеждения. Защо се учудваш сега? Като че ли може една дъщеря на ратай католик да подкрепя друга кауза, освен бунтовническата!

Тя говореше разпалено, но сълзи замъгляваха очите ѝ, като си мислеше за крехката любов между тях, която бавно се разпадаше. Дори и да бе останала някоя нишка след мъчителната сцена предната

вечер, сега и тя се бе опънала до скъсване. Ларк усещаше, че бе дошъл моментът графът да използва политическите ѝ убеждения срещу нея, да се опита да я жертва заради собствените си тъмни цели. Окончателната им раздяла наближаваше, тя бе сигурна в това. Вече чувстваше как струните на сърцето ѝ се късат и тя извика с цялата си болка:

— Вярвах, че си ми приятел, Кристофър! Мислех, че между нас има една особена връзка. И в един безразсъден и безумен миг щях да ти позволя да ме опознаеш, щях да стана твоя любовница! Как можа дори да си помислиш да ме предадеш сега.

Кристофър трябваше да извърне глава, за да не гледа сълзите, които се процеждаха изпод миглите ѝ. Той се втренчи в шарката на килима, слушайки нейното хълцане. Когато се осмели отново да наруши натежалата тишина, той наложи на тона си студена маска.

— Може би си сгрешила по отношение на мен, Ларк. Аз имам и тъмна страна, която ти не познаваш — страна, която не мога нито да разкрия, нито да обясня. Но дори от самото начало съм бил твой приятел... в повече отношения, отколкото си мислиш.

Кристофър сложи ръце на раменете ѝ.

— Сега са опасни времена за Ирландия и аз искам ти да си в безопасност, далеч от куршумите. Ще направя всичко, което е необходимо, за да те спра от бунтовническата ти дейност — всичко. Когато си поставя нещо за цел, аз съм безкомпромисен. Дори и не помисляй да кръстосваш сабя с мен, защото аз ще спечеля на всяка цена.

Макар че тя се отскубна от ръцете му, той продължи със заплахите си, стоеше на разстояние от хубавото ѝ съблазнително тяло, сякаш това можеше да намали желанието му.

— Не мога да си обясня как едно крехко момиче като теб може да бъде допуснато до обществото на радикалите на Улф... освен ако, разбира се, ти нямаш достъп до някаква информация. — Той забеляза страхът, който пробяга по лицето ѝ. — А тази информация, скъпа моя, те прави ценна не само за твоята кауза, но и за твоите противници.

— Сега пък що за заплаха е това? — попита тя.

— Никак не ми се щеше да те заплашвам. По-скоро бих се опитал да те убедя да се откажеш от каузата заради собствената си безопасност. Но тъй като познавам много добре упорството ти по този

въпрос, не смятам да си губя времето. Вместо това ще предприема нещо друго, забрави за нашето... приятелство.

Той спря да говори, загледан в изпитото ѝ бледо лице, внезапно изкривено от мъка. Кристофър се ненавиждаше, че я измъчва по този начин, но все пак смяташе, че така бе най-добре. С посмекчен тон той попита:

— Забрави ли кой съм аз, Ларк? Аз съм твоят лекар, така е. Но по произход съм представител на всичко, срещу което се бориш. Аз съм един от онези благородници, които твоите съмишленици с удоволствие биха обесили. Ти действаш от моята къща, за бога. Нима това не предизвиква у теб никакви угризения?

Това бе въпрос, който Кристофър си бе задавал много пъти и сега зачака отговора на Ларк с напрегнат поглед. Той виждаше как тя отново вдигна бадемовите си очи нагоре, как гърлото ѝ се свива конвулсивно и разбра, че тя се е измъчвала от това предположение и преди. Като я гледаше, ръцете му потръпнаха от нуждата да я прегърне, да я успокои със силата си, да намери и своята утеха в нея и да захвърли политиката. Но устоя на импулса си, знаейки, че трябва да не допуска емоцията да го завладее, докато постигне целта си.

— Не можеш ли да отговориш? — попита той.

Тогава тя избухна, преглъщайки сълзите си, и се нахвърли върху него.

— Какво възнамерявате да направите, лорд Гласмийд? Ще ме издадете ли на вашите високомерни благородници, за да ме разпитват и да ме обесят за подривна дейност?

— В името на моята титла и на правителството ми — моментално отговори той — точно това трябва да направя.

— Направи го тогава!

— Може и да го направя.

— Решавай бързо. Мразя да ме държат в напрежение!

В продължение на няколко секунди Кристофър не каза нищо, после хвана брадичката ѝ и я повдигна високо. Ларк усети как пулсът ѝ се ускори от неговата изгаряща близост и от новопоявилия се страх от него. Нима лоялността му към правителството, към системата, която подкрепяше неговите интереси и тези на баща му, бе по-силна от любовта му към нея? В края на краищата традицията бе заложена на

карта. Много мъже бяха жертвали по-сериозни връзки от тази в името на своята вяност към традицията.

Кристофър вече не се опитваше да скрие колко е загрижен. Нито пък можеше да устои да не я грабне отново, да плъзне ръцете си по нежната извивка на гърба ѝ, да почувства пълните ѝ гърди с тялото си.

— Закълни ми се, Ларк, че няма отново да излезеш навън — задъхано каза той, като стискаше зъби, объркан от удоволствието, което изпитваше, докато я държеше в ръцете си — искаше просто да може да я задържи в къщата, докато опасността премине.

Кристофър притвори очи и заровен в косата ѝ и продължи:

— Играеш си с огън не по-малко опасен и смъртоносен от този, който изгори бузата ти, скъпа моя. Навлизаш в дълбоки и коварни води и няма да усетиш как ще потънеш, преди да успееш да стигнеш на брега. Закълни се, че ще прекратиш революционната си дейност. Ако въпреки това продължиш, аз няма да мога да гарантирам повече закрилата ти.

Ларк застина. Думите, които бе изрекъл пред влиятелните благородници в билиардната зала, прозвучаха в съзнанието ѝ. Нима ѝ казваше, че той е тази опасност, че ако открие, че тя знае датата на пристигането на французите, няма да се спре пред нищо, за да я разбере.

Колко заплетен бе този лабиринт. Колко сложен бе този мъж! Той я притисна по-силно и тя бурно го отблъсна. Не искаше да се поддаде на измамния чар, защото ако направеше това, щеше да изпадне в толкова силна емоционална зависимост, че щеше да издаде всичките си тайни.

Тогава той я целуна, притисна безжалостно и нападателно устните си към нейните и тя почувства как съпротивата ѝ отслабва бавно, като разтапящо се желязо. Устата му завладя нейната ѝ тя посрещна това с радост. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и тя го насърчи. Девојката се отдаваше, отвръщаше му пламенно, докато трескавите им ръце и напрегнати тела бяха на път да ги хвърлят в бездната на страстта.

— Не, Кристофър — извика Ларк, като се откъсна от него и отмести ръцете му. — Не си мисли, че можеш да ме разколебаеш, като ме прелъстиш. Не си и помисляй да използваш чара си срещу мен като оръжие! Защото утре моите убеждения все още ще бъдат непроменени,

независимо от това, което би се случило между нас. Не разбираш ли, че съм отдадена на делото, по начин, по който никога не мога да бъда отдадена на теб. Аз принадлежа на революцията, на тези, които са като мен, ти не си такъв... и никога няма да бъдеш.

Разтърсвайки глава, тя се мъчеше да намери думи, гласът ѝ прекъсваше.

— Господ ми е свидетел, че бих искала да не е така! Бих искала да можем да променя нещата, които ни разделят, бих искала да притежавам някаква божествена сила, с която да върна времето назад. Бих променила всичко така, че да си принадлежим един на друг, просто да се обичаме. Но съдбите ни са била предопределени в момента, в който сме се родили и трябва да живеем според предназначенията. Не, не се заклевам в нищо, което ти би поискал от мен.

Кристофър стисна зъби, проклинайки проваления си опит да я предпази.

— Тогава, за бога — изкрещя яростно той, — още днес ще те пратя в затвора. Точно така, скъпа моя! Сам ще те хвърля в Дъблинската крепост в някоя килия на кулата и ще се погрижа да те задържат, там, докато свърши тази проклета революция. Така, щом искаш да се жертваш за каузата на твоите съселяни, то поне да се жертваш с една армия стражи, които да те пазят. Тогава може би аз ще мога да спя, без да се тревожа за твоята безопасност, без да се чудя къде, по дяволите, се намиращ.

Той не изчака отговора ѝ, забърза към вратата, издавайки последната си присъда:

— Събери си багажа за затвора.

След това затръшна масивната врата и завъртя ключа, направи я затворник в спалнята на майка си.

Или така си мислеше. С крива и победоносна усмивка Ларк отиде до дрешника, разрови бельото си и извади връзката ключове, които Джейми бе откраднал от килера на иконома.

19.

Ларк пипнешком обиколи стаята, като събираше вещите си и със свито сърце ги натъпкваше в старата си парцалива чанта. Тя бе толкова развълнувана, че ръцете ѝ трепереха и ѝ беше трудно да мисли трезво.

— Къде да отида? Къде да отида? — питаше се тя шепнешком.

Но тревогата ѝ за близкото бъдеще се изместваше от болезнената мисъл за Кристофър и тя яростно напъха чифт чорапи в чантата. Бе шокирана от заплахата му да използва политическите ѝ убеждения срещу нея, да я държи затворена като пленник в собствената си къща. Беше ли възможно да държи на нея поне малко и да извърши такава безмилостна постъпка?

И какво щеше да прави тя сега? Можеше ли просто да се присъедини към стотиците просяци на улицата и да чака милостиня? Или, може би, трябваше да избяга при Себастиан О'Кийф?

— Не, не — прошепна тя и разсеяно пусна мускала светена вода на Гриндъл в чантата. Себастиан бе твърде обвързан с рода Кавано. Дори и да го закълнеше да мълчи, да го помолеше да не разкрива на Кристофър къде се намира тя, можеше ли да разчита на дискретността му? Изглежда омразата и ревността, които този човек изпитваше към графа бяха прекалено крайни, за да могат да бъдат овладени. А сега свободата ѝ бе заложена на карта и не можеше да я повери в небрежни ръце.

С болка тя си помисли, че Себастиан вероятно е бил прав по отношение на Лорд Гласмийд. В края на краищата той си оставаше истински, безсърдечен син на своята класа, лицемер и манипулатор. Изглежда, че наивната Ларк Балинтър не бе наистина нищо повече от временно развлечение за светския разгулник. Или дали не бе...?

Тя се спря, заслушана в първите утринни шумове по улицата долу. Трябваше да се измъкне бързо, преди още да се е разсъмнало, да се потопи в движението по улицата. Надяваше се, че никой няма да забележи тайното ѝ бягство. Тя знаеше, че когато изиграният граф се

събуди и открие, че е избягала, със сигурност щеше да вдигне страхотна олелия.

Като опипваше връзката ключове, Ларк се спря за момент в средата на стаята. Странно защо, но сега стаята ѝ се струваше добър стар приятел. Познаваше я толкова добре, познаваше равния дървен под, тъканта на гоблените, които ѝ придаваха уют. Дори гладките, сякаш полирани следи от четката по картините в дърворезбовани рамки ѝ бяха познати на пипане. Тук тя се бе опитвала да се примири със слепотата си, учила се бе да се справя с нея, бе оплаквала злата си участ в силните, успокояващи ръце на един непознат измамник, чието лице дори не бе зървала, но го бе опознала до болка чрез пръстите си. Тук се бе влюбила и знаеше, че напускането на тази стая няма да я накара да изостави любовта си като част от пищната мебелировка. Щеше да я носи със себе си навсякъде като сянка, болката щеше да е по-силна, когато си спомняше хубавите моменти и по-приглушена, когато мислеше за лошите.

Изведнъж гневът ѝ се изпари, както вятър изоставя платното сред морето и тя си помисли, че може би бе нечестно да си тръгне, без да каже сбогом, без да признае любовта, която хранеше към... но към кого? Във всеки случай не към измамния аристократ, който я бе заплашвал и определено дори не и към доктора. А просто към човека, който, когато я прегръщаше, тя вярваше, че именно този човек я бе обичал.

Като пусна чантата си на земята, Ларк отиде до писалището и едновременно с болка и старание започна да пише писмо.

Кристофър спа не повече от два часа, и то доста неспокойно. Като се събуди, той изстена — все още бе уморен и няколко минути продължи да лежи в леглото, загледан в ключа върху масичката до него.

Внезапно той отхвърли разбърканите завивки, намъкна чифт панталони, закопча ги набързо, преди да изтича бос до вратата на Ларк. В коридора, пълен със статуи, бе студено и той се чудеше какво по дяволите щеше да каже на тази жена, която сигурно щеше да му се нахвърли с нокти и зъби.

И все пак тази сутрин може би тя щеше да разсъждава по-трезво, по-рационално; щеше да му обещае, че ще се откаже от тайните общности и среднощните срещи. Той съжаляваше, че снощният им спор бе станал толкова разпален, съжаляваше за заплахите, които трябваше да ѝ отправи, но и едновременно с това разбираше много добре — упоритостта на Ларк налагаше такива крайни мерки. В този случай целта оправдаваше средствата, тъй като сега тя щеше да бъде укротена, подчинена на мъдрото му ръководство.

Като прокара ръка през разбърканата си от съня коса, той ядосано реши, че ще трябва да ѝ се извини за снощното си отворително, макар и не непредизвикано, държание. Отначало тя щеше да се цупи, разбира се, нямаше да иска да му прости, но той щеше да я прегърне и нежно да ѝ каже, че я обича. И този път, когато тя се отпуснеше, нищо нямаше да може да попречи на пълното им сливане.

Графът вкара ключа, превъртя го, освободи ключалката. И откри, че стаята е празна.

За няколко секунди остана загледан в мебелите, очите му заблестяха и се присвиха. Макар че знаеше, че усилието е напразно, той прекоси стаята, отвори шкафа, грубо разрови старите коприни от времето на майка си, измъкна новите, недокоснати рокли, които бе купил за Ларк, но не откри нито една вещ от скромния ѝ гардероб.

Тогавя той се замая из стаята като разярена мечка, очите му изследваха леглото, непобутнатите чаршафи и недокоснатата възглавница. След това погледът му попадна на бял лист върху писалището на майка му, който сякаш очакваше да бъде забелязан.

С две големи крачки той се намери до писалището и дръпна посланието изпод мастилницата и с напрегнати, всепоглъщащи очи зачете странните разкривени редове. Прочете бележката два пъти, после отмести поглед и се загледа невидящо през прозореца. По тялото му премина тръпка, раменете му се отпуснаха, чертите на лицето му се изкривиха. Графът притвори очи и отпусна глава назад, докато гръклянт му изпъкна на червената светлина на зората.

— Лаарк — изстена той с безкрайна мъка.

Писмото падна от треперещата му ръка.

„Скъпи Кристофър,

Много е жестоко, че се разделяме по този начин, нали? Да можеше сбогуването ни да бъде по-нежно, по-мило, макар че раздялата пак щеше да е толкова тежка. Ако можех да притежавам малко от вълшебството на магьосниците, щях да променя света заради нас, за да мога да те срещна на някой селски път, облечен простичко като мен със задебели от работа ръце. Така ти щеше да си като мен и аз щях да бъда твоя.

Но след като това е невъзможно, ти трябва да се подчиняваш на своята съдба, а аз на моята. Надявам се съдбата да бъде благосклонна към теб, да те пази и да ти донесе щастие.

Обичах те, Кристофър. И все още те обичам.“

Ларк

Той преобърна къщата с главата надолу. Излайваше заповеди като полудял тиранин, заплашваше с уволнение на всяка крачка и накрая само за три минути събра всичките двадесет и четири прислужници, които бе наел. Както бродеше нагоре-надолу из затоплената гостна, все още небръснат, бос, гол от кръста нагоре, той приличаше на варварин от старо време и ако прислужничките не бяха толкова удивени при вида на мъжествената му красота, щяха да треперят от страх в краката му.

— Кой от вас, нещастни глупаци, е отключил снощи стаята на госпожица Балинтър и я е пуснал да излезе — попита той.

Никой не проговори. Двадесет и четири чифта очи тайно се спогледаха, очаквайки някой клетник да пристъпи напред и да си признае.

Господарят им повтори въпроса този път по-тихо и по-заплашително, но пак никой не отговори. Също така и помощниците от лекарския му кабинет не знаеха нищо, както и съседите и техните прислужници.

Като полудял Кристофър навлече дрехите си за езда и палтото си и без да си прави труда да се бръсне или да се среше, се метна на сивия жребец и затрополи с него навън. Той претърси всеки ъгъл, всяка

сенчеста врата, всяка мрачна уличка, очите му оглеждаха внимателно, бе нащрек като ловец, преследващ плячката си. Когато стигна до края на модния квартал, в който сам той живееше, продължи нататък, навлизайки в криволичещите улици на бедните покрайнини. Но дори тези потайни улици наистина да криеха неговото съкровище, те отказваха да му разкрият къде е.

Когато наближи пладне и хората спираха, за да похапнат, Кристофър изгълта набързо чаша черно кафе и продължи. Насочи сивия си кон по пътя, който водеше към колибата, където бе живяла Ларк, като си мислеше, че тя може да се е качила на нечия каруца и да е дошла тук, за да търси подслон в къщата или да измоли стая от съседите. С голи ръце той разчисти боклука пред вратата и влезе, но не намери нищо друго, освен застоен въздух и мишки.

До вечерта стигна до Дъблин, но не изгуби време за вечеря, а вместо това направо продължи към колежа на Джейми. Директорът каза, че младежът не може да се е видял със сестра си, тъй като от предния ден не бил се отклонявал нито от добре охраняваното общежитие, нито от класната стая.

Настъпваше мрак, сенките пълзяха напред и малко по малко обгръщаха всичко. Кристофър седеше на седлото си с отпуснати рамене, гледаше града, който се приготвяше да посрещне нощта. Вече почти не се надяваше да намери Ларк, преди слънцето да залезе напълно. Но все пак му остана един лъч надежда — имаше едно място, където все още не бе потърсил. Но се надяваше да не намери Ларк тъкмо там.

Наближавайки към кея Ормънд, където тук-там измежду плъховете се виждаха човешки стъпки, Кристофър забави коня си и се заоглежда напрегнато. Миризмата на разлагащо се дърво бе силна, както и зловонията, носещи се от каналите и миризмата на риба и уиски. Ако Ларк наистина бе дошла тук, той се страхуваше да си представи съдбата ѝ.

Неговата преценка за мястото се оказа вярна, когато три сенки светкавично изскочиха от един склад и хванаха юздите на жребеца, опитвайки се да свалят Кристофър от седлото. Той повали двама от крадците с дръжката на пистолета си, после заби пети в хилавите хълбоци на коня и избяга от третия тронав злодей. След около половин миля откри адреса, който търсеше. Без да слиза от коня, той се наведе

от седлото, почука три пъти по избелялата врата, след което удари силно с юмрука си, докато най-накрая една предпазлива ръка бавно я отвори.

Чифт ококорени черни очи се срещнаха с неговите, а техните зеници отразяваха трептящата свещ, която черната ръка държеше на височината на кръста. Изражението в тъмните дълбини стана недружелюбно при вида на конника, появил се само на няколко инча от верандата.

— Изглеждаш ужасно — каза Себастиан О'Кийф, който огледа прашното палто на Кристофър и уморения му вид. Като опря ръце на рамката на вратата, сякаш за да препречи входа, той саркастично добави:

— Какво те води към тази бедна част на града, скъпи братко? Да не би да си дошъл да лекуваш още някоя боледуваща душа?

— Ларк Балинтър при теб ли е? — хладно запита Кристофър, като не обърна внимание на подигравката.

Изненадата, която се появи в погледа на Себастиан, изглеждаше неподправена и той изпъна слабото си тяло, за да огледа по-добре Кристофър.

— Какво искаш да кажеш? Ти не знаеш ли къде е?

— Тя напусна дома ми тази сутрин без предупреждение.

За миг Себастиан се замисли над новината. После вдигна свещта, сякаш за да освети двора и се усмихна като дявол.

— Ами да изляза и аз да я потърся, а ти остани вместо мен.

Като спря хладните си очи на човека, който го бе торМОзил от детството, Кристофър отговори:

— Ще те убия, ако го направиш.

Себастиан се изхили.

— Не, братко, няма да го направиш. Нямах смелостта да ми вземеш душата.

— Грещиш, Себастиан. Само имай късмет да докоснеш с пръст Ларк Балинтър и нищо няма да те спаси. Прекалено дълго те търпях.

Без да дочака отговор, Кристофър обърна коня и го пришпори през двора, копитата му хвърляха буци пръст в краката на Себастиан.

Зад гърба му доведеният му брат изкриви лице в поредната си нагла усмивка и когато ездачът изчезна от погледа му, Себастиан се почуди на глас:

— Нима тя е започнала да означава толкова много за теб, Крис? Да, радвам се. Това я прави още по-ценна за мен.

Една вечер, две седмици след изчезването на Ларк, Кристофър седеше на писалището в кабинета си и се опитваше да пише една медицинска статия за списанието „Джентълмен“. Както често му се случваше тези дни, беше му трудно да се концентрира, тъй като мислите за, Ларк непрекъснато нахлуваха в съзнанието му.

През последните две седмици бе я търсил неуморно, бе обиколил болници, затвори и бедняшки приюти. Бе надничал в катафалки, докато в Дъблин не остана непретърсено кътче или пролука. Все още я търсеше — когато отиваше на посещение, минаваше по дълги и обиколни пътища, излизаше по всяко време на нощта и кръстосваше улиците като неспокойна дебнеща котка.

Но тъй като всички опити да я открие се оказаха напразни, той започна да се страхува, че Ларк е попаднала или в ноктите на врага, или на някой безмилостен уличен злодей. Или бе избягала при онзи мъж, когото криеше в спалнята си. Тези предложения му причиняваха болка и ужас. Изглежда единствената му надежда бе да чака знак от Алабар за среща с неговата кралица на феите при онова същото дърво. И когато това се случи, тогава маскираният агент ще разкрие самоличността си пред червенокосата бунтовничка.

Кристофър смътно осъзна, че е оставил писалката настрана и разсеяно гали парче платно. Това бе парчето, на което някога в библиотеката Ларк така старателно работеше — единствената вещ, останала след нея.

— Кристофър?

Той погледна през рамо.

— Хелън, влез!

Братовчедка му тихо се приближи, полите ѝ леко прошумоляха. Той си помисли, че тя бе още по-дразнещо притеснителна от обикновено.

Като се изправи, той я дръпна към себе си, взе ръката ѝ и галантно я целуна.

— Дошла си да правиш компания на един самотен стар ерген в тази мрачна вечер, така ли, скъпа моя? — попита той и ѝ намигна.

— Ами, не точно — призна тя, — макар че бих била щастлива да го сторя. — Мама ме изпрати, защото от вчера ме боли гърлото. Тя придава прекалено голямо значение и на най-малкото ми неразположение.

— Ела тук, по-близо до светлината. Така е добре. Сега, отвори си устата.

Той я хвана за раменете и я настани така, че светлината от свещта да пада върху гърдите ѝ и дръпна брадичката ѝ надолу.

— Хайде сега ми се изплезе. Зная, че от години искаш да го направиш.

Той я прегледа и после посегна към една полица, на която грижливо бяха наредени мускалчета и бутилчици. Оттам взе една опаковка таблетки.

— Тези ще ти помогнат.

— Какво е това? — Запита Хелън, която бе забелязала бродерията на бюрото му. Тя разсеяно я взе в ръце.

Кристофър се изчерви и рязко отговори:

— Това е просто нещо, което остана след Лар... мисис Балинтър. Дай ми го.

Той пхна парчето в чекмеджето на писалището и го затвори. Тогава забеляза, че Хелън го наблюдава някак странно, като че ли със съжаление, а после трескавият ѝ поглед се плъзна надолу към пода.

— Ти не бива да се тревожиш за нея — каза тя. — Мога да се обзаложа, че е добре... където и да се намира.

С проникателните си и зорки като на ястреб очи, Кристофър забеляза внезапно порозовелите страни на братовчедка си, сведените ѝ клепачи.

— Хелън?

Обърканата девойка се завъртя на пета и припряно и задъхано каза:

— Много благодаря за таблетките, Крис. Мама ще ти бъде много признателна. Сега трябва да тръгвам, защото тя ще се трево...

Ръката на Кристофър се стрелна към Хелън и я завъртя с лице към него.

— Какво знаеш? — настоя той.

Лицето ѝ се изкриви в престолено недоумение.

— Да зная? — тихо повтори тя. Не смееше да вдигне очи.

— Хелън! — предупредително изсъска Кристофър. — Не ме карай да загубя търпение, и без това е на изчерпване. Ако трябва, насила ще те накарам да ми кажеш това, което искам да зная.

— О, Кристофър...

— Ти знаеш къде е Ларк Балинтър, нали? Знаеш! За бога, ти знаеш и ще ми кажеш!

— Но... тя ме накара да се закълна.

— Не ме интересува какво те е накарала да направиш. Бог ми е свидетел колко неща ме е карала да правя, които не е трябвало да върша. Освен това, като знам каква е Ларк, сигурен съм, че Всемогъщият ще те освободи от клетвата, която си дала. Сега, кажи ми къде е тя.

Момичето сви упорито рамене.

— Хелън, по дяволите! Кажи ми!

Братовчедката проплака:

— Казах ѝ да не ходи! Открих я да се скита на две преки оттук, опитваше се да се примили на един минувач да я откара в колата си. Аз я умолявах да се върне обратно с мен, казах ѝ, че ще побеснееш от гняв!

— Така, познала си! Но, къде е тя сега?

— Не е редно да ти казвам! Тя така настояваше да запазя тайната ѝ. Не мога да пристъпя обещанието си.

— Така ли? — Сега вече тонът на Кристофър бе безпощаден. — Откога така стриктно изпълняваш обещанията си? А какво ще кажеш за онова писмо, което получи вчера от моя помощник — онзи красавец с големите кафяви очи? Изчерви ли се? Вероятно трябва да отида при баща ти и да му напомня за твоето обещание да не се виждаш повече с майстор Рагланд. Колко писма съм пренесъл между вас двамата?

— Ти няма да му кажеш! — възкликна тя.

— Няма ли?

Потръпвайки, Хелън погледна страховития си братовчед, както жертвата гледа нападателя си и прехапа устна:

— „Къщата на усърдната работа“ — изстреля тя. — Регистрирала се е под името Хелън... Хелън Грийн.

20.

„Къщата на усърдната работа“ имаше репутацията на окаяно място. На Ларк ѝ се струваше, че в мрачните общи стаи и спални помещения се носи въздухът на безнадеждността. Тягостно чувство се загнездваше в сърцето на всеки, отбил се там. Лишена от възможността да помага в домакинството или да заплащал подслона си, като върши каквато и да е друга работа, Ларк споделяше съдбата на жените с някакъв физически недъг: куци, луди или с някакъв друг вид деформация. Много от тези нещастници бяха домъкнати от улиците, подмамани от примамливите обещания на стражаря и превозени до къщата в прословутата черна каруца. Просяците бяха непрекъснато нащрек за каруцата, тъй като повечето от тях предпочитаха свободата на мизерния си живот, отколкото съмнителните предимства на градския приют за бедни.

Ларк, която нямаше друго занимание, по принуда трябваше да седи по цял ден в своята тъмнина и да слуша жалните стенания и оплаквания на сестрите по съдба. Към края на първата седмица тя вече се страхуваше, че ще полудее. Единствената ѝ утеха бе надеждата, че зрението ѝ скоро ще се възвърне, тъй като, когато обърнеше очи към небето, или към светлината на силна свещ, същите онези сливащи се тъмносиви сенки, които бе различила по-рано, сега отново се появиха като съблазнителни химери, за да се изгубят наново щом светлината изчезнеше.

Тук храната се оказа напълно достатъчна за Ларк — ядяха месо веднъж в седмицата, а през останалото време бяха на хляб и картофи. И въпреки че ги хранеха така оскъдно, тя не страдаше от недохранване. Нещо повече, на по-голямата част от способните обитатели на приюта им се позволяваше да излизат веднъж седмично навън. Ларк, която се бе запознала с една дружелюбна девойка на име Норийн, в дните за разходка отиваше до Лотъри Хол, придружена от нея. Там Ларк се виждаше с Пийдър, но за съжаление младежът всеки път казваше, че няма вест от Върджил.

Самотата и изолацията доведоха Ларк до състояние много близко до отчаянието. Тя не смееше да посети Джейми, страхувайки се, че Кристофър бе вдигнал по тревога училищното настоятелство и им бе наредил да я задържат, в случай че се появи в колежа. Най-лошото бе, че нямаше никаква надежда да напусне приюта — поне докато Върджил се погрижи за нея. Познавайки романтичната душа на брат си и неговото отвращение към светски начинания, тя се питаше дали той изобщо някога щеше да се задържи на едно място достатъчно дълго, за да се установи и да им осигури дом. Може би тя нямаше да смени настоящия си адрес още много дълго. С горчива самоирония тя си мислеше, че може би това място е много по-лошо от килията в Дъблинската крепост, с която Кристофър я бе заплашил.

Ларк се опитваше да не допуска спомените за граф Гласмийд да окупират мислите ѝ, но безуспешно — те я преследваха най-често сън. Нерядко тя се опитваше да го намрази, но много скоро се оказваше, че това чувство ѝ се изплъзва заедно с недобронамерените мисли и от нейната неприязън не оставаше и следа. Любовта и копнежът ѝ бяха толкова силни, че тя почти не можеше да мисли за нещо различно от Кристофър. Имаше такива моменти на слабост, в които тя се чувстваше изкушена да се върне на улица „Хенриета“, да се хвърли в ръцете му и да остане там, дори за един кратък момент. Тя бе готова да даде голяма цена за този миг на щастие.

На четиринадесетата си вечер в приюта тя си седеше и тихо разговаряше с добродушната Норийн, която бе натоварена с неблагодарната работа да чисти помията в нейното отделение.

— Слушай! Чуваш ли вълнението в коридора? — възбудено каза Норийн. — Звучи като юмручен бой. Чуваш ли?

Ларк наостри уши, подразнена, че хленченето и стенанията заглушава звуците, които долитаха от коридора. Въпреки това чуваше ясно тежките стъпки, отекващи в коридора. Тя затаи дъх. В тропота имаше някакво ритмично постоянство...

Ларк застина. Всички останали звуци изчезнаха някъде. Девойката наостри слуха си, за да следва ритмичното „туп, туп, туп“ от токове на обувки. Пулсът ѝ запрепуска и тя се усети, че стиска полите си и диша тежко.

Стъпките се забавиха и спряха.

— Господ да ни поживи — каза тихо Норийн — и да ме убие в същото време, ако някога съм виждала по-красив мъж.

Ларк усещаше присъствието на графа, който бе приковал вниманието на девойката почти толкова пълно, колкото и ако го виждаше с очите си. Чувстваше погледа му върху лицето си, напрегнат и изпитателен, както го бе усещала безброй пъти преди това. Представяше си внушителната му фигура, широките му рамене и благородното изражение.

Кристофър я бе открил. Ботушите му отново затропаха, докато се приближаваше...

Когато застана пред нея, последва дълго мълчание. Дори и най-окаяните и бавноразвиващи се идиоти почувстваха важността на момента и застинаха неподвижни. Кръвта удряше бясно в ушите на Ларк. Тя почувства как две ръце я обгръщат като топло и уютно наметало. Те я привличаха все по близо и по близо, докато сърцето ѝ заби в синхрон с това на другия. Той не проговори. Вместо това я прегърна нежно, въздъхна с облекчение, потискайки натрупаната се мъка. Прегръщаше я здраво, сякаш се страхуваше, че тя може да се изплъзне, да избяга отново. И Ларк се притисна към слабото му тяло. Сякаш за да му покаже, че никога няма да го направи... Наистина, тя не желаше нищо по силно от това, да остане завинаги там, в тази прегръдка.

Миг по-късно графът я вдигна така леко, сякаш бе дете, и се отправи към вратата. Стъпваше победоносно, като завоевател, който отнася плячката си. Около тях бе настъпила пълна тишина, макар че Ларк много добре усещаше, че те минаваха покрай любопитните очи на обитателите, втренчените погледи на персонала и недоволния взор на управителите на приюта. В отговор на техните застинали лица тя лъчезарно им се усмихна махна им за сбогом и се притисна още по-силно към своя невъзмутим спасител.

Щом излязоха навън, където вечерната суетня отекваше в мразовития въздух, Кристофър я положи в открита кола, вероятно неговата карета. Той покри колената ѝ и метна кожено наметало на раменете ѝ. После, без да губи нито секунда повече, скочи и седна до нея, така че бедрото му се прилепваше плътно до нейното.

Той подкара двойката коне с рязко подръпване на поводите и остро изсвирване. Ларк се хвана за перилата, за да не изхвъркне от

каретата. Надвиквайки тракането на обкованите с железни обръчи колела, тя запита:

— Ваша светлост, към Дъблинската крепост ли ме водите?

Добре познатият ѝ глас отговори загадъчно.

— Не, мис Балинтър. Ще ви заведе в един друг затвор... много по-строг. И такъв, от който е много по-трудно да избягате, тъй като там пазачът е безпощаден.

Вятърът брулеше лицата им и двамата не проговориха повече — бяха доволни да седят един до друг в мразовития здрач, от който носовете им се зачервяваха, но пък възбуждаше въодушевлението им. Ларк, която се наслаждаваше на близостта на Кристофър, бе преизпълнена от емоционална възбуда, докато летяха с главоломна скорост напред към някаква мистериозна цел, която мъжът до нея явно със задоволство пазеше в тайна.

Накрая той опъна поводите и спря преуморените животни. Ларк разбра, че са на село. Във въздуха се носеше спокойствие, което се простираше над спящите брегове и долини. Зловонията на Дъблин бяха заменени от сладкия аромат на свежа трева и есенни листа. Нямаше го оглушителния шум от движението по улиците, глъчката на закъснели посетители на театрални представления, задръстващи улиците. Нямаше гласовити кочияши, провикващи се от каретите. Властваше съвършеното спокойствие на природата.

Кристофър вдигна Ларк от седалката и тя усети покрития с камъчета път под краката си. Обгръщайки я с ръка през кръста, той я поведе напред и след миг почука решително на някаква врата. Когато пантите ѝ проскърцаха, той запита:

— Преподобният Кени вкъщи ли е?

— Ами че разбира се, ваша светлост! — Отговори глас на възрастна жена, в който прозвуча известна изненада. — Ей сега ще го извикам. Няма ли да влезете?

Ларк почувства приветливия полъх на топъл въздух, който докосна замръзналото ѝ лице. Смутена, тя стоеше и чакаше, заслушана в някакъв диалог, който се водеше зад много врати. Усети как Кристофър притисна ръка около кръста ѝ още по-силно, сякаш се бе напрегнал от очакването на това, което щеше да последва.

Някой се приближи, тътрейки крака — някакъв човек на възраст, който ги поздрави сърдечно.

— Лорд Гласмийд! Измина цяла вечност, откакто...

— Преподобни Кени! Надявам се, че сте в добро здраве?

— Отлично! Но кого сте довели? И какво мога да направя за вас тази вечер?

— Можете да ни венчаετε!

— Да ви венчая? — повтори преподобният.

— Да. Сега. Тази вечер. Както виждате, моята годеница е с мен.

Ларк почти ахна от изумление. Кристофър смяташе да се ожени за нея?

Тя едва схващаше думите на графа, но си представяше как в последвалото затишие преподобният изследва с поглед износената ѝ селска дреха и несресана коса. Невзрачното ѝ облекло наистина бе в крещящ контраст със скъпите одежди на Кристофър, което караше старият човек да се чуди дали младият граф не е загубил разсъдъка си, омагьосан от импулсивен пристъп на страст. В интерес на истината Ларк се питаше същото.

— Но, лорд Гласмийд — каза свещеникът, — знаете, необходими са свидетелства и някои...

— Сигурен съм, че формалностите можете да уредите по-късно. Ако вашето влияние се окаже недостатъчно за пред законните инстанции, аз ще упражня моето.

— Тя католичка ли е?

— Още през деветдесет и втора разрешиха браковете между католици и протестанти — каза нетърпеливо Кристофър.

След кратка пауза старият човек сериозно запитва:

— Баща ви знае ли?

— Не — също така сериозно отвърна Кристофър. — А и дори и да знаеше, това няма значение за мен.

След един нереален час, през който се поизмиха, пиха чай и си размениха брачни клетви, лорд и лейди Гласмийд отново запрепусаха по алеята с бясна скорост към някаква крайна цел, която Ларк нямаше представа къде се намира. Можеше да попита, разбира се, но по някаква странна причина, не искаше да знае. Нейният любим — не, нейният съпруг — седеше до нея и я водеше към техния съвместен живот. Тя се страхуваше да отвори уста, да не би произнасянето на някоя прозаична дума да разбие на парченца вълшебния сън. И тя

просто се облегна на графа, зарови лице във фината вълна на палтото му, за да предпази носа си от измръзване и се остави на съдбата.

Най-накрая спряха. Слязоха върху нещо като чакълена алея. Миг по-късно множество прислужници се стълпиха около тях, за да поднесат почтителните си поздравления, да се погрижат за конете и да въведат господаря и господарката в някаква силно отекваща зала.

— Ние сме в Гласмийд — каза ѝ лордът, когато тежката врата се затвори зад тях. — Моето провинциално имение в Килдеър.

Докато говореше, той ловко сне наметалото, после се оттегли малко настрана, за да каже нещо с тих и неразбираем шепот на някакъв слуга. След това, без преход или допълнителни обяснения, той дръпна Ларк напред и когато стигнаха до стълбите, я вдигна и я понесе нагоре.

Те изкачиха много стъпала, преди да стигнат до стая, в която имаше запален огън. Кристофър я пусна да стъпи на земята, остави тялото ѝ да се плъзне по неговото и затвори външната врата. За миг остана загледан в нея, само на няколко инча разстояние и отново не каза нищо. За да предаде смисъла на своето послание към нея, той притисна устните си към нейните.

Целувката — завладяваща и необуздано жадна — замъгли съзнанието на Ларк. След това той я повтори и потрети — впиваше жадно устни, а ръцете му обхождаха стройния ѝ гръб с неудържима възбуда, която се засилваше още повече от съзнанието, че притежава тази жена.

Ларк, която знаеше добре колко неприятности щеше да има той заради тази женитба, а искаше той да не съжалява нито за миг, сега му се отдаде напълно, давайки пълна свобода на всичките си копнежи, които я бяха измъчвали, на фантазиите, които ѝ бяха поддържали духа. Обгръщайки врата му с ръце с не по-малко разгорещено желание, тя отвърщаше на неговите интимни ласки. Докосваше косата му, шията му, лицето му, изпита удоволствие от допира си до твърдите мъжки гърди, които така се различаваха от нейните. Усети как с ловките си пръсти той разпусна косите ѝ, като разплете стегнатата ѝ плитка.

После, след като долени устните си до вдлъбнатината под ухото ѝ, започна с трескави движения да разкопчава дрехите ѝ една по една и да ги хвърля нетърпеливо на пода. Ларк го последва и съблече редингота му и жилетката, свали ризата му от топлите широки мъжки рамене. За миг тя долепи глава до гърдите и чу силните удари на

сърцето му. После рязко си пое въздух, когато той я притегли към себе си и те за първи път се притиснаха голи един към друг.

Последва кратка минута, в която двамата се докосваха, изучаваха и се целуваха преди Кристофър да се откъсне за малко от нея, за да погледа нейните женски прелести. В този момент се чуваше само неравният му дъх. Сякаш неспособен да остане за дълго на разстояние от нея, той я привлече отново в здравата си прегръдка и така вкопчени един в друг, те прекосиха стаята. После графът я положи на мекото пухено легло, отпусна се върху нея и с трескав жест се освободи от затвора на панталоните си и простена името ѝ.

— Не зная какво може да ми навлече това безумие — дрезгаво прошепна той на пресекулки, докато нежно докосваше лицето ѝ. — Не зная какви ще бъдат последствията и за теб, Ларк. Но съм обсебен от желание... от теб.

Тогава в един бурен и неудържим миг, изгаряйки от страст, която напираше да се излее в нещо повече от нежно внимание и ухажване, графът престъпи забранената граница и се сля с ратайската дъщеря. Те станаха едно цяло и никой от тях нямаше да бъде вече същият.

По-късно, лордът и неговата съпруга лежаха омаломощени с преплетени ръце и крака. Ларк бавно описваше с ръка кръгове по гърдите му, докато дъхът ѝ галеше шията му. В ръката си той държеше кичур от косата и ѝ неволно си играеше с него, докато другата му ръка очертаваше извивката на голото ѝ бедро.

Ларк долавяше, че той не иска да говори за техния бъдещ съвместен живот. Вместо това той, изглежда, бе обзет само от копнежа да бъде близо до нея, да се докосват непрекъснато, да изпитва удоволствието, което му носеше нейната женствена мекота. Той не преставаше да ѝ повтаря колко я обича и колко е щастлив, питаше я дали не ѝ е причинил голяма болка. Тя го успокояваше, приемаше с благодарност любовните му думи и се отнасяше с уважение към нежеланието му да говори за неща, които надхвърляха настоящето.

Спокойни, с плътно прилепнали тела, те слушаха биенето на дъжда по водосточните тръби, скимтенето на някакво куче и пукането на огъня в огнището. И после, когато пулсът им отново се засили и дишането им се учести, техните ръце започнаха да се движат по-

целенасочено. Устните им отново се срещнаха, но този път те се отдаваха на насладата си по-бавно и по-пълно и съпругът предаде на жена си изчерпателен урок по любов.

Никога преди Ларк не бе усещала сетивата си така изострени — те я извисяваха до шеметни височини и я издигаха по виещата се спирала на страстта, сякаш за да компенсира невъзможността да види заляното от меката светлина на свещта лице на своя любовник. Докато Кристофър можеше да гледа нейното треперещо, копнеещо тяло, на нея ѝ бе жестоко отнета способността да види неговото и тази несправедливост я мъчеше. Тя внезапно изпита неудържимо желание да зърне лицето му, да види тялото, което ѝ носеше наслада, да гледа до насита мъжа, когото никога не бе виждала. Тази необходимост достигна такива размери, че тя не можа да потисне едно хлипане. И когато Кристофър се надигна, за да я доведе до кулминацията на взаимното им удоволствието, тя зарови лице в гърдите му и извика, извика не само от удоволствие и от разтърсващото желание, което тялото му задоволяваше с ритмични движения, но и от чувството на безсилие.

По-късно, когато бе отпусната и в пълна безопасност в неговите ръце, Ларк промълви:

— Кристофър...? Нещата ми, чантата и вещите ми... взе ли ги, когато ме отведе от приюта?

— Мммм... прислужниците са ги оставили отвън до вратата.

Като се сгуши плътно до нея, той я обгърна със силната си ръка и веднага пропадна в дълбок и спокоен сън.

Дълго време Ларк лежа до него с очи, обърнати към него, и се напрягаше да види мъжа, който така нежно я бе докосвал. Тя искаше да прогледне в този миг, да разгледа лицето му, да обхване с поглед всеки сантиметър от тялото му. Злочестината на нейната слепота я разяждаше както никога преди и по бузите ѝ потекоха сълзи. Като се освободи от прегръдката му, тя дръпна юргана от долната част на леглото и обгърна с него треперещото си тяло, после предприе дълго и досадно търсене на вратата. Стаята бе доста голяма, дори по-голяма от онази, която тя бе използвала на улица „Хенриета“ и както разбра от дългото си лутане из нея, бе пълна с антики.

Накрая намери вратата и тихо, за да не събуди съпруга си, освободи резето. С протегнати опипващи ръце тя стигна до два

сандъка, една пътна чанта и износената ѝ торба. Като я взе и се върна до вратата, затвори я след себе си и отиде до най-отдалечения от спящия Кристофър ъгъл.

Там тя започна да вади съдържанието на торбата — бельо, вълнени чорапогачи, стара нощница — докато, накрая, пръстите ѝ се заключиха около едно шише.

Тя дълго време не помръдна, просто го държеше в ръката си, преценяваше тежестта му, чувстваше хладната му повърхност, наклони го на една и после на друга страна, за да чуе бълбукането на течността в него. Дълго време обмисляше съвета на Гриндъл относно чистата светена вода, която е била осветена от божи служител. Камериерката я бе уверила — направо се бе заклела — че който вярва в това, че божествената ръка на Господ ще го излекува, на него всемогъщият непременно ще му изпрати изцеление.

Затаявайки дъх, Ларк се заслуша в дишането на съществото, което обичаше най-много на света и което жадуваше да може да види. От устните ѝ се откъсна една болезнена въздишка и тя наведе глава. Като се залюля леко на пети, затвори очи и дълбоко въздъхна. После с тих, благоговееен глас, тя произнесе молитвата към Дева Мария, и неведнъж, а много пъти, и после продължи с гореща молба за изцеление на зрението си.

— Моля те да ми върнеш светлината в очите, за да мога да зърна скъпото лице на моя любим...

Потънала в мисли, тя отпуши шишенцето и без колебание, изпразни съдържанието му. Усещането за огън и лед едновременно я сепна, но тя все пак преглътна; все още се люлееше напред-назад и с напевен шепот трескаво се молеше. Накрая треперещите ѝ крайници бяха обхванати от спокойствие и Ларк се надигна изтощена, от челото и се стичаше пот. Със страх премигна и отвори очи.

Разочарованието ѝ бе убийствено. Никакъв лъч светлина от огъня, нито проблясък от блещукането на свещта не проникваха през черната завеса на нейната слепота.

Разбита и безсилна, тя се запрепъва обратно към леглото, изпитвайки болезнена необходимост да се приласкае в Кристофър. Тя се упрекна, че моли Бог за друга благодат, когато той вече я бе дарил така щедро. Не принадлежеше ли тя вече на Кристофър, не бе ли му

станала жена за всички времена? Той я обичаше и не можеше да има по-голям дар от това.

Кристофър се размърда, когато тя се пхна под завивките при него и направи сънлива, макар и малко рязка забележка за ледените ѝ крака, след което ги взе между своите топли прасци. После я привлече по-близо, така че главата ѝ легна върху гърдите му и нежно зарови пръсти в заплетените ѝ коси. Докосването му успокои разтревожения дух на Ларк, тя премести леко глава, за да може да слуша ритъма на сърцето му.

— Разкажи ми някоя история — прошепна тя с болезнено потръпване на гласа. — Разкажи ми историята за Килдеър. Ти и баща ти сте толкова привързани към това място, природата трябва да е много красива. Аз никога няма да я видя... обрисуй ми я.

Ръцете му притиснаха голото ѝ, треперецо тяло и го замилваха: нежното им докосване бе преизпълнено от съчувствие към нейното страдание, както и от обожание. Когато заговори, тонът му бе трогнат като на човек, който започва разказ за нещо много скъпо на сърцето му.

— Имало някога монахиня на име Дара... една много свята жена, която била сляпа — започна той с тих глас, припомняйки си историята, която неговата бавачка му бе разказала преди много време. — Нейната игуменка се молила за Дара да може да види природата на Килдеър — макар и само за един час — тъй като красотата ѝ била така великолепна, че не би могла да бъде описана с думи. Бог изпълнил молбата и за първи път Дара можела да види величествената красота на Килдеър в момента, в който слънцето изгрява над планината.

Кристофър замлъкна и с нежна ръка погали Ларк по челото, отмествайки дълъг къдрав кичур от очите ѝ.

— И какво, мислиш, че се случило, скъпа моя? Мислиш ли, че Дара е останала разочарована от това, което е видяла?

— Никой не може да остане разочарован пред един изгрев — благоговейно каза Ларк.

Кристофър поклати глава.

— Ами всъщност Дара поискала да си възвърне слепотата. Изглежда, че величието на Килдеър ѝ се сторило толкова голямо, че изместило в съзнанието ѝ представата за Господ.

Ларк не продума известно време, после запита с глас, преизпълнен от мъка.

— Това означава ли, че аз трябва да съм благодарна за слепотата си, или трябва да съжалявам за красотата, която е недостижима за мен? Кристофър погали с палец кадифената кожа на клепачите ѝ.

— Ти трябва сама да си отговориш на този въпрос, Ларк.

— Предполагам, че отец Пийбоди би казал, че ми липсва смирение и богоугодност — замисли се тя. — Но като се обърна към сърцето си, откривам само горчиво страдание заради загубата на зрението си. Понякога, като се вглеждам в непрогледната тъмнина пред очите ми, се питам с какво съм заслужила това. После, веднага отхвърлям тази мисъл като грях.

— Това не е грях, но е безполезно да си задаваш този въпрос. — Кристофър обърна лицето ѝ към себе си и избърса сълзите, които бяха потекли по него. — Не мислиш ли, че и аз съм задавал въпроса за божията справедливост, когато пред очите ми смъртта отнема живота на някой добър човек или на новородено? И като гледам прекрасните ти очи, не мислиш ли, че се питам защо не могат те да видят светлината? Не мога да ти дам отговор за това, любов моя. Зная само, че ние с теб сме длъжни да не губим вярата си, че всичко ще се оправи. Ако не... знай, че има една обичлива ръка, която ще те води.

Той стисна пръстите ѝ окуражително и плъзна ръка под кръста ѝ.

— И ако съдбата бъде благосклонна — прошепна той, допирайки устните си до нейните, — някой ден зрението ти може да се възвърне.

Тя въздъхна и се притисна към него. Тихо произнесените му думи ѝ действаха като балсам, а плътта му се събуждаше наново с копнеж, който нямаше да може да бъде напълно утолен през тази така кратка нощ... нито, вероятно, през хилядите нощи, които щяха да последват.

Когато той отново проговори с устни, долепени до топлата ѝ шия, тя едва го чу:

— Надявам се само, че ти няма да съжаляваш за красотата, която ще ти се разкрие пред очите Ларк, както е направила Дара...

21.

Около час преди да съмне, и когато големите стаи на Гласмийд още бяха потънали в мрак, някакъв съскащ звук накара Кристофър да се размърда до жена си и да погледне свещта, поставена на масата до леглото.

— Това е пукането на догарящата свещ — каза той, като се надигна да духне пламъка. — И огънят също е изгаснал. Предполагам, че прислужничката ще дойде скоро с кофите въглища.

Ларк отвори сънливо очи.

— Надявам се, че ще донесе и топла вода за баня. Ако не го направи, ще дръпна звънеца и ще ѝ заповядам да донесе вода за нейна светлост.

Думите ѝ прозвучаха доста високомерно, но почти веднага след като ги изрече, тя възкликна:

— Господи, Кристофър! Изобщо не съм сигурна, че тази титла ми харесва. Всъщност по-скоро съм сигурна, че не ми харесва. Звучи определено предателски, сякаш... сякаш съм станала реакционер.

Макар че можеше да се възползва от тази възможност, за да я подразни, той не го стори. Бе дошло времето за сериозен разговор с Ларк, въпреки че въобще не му се искаше да го започва. Определено идеята да я вземе за жена бе доста импулсивна, но той истински я желаше и сега не съжаляваше за тази стъпка. И наистина той никога не се бе чувствал толкова пълноценен, никога не бе обичал толкова силно и дълбоко и никога не го бяха обичали толкова чисто и всеотдайно.

И все пак този съюз можеше да го провали, ако не се вземеха мерки. През цялото им пътуване до Килдеър и дори когато държеше страстната си жена в прегръдките си, той бе обмислял и преценявал най-добрия развой на тяхната женитба. За нещастие бе решил, че е наложителна някаква хитрост, за да се избегне злополучния край.

Мръщейки се, той почеса наболата си брада. Усещаше фините пръсти на Ларк по гърба си. Съмняваше се, че планът, който искаше да

й предложи, щеше да се приеме добре. Но независимо, че тя щеше да бъде недоволна, трябваше засега да пазят сватбата в тайна. Ако граф Гласмийд трябваше да обяви, че се е оженил за сляпа селянка католичка, какъв скандал щеше да предизвика това! Зад всяко изрисувано ветрило, зад всяка чаша вино удивени уста щяха да клюкарстват, да се питат защо една от най-добрите партии сред благородниците, който можеше да избира сред множество високопоставени дами, се е обвързал с една обикновена дъщеря на ратай.

Щеше да се превърне в център на внимание, а той не можеше да си позволи това точно когато революционната му дейност навлизаше в последния си и най-важен етап. Хората вече подозираха за неговите политически пристрастия и ако сега сватбата бъдеше обявена, тя щеше да бъде явно доказателство за симпатиите му към бедните. А и животът на Ларк щеше да се проучва, което щеше да я изложи на още по-голяма опасност.

За нещастие Кристофър не можеше да ѝ обясни причините за тази лъжа, без да ѝ разкрие кой е агентът от Феъри Торн, а за това още не беше готов. Колкото по-малко знаеше смелата му жена за другия му живот, толкова по-малко тайни трябваше да пази. Както стояха нещата в момента, трябваше, да я заведе обратно в Дъблин през следващите няколко дни, защото тя със сигурност бе намислила някакъв начин за връзка с французина, който всеки момент щеше да изпрати последното си съобщение. Веднъж да свърши революцията и свободата на Ирландия да бъде извоювана и вече нямаше да има нужда от тайни.

Кристофър се намръщи, погледна към Ларк и погали косата ѝ. Ако бунтът за смяна на правителството се провалеше и нещата останеха непроменени... е, щеше да прескочи тази бариера, когато му дойде времето.

— Ларк — той погали челото ѝ, имаше нужда от успокоение. — Ти си щастлива с мен, нали?

Тя обърна глава, учудена от необичайната липса на увереност в тона на мъжа ѝ и го целуна по устните всеотдайно.

— Не е необходимо да питаш.

— Да, но — той въздъхна тежко и се хвърли с главата напред към тежкия разговор — трябва да говоря с теб за създалата се обстановка. Сигурен съм, че разбираш, че не можем просто да се върнем в Дъблин

и да обявим женитбата ни. Трябва да я запазим в тайна за известно време. Преподобният Кени вече е предупреден, а прислужниците знаят, че си моя... гостенка.

Реакцията на жена му бе по-огнена, отколкото Кристофър бе очаквал. Тя се надигна от топлото място до него, седна вдървено с плътно увит до шия чаршаф, явно загубила ума и дума. Ако имаше запалена свещ, той бе сигурен, че ще види как лицето ѝ почервява от възмущение.

— Да пазим женитбата ни в тайна? Защо? И не си казал на прислужниците коя съм? Пресвета дево, те сигурно си мислят, че съм някоя... някоя улична курва за през нощта.

— Ларк... — започна Кристофър, като се привдигна на лакът. Протегна ръка към нея, но тя яростно я отблъсна.

— Не си и мисли да ме целуваш отново — Ларк издърпа чаршафа от краката му, за да скрие голотата си, след това изскочи от леглото, сякаш се отвращаваше от него.

— Ларк, истината е, че обстоятелствата около женитбата ни са доста сложни...

— Вече размислихте, така ли, ваша светлост? — прекъсна го тя. — След като изживяхте нощта на удоволствия, се чудите дали си е заслужавала цената. Може би не си заслужава да се изправиш пред упреците на баща си и пред въпросите на надутите благородници.

— Не ме карай да губя търпение — предупреди я той.

— Или може би — продължи тя, като заговори направо за онова, от което най-много се страхуваше — не си струва да губиш наследството си заради мен. — Тя произнесе тези думи с подигравателна нотка в гласа.

Като изруга грубо, той скочи гол от леглото, хвана я за раменете и я закова на място.

— Изслушай ме, по дяволите! Причините за тайната не са егоистични и макар че сигурно ще трябва да плащам висока цена за този брак. Не съм размислял изобщо. И още нещо, аз не взимам лесно решения и това ми решение не прави изключение. Но поради причини, които не мога да ти обясня сега, реших, че е по-разумно временно да пазим женитбата в тайна. Това не я прави по-малко валидна.

Ларк се изтръгна от прегръдката му и се обърна с лице към него.

— О. няма? А аз откъде да знам, че е валидна? Няма никакво свидетелство — твоят протестантски свещеник казва, че не е необходимо. Вероятно цялата церемония не бе нищо друго, освен уловка на негова светлост, за да си осигури едно преспиване — и то с единствената жена, която някога му е отказвала!

Кристофър процеди през зъби:

— Венчахме се пред очите на Бога и бракът ни вече е действащ. За мен това е достатъчно законно.

— Докато не ти омръзна, нали? — отвърна бързо тя. — И никъде в цяла Ирландия няма документи за това, че съм ти жена. Искаше да скриеш любовницата си на село, да се забавляваш с нея, когато пожелаеш. Е, лорд Гласмийд, за съжаление планът ви се оказва погрешен.

— Как можеш да ми приписваш такива мотиви след нощта, която прекарахме заедно? — попита той.

— Защото познавам добре хората от твоя сой! Знам много добре как ти и такива като теб с лека ръка използвате другите, които стоят по-долу от вас, и ги отхвърляте, след като вече не са ви необходими. Твоят баща умори чичо ми, Джейми и мен от глад, после ни изхвърли от дома ни, за да може да пасе проклетите си стада, без да го е грижа, че ние ще трябва да просим!

— А няма аз самият не ти дадох подслон? — противопостави се той. — Но ти не ми признаваш тази заслуга? Не! Не виждаш по-далеч от собствения си навирен нос, от проклетата си язвителност!

— Язвителна или не, всяка жена ще има подозрения, ако съпругът ѝ обяви, че поради „причини, които не мога да ти обясня сега“ — женитбата трябва да се пази в тайна. Ха-ха, разбира се, един отличен хирург, високо образован лорд не може да измисли по-умно извинение от това!

— Няма нужда да си измислям извинения, но тъй като си се хванала за класовите ни различия, ще се наложи да послушаш господаря си — той приближи лице до нейното и заплашително повиши глас. — Ще пазиш женитбата ни в тайна, докато аз кажа, че може да се обяви публично. И още нещо, ще стоиш в това имение, докато аз реша да те взема оттук. Земите ще се охраняват и не си и мисли да бягаш!

Той яростно грабна изпомачканите си дрехи от килима, намъкна панталоните и ризата си и премина през стаята с ботуши в ръце. Като видя старите закърпени дрехи на Ларк, той ядосано ги овърза във вързоп и с рев ги запрати в огъня.

Едва при вратата той колебливо се спря. С ръка на бравата той се обърна да погледне Ларк — малкото ѝ стегнато тяло беше смешно увито в дългите бели чаршафи. Обзеха го угризения за кавгата им, особено като си спомни за щастието, което споделяха съвсем наскоро в леглото.

— Ще накарам след малко прислужницата да ти донесе топла вода за тоалета ти — предложи той в мрачен полублагосклонен опит за одобряване. Той отвори вратата и издърпа един от сандъците вътре. — Ето подходящи дрехи. Прислужницата ще ти помогне да се облечеш.

Ларк просто му обърна гръб в знак на подчертано презрение.

Минута по-късно, когато чу стъпките му надолу по стълбите, тя отпусна рамене и потъна в леглото. За момент продължи да се гневи на грубостта му, на властното му отношение към нея, като се чудеше как между две толкова различни личности може да се съществува толкова божествено привличане. Как е възможно мъж и жена да бъдат толкова близки в един момент, а в друг — да са толкова далечни?

Като си припомни ясно топлината на тялото на Кристофър, което само преди четвърт час бе долепено до нейното, тя внезапно изпита болезнена самота. Мястото до нея бе празно и студено. Тя удари с юмрук по възглавницата, зарови лице в нея и се разплака. После изтощена заспа.

Когато се събуди, Ларк си помисли, че още сънува. Много често сънищата ѝ бяха изпълнени с ярки цветове и светлина и тя прибягваше до тях, когато искаше да избяга от тъмнината на деня си. Но сега, както лежеше на възглавницата, бе сигурна, че зениците ѝ са широко отворени, бе сигурна, че кръгове светлина танцуваха пред очите ѝ. Може би бе умряла, бе възвърнала зрението си, когато е пътувала към вечността и сега вижда божията светлина.

Като затвори очи, тя изстена от внезапна болка в главата и сложи ръце на слепоочията си. После примигна и отново отвори зеници, сигурна, че светлината ще изчезне.

Но не беше така.

Сепната, тя се привдигна, оглеждайки се наоколо. Светлина струеше от кръглото прозорче, изрисувано в розово, виолетово и златно. Шарките се въртяха, размивайки се в откъслечни проблясъци светлина. Тя завъртя глава наляво-надясно, погледна надолу, за да спре световъртежа си и... видя ръцете си.

Като дишаше тежко, тя сви пръстите си, наблюдавайки замъглено как пръстите ѝ се изпъват и прегъват. С буйна енергия тя потупа краката си, наблюдавайки как бледата форма на чаршафите се увиват и надиплят. После отпусна главата си назад. Над нея се извисяваше голямо платно във винен цвят, извезано с пискюлени ширити, бродирани сцени и златни ресни. До леглото се издигаха облицовани в дървена ламперия стени, по които висяха картини във весели тонове.

Все още не можеше да повярва на случилото се, тя се измъкна от леглото и протегна ръце, за да докосне очертанията на мебелите, завесите и украшенията. На няколко пъти се препъваше, защото зрението ѝ се колебаеше, фокусираше се и се разфокусираше и нарушаваше равновесието ѝ. Но все пак, нямаше съмнение, че черната завеса се бе вдигнала. Макар че очите ѝ гледаха стаята сякаш през димна завеса, различаваше очертанията на всеки предмет.

Като се развика от радост, тя вдигна ръцете си високо и се завъртя на нестабилните си крайници, крещейки екзалтирано, удивена от прекрасното чудо, мигаше и се смееше истерично, докато от ново прогледналите ѝ очи не потекоха сълзи.

Тогава вниманието ѝ бе привлечено от пръстена на ръката ѝ, онзи пръстен, който Кристофър ѝ бе сложил, когато изричаше клетвите. Беше прекрасен — символ на любов и приятелство, той изобразяваше две златни ръце, обхванали смарагд във формата на сърце, който силно проблясваше, когато тя раздвижеше ръката си.

— Кристофър! — извика тя, като ѝ се прииска да изтича и да му каже новината. Кавгата им щеше да бъде забравена. Щяха да се целуват, да се смеят, да изкажат любовта си и тя щеше до насита да се нагледа на лицето, което не бе виждала досега.

Като отвори сандъка и разрови дрехите в него, тя се натъкна на най-ярката от всички рокля — пурпурночервена със светлобежова дантела, падаща от ръкавите. Забързано, все още полузамаяна, се намъкна в нея, като закопча само половината от безбройните копчета на гърба си. Без да си направи труда да се обуе, тя се затича към

вратата и изведнъж се спря при проблясването на образа ѝ в огледалото.

Ларк инстинктивно потупа с ръка бузата си и с внезапно потреперване пристъпи напред, за да се разгледа. Зрението ѝ все още бе замъглено, но тя виждаше овала на лицето си, тежката коса около него, тъмните сенки над очите си. Прокара пръст по мекия белег върху скулата си, усещайки нежните розови линии. Кожата ѝ наистина бе наранена — не толкова лошо, колкото се бе опасявала — но позабележимо, отколкото ѝ се искаше.

Но независимо от всичко радостта бързо помете мрачните ѝ мисли и тъй като бе нетърпелива да намери Кристофър, тя изостави огледалото и се стрелна през вратата.

Една прилежно облечена прислужница мъкнеше нагоре по стълбите две кофи и Ларк едва не връхлетя върху нея. Останала без дъх, тя я запита къде може да намери лорд Гласмийд.

— Ами, госпожо, той е въвн на предната поляна — отвърна прислужницата, като се опитваше да прикрие удивлението си при вида на полуоблечената Ларк. — Мисля, че се канеше да язди, току-що му доведоха коня.

Ларк затрополи надолу по стълбите, но внезапно се спря, впечатлена от красотата около нея. Тя сложи ръка на замаяната си глава и се олюля, като се опитваше да фокусира погледа си. Колко прекрасно бе тъмното дърво на виещите се перила, колко топлина излъчваха стените, позлатени от слънчевите гирлянди, идващи от прозорчето на стълбището. Богати килими с цветовете на скъпоценни камъни покриваха долния голям салон, а разкошни ярки букети цветя украсяваха блестящите маси. Рога на елени, които явно от дълго време висяха там, щитове, саби и ловджийски рогове бяха единствената допълнителна украса. Две хрътки спокойно спяха, изтегнати в основата на стълбите.

Ларк си помисли, че това бе най-хубавото място, където можеше да прекара живота си. Тя закопня да види цялото имение, искаше Кристофър да я разведе по всички стаи. Замаяна от вълнение, слезе по стълбите така, сякаш се плъзгаше по въздуха. Отвори голямата предна врата, пристъпи навън и се спря в сянката на прага.

Отначало ослепителната светлина на ярката утрин замая все още чувствителните ѝ очи и я накара да премигне. Ларк вдигна ръка, за да

засенчи челото си. В първия момент се почувства като къртица, измъкваща се от дупката си. Но най-накрая гледката пред нея се раздвижи и се изчисти като разкривено отражение в успокояващи се води. Тя видя как слънцето се издига над пурпурните върхове на планината Уиклоу, лъчите му бяха като зъбци над полегатите склонове. Две небесно сини езера, свързани помежду си със сребристо поточе, блестяха в далечината.

Някакво раздвижване привлече вниманието ѝ, прикова замъглените ѝ очи. Първо видя прекрасен кафяв кон, а след това... един мъж.

Той държеше с две ръце ремъка на стремената. Беше с гръб към нея. Нямаше никакво съмнение, че този стегнат мъж със стройни бедра бе нейният съпруг. Самото му държане подсказваше изящност, сила и благородство, а златната му коса проблясваше на слънцето.

При вида на Кристофър тя се развълнува отново. След малко, след като му се наситеше тайно с поглед, щеше да извика, да се хвърли в прегръдките му и да му каже новината. Очите ѝ отразяваха светлината, докато го наблюдаваше как хваща поводите и се готви да се качи на плашливия кон. Преди да бе вмъкнал напълно ботуша си в стремето, едно малко сиво кученце изскочи от храстите и подплаши коня, който направи една крачка встрани. Като се извъртя, за да види какво е причинило уплахата на жребеца, Кристофър ѝ разкри лицето си, което тя така бе копняла да види.

За момент тя просто остана неподвижна — гледаше го с благоговение.

Никога, дори и в най-смелите си мечти, тя не си бе представяла такива великолепни черти. Освен че бе красив, той бе образец на строга мъжественост. Лицето и тялото му бяха съвършени. Чертите му прекрасно се допълваха — решителната му брадичка, класическият му прав нос, дълбоките му очи и хубавата му уста, която се усмихваше ведро, когато той коленичи да погали кучето.

Ларк затаи дъх. Изведнъж отново ѝ се прииска да потъне в ръцете му, да забрави кавгата, да наблюдава как лицето му се озарява, когато я повика.

Като се усмихваше възбудено, тя пристъпи една крачка напред... и се поколеба. Отново се взря в лицето на лорд Гласмийд, разгледа всяка линия и бръчица. Паметта ѝ я върна назад — стоеше до един

прозорец, замръзнала от ужас. Сякаш кристално ясно виждаше проснатото тяло на чичо си, силните ръце около слабия му врат, добре облечения красив джентълмен, коленичил на пода. Припомни си цвета на косата му, осветена от свещта, блестящите капчици по палтото му, скъпите, изкаляни ботуши...

— Господ да ми е на помощ! — тя запуши устата си с две ръце, за да заглуши пронизителния вик на изненада.

Нейният съпруг, нейният лекар, нейният любим Кристофър... бе човекът, когото бе видяла да извършва убийството.

В продължение на няколко мъчителни мига Ларк не помръдна. Бе поразена. Докато съзнанието ѝ се мъчеше да възприеме факта, сърцето ѝ крещеше, че паметта е направила някаква грешка. Но, не, настояваше разумът, образът на убиеца се бе врязал неизличимо прекалено ясен, за да бъде забравен.

Отначало поради шока Ларк пропусна да забележи конниците, които галопираха по алеята. Облаци прах се вдигаха от копитата на конете им, а те носеха червени мундири с лъскави медни кончета.

— Драгуни — прошепна Ларк през стиснати устни. Страхът ѝ от правителствените войски бе инстинктивен.

Тя видя как Кристофър отива към тях със спокойна, уверена крачка.

Един офицер от предната линия се отдели от останалите, приближи се на няколко стъпки от графа и измъкна руло хартия, увито с панделка.

— Лорд Гласмийд! — попита той — Синът на маркиз Уинтъруд?

— Да — отвърна Кристофър.

— В името на Крал Джордж Трети съм упълномощен да ви арестувам по обвинение в заговор срещу правителството на негово величество.

— Какви ги приказвате? — Като се вгледа втренчено в безучастния драгун, Кристофър измъкна документа от ръката му, разтвори го и мълчаливо го прегледа.

Още докато четеше, други двама офицери слязоха от конете си и отидоха зад него с белезници в ръце. Но когато посегнаха да оковат ръцете му, Кристофър яростно ги отхвърли и погледна през рамо към къщата.

В този момент той улови погледа на жена си и очите му се залепиха за нейните като магнити.

Ларк видя, че той бе разярен от заплахата, но все пак се учуди, когато я видя. Явно бе разбрал, че тя може да вижда, защото улови погледа ѝ през разстоянието.

— Ларк? — объркано извика той. — Ларк!

Но тя не отговори. Тя просто стоеше, сякаш сраснала се със земята, и го гледаше.

Зад войниците изтрополя карета. Тя бе теглена от четири запотени коня. Спря в готовност, малките ѝ прозорчета бяха зарешетени. Вратата отвори суров драгун с пушка на рамо. Макар че Кристофър се бореше храбро, раздавайки удари наляво и надясно, най-накрая бе укротен, когато шестима войници скочиха да помагат на падналите си другари. Графът ги изруга, като продължаваше да се бори, докато в крайна сметка силните му китки бяха приковани.

Стенейки, един от ранените офицери вдигна изкаления си ботуш и с мощен ритник по гърба го повали на колене.

Ларк наблюдаваше цялата ужасяваща и объркваща сцена, сякаш бе чужд човек. Бе почти безчувствена, нервите ѝ бяха парализирани от шокиращото откритие. Една безмилостна част от съзнанието ѝ крещеше, че златокосият убиец трябва да бъде окован и затворен, за да възтържествува справедливостта.

Нима убиецът на чичо ѝ не заслужаваше двойно наказание — наказание и за това, че предната вечер се бе любил с нея, след като бе дал клетви, за които нямаше писмено доказателство?

— Ларк! За бога! — извика отново Кристофър с дрезгав глас. Като се мъчеше да се изправи, той втренчено я гледаше, а войниците го блъскаха към каретата.

Но тя нито отговори, нито трепна, просто наблюдаваше, докато той бе натикан в подвижната тъмница и вратата бе затръшната пред хубавото му, разкривено от ярост лице.

Уплашените прислужници започнаха бавно да се събират на поляната. Като заслоняваха очите си с ръка, те гледаха след господаря си и внушителния ескорт войници и не обръщаха почти никакво внимание на Ларк.

И дори след като изчезнаха червените петна на униформите, вниманието им бе привлечено от един самотен ездач, носещ се по

алеята.

— Ларк! Ларк!

Викът едва проникна в съзнанието ѝ и тя се вцепени като видя, примижавайки на утринната светлина, как Себастиан О'Кийф слиза от коня си и се приближава към нея, обут в черните си груби кадифени панталони.

— Ларк! — Като пое премръзналите ѝ ръце в своите, той я обгърна с ръка и я накара да влезе на топло. — Току-що пристигам от Дъблин! Яздих много бързо. Намерили са уличаващи документи на адреса на улица „Хенриета“. Боя се, че твоят прекрасен лекар — и мой скъп брат — скоро ще се срещне с палача.

Не я остави да падне, когато тя се олюля и загуби съзнание.

22.

Следващите няколко часа преминаха за Ларк в кошмарно объркване. Вцепенена, тя слушаше развълнувания глас на Себастиан, който разказваше последните събития, довели до арестуването на графа. Тя стоеше до неспокойно крачещия напред-назад псевдоблагородник наред обляния в слънце салон, трепереща, обърквана, и едва чуваше пълния списък на проклетите документи, намерени в писалището на Кристофър.

— Броеве от „Нордън стар“, този бунтарски вестник, кореспонденцията е подписана от водача на Независими Ирландци, дори и писмо от самия Улф Тоун — изсумтя Себастиан. — Непредпазливият ми брат сам си е изкопал гроба.

Ларк кимна едва-едва бе прекалено обърквана и напрегната, за да отговори съзнанието ѝ се опитваше да примири в едно образите на златокосия убиец и на мъжа, който я прегръщаше с любов миналата нощ. А сега Кристофър бе обвинен във връзки с Независимите Ирландци? Това бе невъзможно!

Себастиан настояваше тя веднага да се върне с него в къщата в Дъблин. О'Кийф надутно заяви, че сега той трябва да се заеме с всичко, особено сега, когато силите на маркиза толкова са отслабнали. И разбира се, добави той с едва прикрито неодобрение, Ларк не би искала да остане сама в Килдеър, след като... домакинът ѝ е в затвора.

Естествено Себастиан не можеше да знае — независимо дали имаше доказателства или не — че Ларк бе вече графиня Гласмийд. Предполагаше, че тя най-безсрамно се бе превърнала в любовница на графа. Но въпреки това, тъй като добре си спомняше колко енергично Кристофър настояваше да се пази тайната, Ларк не разкри истината на непредсказуемия му доведен брат; бе особено предпазлива по отношение на него. Продълговатото му лице изразяваше самодоволство, което я обезпокояваше, а в тъмните му бляскави очи се четеше трескаво вълнение. Знаеше, че между циганчето сирак и Кристофър Кавано не бе останало никакво топло чувство, но възможно

ли бе омразата му да е толкова силна, че бедите на графа всъщност да му доставят удоволствие?

Правеше му чест, че продължаваше както винаги да се държи внимателно с нея, макар че със закъснение бе забелязал, че тя вече може да вижда. Тя предполагаше, че от шока, когато разбра за предателството на Кристофър погледът ѝ е бил толкова глупаво застинал, че не е могло да се разбере, че зрението ѝ се е възвърнало. Той се бе възползвал от разсеяността ѝ и за половин час бе успял да заповяда на прислугата да приготви каретата и багажа ѝ. Скоро Ларк бе изрядно облечена от прислужницата, увита в шалове поради студа навън и бе напъхана в плюшената карета, а Себастиан се метна на коня си и запрепуска редом с нея.

Докато кочияшът пришпорваше конете по неравния и надупчен път и после по улиците на Дъблин, мислите на Ларк се проявиха и тя започна да възприема нещата. И все пак, когато отново влезе в къщата на улица „Хенриета“, нервите ѝ пак се обтегнаха. За момент застана прикована на прага, втренчена във високите куполни тавани с изрисувани ъгли. Тук присъствието на Кристофър бе много силно. Не можеше да не си представи как той целеустремено крачеше по виещите се стълби към старата ѝ стая. С болезнена празнота си припомни шума от стъпките му ѝ нежните му грижливи ръце.

Опита се да не мисли за жестокостта на същите тези ръце... за престъплението, което бяха извършили през онази мрачна, дъждовна нощ в бедняшката колиба. И най-вече ѝ бе невъзможно да проумее най-странната вест: че той бе член на Независими Ирландци!

Когато Себастиан се отправи към библиотеката, тя събра смелост и го затрупа с въпроси — в кой затвор е Кристофър и дали се допускат посетители.

— Той е политически затворник в затвора Килмейнхъм — отговори през рамо младият човек, като отиде до разтуреното писалище на Кристофър ѝ се отпусна на кожения му стол. — Но не бих те съветвал да ходиш там, ако това имаш предвид — добави той, като я гледеше проникателно.

Тя не си губи времето да спори с него. Вместо това обяви, че е изтощена и че възнамерява да се оттегли за вечерта. Отправи се към старата си стая. Някога се бе разхождала там напред-назад, обува в елегантни детски обувки, стъпвайки безшумно по красивите килими.

Стаята сякаш я приветстваше. Откри, че тапицираните столове, горящият огън и лъскавите картини на болонски и забрадени деца ѝ носеха спокойствие, а пуснатите пердета и леглото ѝ даваха сигурност. Като почувства познатата обстановка, тя почти очакваше да чуе уверени стъпки, приближаващи се до вратата и за миг повече от всичко ѝ се прииска наистина да ги чуе.

Отново и отново на устните ѝ изпъкваше болезненият въпрос: „Какво трябва да направя за Кристофър? Какво трябва да направя?“.

Най-накрая тя седна на леглото и разтърка зачервените си замъглени очи. Мозъкът ѝ кипеше от вихрушката образи на внимателния лекар, на високомерния граф, на властния любовник... и на безмилостния убиец.

Хвана главата си с две ръце и изстена. Не знаеше какво да предприеме, на какво да вярва. Отново и отново я преследваше сцената на арестуването на Кристофър, припомняше си питащите му очи, отчаяното му лице. Какво се криеше зад това обвинение в заговор? Ако можеше да се вярва на доказателствата, граф Гласмийд бе участвал в заговор срещу английското правителство заедно с независимите ирландци. В такъв случай, означаваше ли това, че работеха за една и съща кауза? Дали неговата престомена лоялност не бе само прикритие за тайното му предателство? Тя си припомни нощта на раняването му, заповедите му прислугата да се държи настрана, трескавите му настоявания да се пази тайна. Дори доктор Мактавиш бе пазил в тайна истината.

— Толкова много тайни — измърмори тя объркано на глас. — Накъдето и да се обърнеш — все тайни!

Появи се Гриндъл с поднос храна. Старото ѝ сбръчкано лице закачливо се усмихна, като видя, че Ларк си е възвърнала зрението. След като се насили да хапне малко, Ларк призна, че е изпила малката бутилка светена вода точно преди да ѝ се изчисти пред очите.

Гриндъл изрази задоволството си от този факт. После с възмущение заговори за ареста на лорд Гласмийд. Това бе причинило голяма бъркотия в имението, много болни и бедни хора бяха отпращани от вратата на кабинета. Дори старият маркиз бе легнал на легло, каза тя, почти съсипан от унижението да арестуват сина му като предател.

След като разстроената прислужница събра съдовете и си тръгна, Ларк облече нощницата си и като се заразхожда напред-назад, започна да обмисля план, оставайки до късно, за да разработи и последните му подробности. Знаеше, че ѝ е необходима почивка и легна да спи.

Не загаси свещта. Трябваше ѝ време, за да свикне да не се плаши от тъмното.

На сутринта тя стана, изми се, прибра косата си назад и се облече в синя рокля и гълъбово сива фуста под нея. Деколтетото ѝ бе украсено с панделки и бе дълбоко изрязано, а тесните ръкави завършваха с волани до китката. Като отстъпи назад от огледалото и фокусира по-добре погледа си, Ларк почти ахна при вида на образа си, в когото едва разпозна себе си.

Модните дрехи и изисканият кок ѝ придаваха зрялост и изтънченост. Вече не бе проста ратайска дъщеря в оръфани вълнени дрехи, а се бе превърнала в истинска графиня. Невярваща на преображението си, тя поклати глава. По време на слепотата си бе изминала дълъг и забележителен път. Но къде точно я бе отвел той?

Когато за последен път се погледна в огледалото, тя почувства товара на огромна вина. Бе предателка на каузата, с тези скъпи дрехи, а в същото време бе достатъчно млада и женствена, за да не може съвсем без малко здравословна суетност. След миг колебание тя положи на главата си шапката с пера, която и придаде напълно завършен вид.

После, както бе намислила, тя извади малка сребърна музикална кутия от тоалетката си, послуша още малко тъжната ѝ звънлива мелодия и накрая я пхна в сатенено портмоне. После, без да се обажда на никого, тя се промъкна навън.

За разлика от онзи ден, когато бе стояла сляпа и безпомощна на тази елегантна улица, сега не ѝ бе трудно да махне на файтонджия. Кочияшът обаче я погледна странно, когато тя му каза да кара към най-близката зложна къща. Но без да каже дума, той подкара колата покрай множество кафеджийници, бирарии, магазини за спиртни напитки, шапкарници и шивачници, където на всеки ъгъл се надвикваха пронизителните гласове на продавачи на херинга.

Близо до улица „Фицуилям“ имаше бесилка и Ларк мерна зловещата фигура на палача, облечен в черни одежди. Той изглеждаше така сякаш имаше ужасна гърбица, но Ларк знаеше, че хората от тази

професия носят дървени щитове на гърба си, за да се предпазят от камъните на враждебната тълпа. Като си представи изящната шия на Кристофър, Ларк потръпна и отвърна очи.

След като заложи със съжаление красивата музикална кутия — нещо, което някога майката на Кристофър вероятно бе ценяла много — тя притисна пълното с монети портмоне към гърдите си и нареди на кочияша да кара към затвора Килмейнхъм. Когато обаче се изправи пред заплашително извисяващата се сграда и видя свирепите очи на стражата и техните оголени щикове, тя почувства, че я обхваща паника. Няколко нейни сподвижници бяха минали през тази врата, за да излязат после през нея като ледени трупове.

Като се покопити, тя влезе. Държаха я два часа в едно малко преддверие и накрая ѝ позволиха да се срещне с надзирателя на държавните престъпници.

— Не, мадам — каза набитият мъж с бакенбарди и поклати глава, докато сваляше сакото на изцапаната си униформа. — На лорд Гласмийд не се позволяват никакви посетители. За да не предаде никакви съобщения на своите разбунтувани приятелчета, разбирате ли — добави той с усмивка, на която липсваше един зъб.

Ларк не каза нищо, само пристъпи напред към вонящия надзирател и запрехвърля издутото портмоне в ръцете си. Мъжът с лисичи поглед прокара език по мазните си устни, веднага надушил подкупа — тя си помисли, че сигурно той и семейството му живееха сносно благодарение на подобни щастливи случаи. Ларк не отмести поглед от него, докато той обмисляше предложението. После, с едно бързо движение ръката му се стрелна, пхна портмонето в джоба, и затвори капака.

Като свали връзка ключове от кръста си, той ѝ нареди да го последва надолу по лабиринт от тъмни коридори, където затворниците в огромни килии стенеха, ругаеха, кашляха или подхвърляха мръсни думи. Накрая я отведеха до по-малка единична килия, с малък прозорец с решетка и груби каменни стени, мебелирана с легло, столове, маса и камина, в която гореше огън. Пред прозореца, с гръб към нея стоеше граф Гласмийд.

Високото му, изпънато тяло все още бе облечено в панталоните за езда и ризата, с които бе при арестуването си. Косата му бе разрошена и единият ръкав на фината му ленена риза бе скъсан и също

изцапан с кръв. Графът се бе подпрял с една ръка на стената до прозореца и на мястото на посмъкналата се белезница се показваше разранена от търкането кожа. Дочул скърцането на ключа, той се обърна със студен и надменен поглед, сякаш предизвикваше надзирателя.

Ларк едва не припадна, като видя лицето му. Лявата му страна бе натъртена и порязана, окото му бе разцепено във външния ъгъл и доста подуто. Предната част на ризата му, на която липсваха няколко копчета, бе опръскана с кръв и бе накъсана на няколко места. Раменете и устните му бяха уморено отпуснати. Тя се запита какво ли не е изтърпял нейният любим през последните няколко мъчителни часа.

При вида на Ларк очите му изненадано се свиха. Почти веднага ръцете му машинално трепнаха и се вдигнаха, сякаш щеше да прекоси стаята и да я вземе в прегръдките си. Но очевидно той моментално се овладя, потисна емоцията, сякаш бе анатема, и придоби безстрастен вид.

Като склучи ръце пред гърдите си, той се обърна студено към нея.

— Значи графинята е дошла да се сбогува със съпруга си — или може би — допълни той, като повдигна вежда — тя е дошла да се увери, че бракът ѝ е законен и ще ѝ осигури един добър доход като вдовица.

Сепната от неговата враждебност, Ларк се изчерви. Самият му вид я плашеше. Той имаше властен маниер, внушителен, дори и в тази обстановка. Като хипнотизирана, тя гледаше втренчено свършените му черти, които със синините изглеждаха още по-мъжествени.

Ръцете му бяха още склучени и тя премести поглед към мястото, където те обгръщаха изпъкващите здрави бицепси. Припомни си докосването на тези ръце, техните нежни и умели движения. За момент тя просто не можеше да приеме, че това са същите ръце, които бяха отнели живота чичо ѝ.

Кристофър я гледаше втренчено. Ларк сведе поглед и извърна глава към масата в другия край на килията. Когато очите ѝ мярнаха недокоснатата богата храна — печено месо, холандско сирене, сливов пудинг и вино — той изкриви устни в кисела усмивка.

— Както виждаш аз съм привилегирован затворник — каза той и посочи мебелировката с жест на задоволство. — Парите и титлата имат

своето предимство, където и да отиде човек — както предполагам вече си се уверила сама.

Ларк погледна празните си ръце.

— Той прие подкупа доста охотно — промърмори тя, като отново спря погледа си на нараненото лице на съпруга си. — Не му ли стигна подкупа на злодея, за да не те бие?

Той повдигна нехайно рамене.

— Тук има типове, които са много повече брутални, отколкото алчни. И не биха се отказали от извратеното си удоволствие дори и да ги обсипеш с пари.

— А надзирателят в синята униформа?

— Той бе последният от неколцината, които опитаха юмруците си върху мен. Забавляваше се да изтръгва тайни от мен. — Той я погледна по-внимателно. — Случайно да си уважила желанието ми да запазиш в тайна онази церемония, която извършихме с теб онзи ден?

Засегнатата от арогантния му тон тя отвърна рязко.

— Не се бойте, ваша светлост! Уважих тайната. — Повдигайки малко брадичка, тя добави: — Или защо пък да не си кажем истината — вашето нежелание да ме представите като своя съпруга.

— Не забелязах да се държите като моя съпруга пред драгуните на негово величество можехте поне да се приближите мъничко, за да ви помоля да се обадите на адвокатите ми.

Тя сведе глава. Обвиненията му бяха основателни и въпреки това не ѝ се искаше да му обяснява точно сега причината за нейното колебание при арестуването му.

Известно време Кристофър я гледаше мълчаливо, поглъщайки поразителната промяна, която бе станала с нея — от проста ратайска дъщеря тя се бе превърнала в жена, достатъчно елегантна, за да съперничи, на която и да е благородничка. Той се запита дали сега, когато тя се радваше на неговото богатство, нейната преданост към общата кауза не бе понамаляла. Все едно, той не направи никаква забележка по отношение на новата ѝ външност. Гневът му бе все още прекалено силен и нейното безразличие при арестуването не му излизаше от главата.

Същевременно допускаше, че може би Ларк си бе възвръщала зрението точно в онзи момент и възможно да е била в състояние на стрес. И все пак, когато очите им се срещнаха там, тя го гледаше с

такова озлобление, че той бе поразен. Не можеше да проумее погледа ѝ, отвращението ѝ, отказа ѝ да му протегне поне една ръка. От устните ѝ не се бе откъснал нито един отчаян вик, не се бе показала дори разтревожена при неговото задържане.

Те бяха се карали няколко часа преди това, но и се бяха любили в безгранично отдаване на другия през нощта, бяха така близки физически и духовно, както само съпруг и съпруга можеха да бъдат. Тогава какво я измъчваше? Знаеше, че не е страхлива, че не се е уплашила от драгуните. Той се бе мъчил да намери обяснение за поведението ѝ по време на пътуването си до Дъблин и по-късно, в тъмната нощ, докато лежеше буден на затворническото си легло, той бе таял болката си в своята мъчителна самота.

Въпреки това той подхвана меко, като си даваше сметка, че сега не бе време за горчиви обвинения.

— Радвам се за теб, виждам, че зрението ти се е възвърнало. Напълно ли се е възстановило?

— Не. Искам да кажа, че през повечето време виждам замъглено. — Ларк се приближи напред, съзнавайки, че времето им препуска бясно. Поддавайки се на импулса си, тя хвана ръката му и усети топлата му кожа през разкъсания ръкав. — Кристофър, основателни ли са обвиненията им?

Мускулите му се стегнаха под пръстите ѝ и тя се уплаши, че ядосан от въпроса, той ще отхвърли ръката ѝ. Противно на очакванията ѝ, в очите му проблесна топлина и лека усмивка пробягна по устните му, преди да изчезне със същата бързина.

— Уверявам те — каза той, като повдигна леко шапката ѝ, за да може да вижда лицето ѝ по-добре — не съм оставил никакви подривни документи в чекмеджето си, или където и да било другаде из къщата. Та кой уважаващ себе си изменник на правителството на негово величество би бил толкова небрежен?

Намекът за нейната собствена подривна дейност я накара да се изчерви. И въпреки това тя успя да се овладее достатъчно, за да осъзнае, че той не бе отговорил на въпроса ѝ.

— Да не би да искаш да кажеш, че документите са били подхвърлени там?

— Тъкмо това казвам.

— Но кой?

— Имам своите подозрения — Кристофър се отдръпна леко, тъй като докосването на жена му му действаше прекалено възбуждащо, искаше да я прегърне и да се отдадат един на друг в продължение на тези няколко безценни минути. Но Ларк криеше нещо от него, нещо, което се бе загнездило в нея от момента на неговото арестуване. Отношението ѝ бе все още много сдържано и той предполагаше, че тя не би се отзовала на неговите съпругески ласки.

Като го последва до масата и погледна раната на окото му, която все още кървеше, Ларк разтревожено попита:

— Какво ще стане сега?

Той изсумтя.

— Едно внушително представление в Дъблинската крепост, разбира се.

— Какво искаш да кажеш?

Тя проследи движението на ловките му пръсти, които напълниха чашата с вино.

— Ще пиеш ли с мен една чаша? — попита нехайно той. — Не? Мисля да подкупя надзирателя, за да ми донесе арсеник. Ако си капна малко в чашата, ще спестя труда на палача.

Ларк се сепна. Мисълта за неговата предстояща смърт бе прекалено мъчителна. Но това същевременно я накара да осъзнае сериозността на положението, неизбежността на този час, в който той щеше да се изправи пред възмездието на закона. Колко объркани бяха чувствата ѝ! Той бе убиец, заслужаваше най-строгото наказание и все пак...

Кристофър се усмихна с горчива усмивка и докосна треперещата ѝ брадичка.

— Няма да измамя Дъблин, като му откажа такава сензационна екзекуция, каквато вероятно ще бъде моята. Освен това не бих си и помислил да те опозоря, като прибягна до спасението на страхливците. Между другото, също като ме положат в моята сатенена кутия, вече с благословията му ще можеш да обявиш нашия брак. Преподобният Кени ще ти даде свидетелствата, които ще потвърдят, че — и той направи подигравателна гримаса — законно и в пълно съзнание сме се бракосъчетали.

Ларк стисна полите си с нервно движение. Тя копнееше пак да го докосне и да го помоли да бъде сериозен. Но потисна импулса си и

стисна плата още по-здраво. Малко по-късно проговори с дрезгав, задъхан глас.

— Те няма да те обесят, кажи ми, че няма да те обесят!

Той отпи от виното.

— О, не, уверявам ви, графиньо, че те непременно ще ме обесят. И моля ви, пуснете ръката ми.

Думите му я накараха да подскочи от ужас.

— Но теб дори не са те съдили!

Той вдигна рамене.

— Това не променя нещата. Снощи в продължение на три часа говорих с лорд канцлера и главния секретар и се опитвах да ги убедя, че документите са били подхвърлени от някого, който е искал да ме натопи. Но, безполезно. Предполагам, че не трябваше и да очаквам, че ще се съгласят с мен. Не е тайна, че винаги — той я погледна мрачно — доста безочливо съм се сливал с по-долните класи. Нищо чудно, че правителството иска да ме използва за назидание. Всъщност ще ме изправят на съд вдругиден. Напоследък не губят много време, когато си имат работа със симпатизанти на бунтовниците. Това ме подсеща за нещо. — Той я погледна открито, без сарказъм. — Лорд канцлерът е издал прокламация, в която предлага петстотин лири за всеки, който му донесе информация, достатъчна за залавянето на някой бунтовник. Пази се, Ларк. Много се пази.

Тя вдигна глава и потърси очите му. Те бяха толкова хубави и проникателни, леко натъжени при мисълта за предстоящия край, но спокойно приемащи нещата, срещу които той повече не можеше да се бори. В този момент любовта ѝ към него избликна с цялата си сила.

Видя, че и в неговия поглед проблесна ответна емоция, но след миг на мъчително очакване да я вземе в прегръдките си, той сведе очи и погледна настрана. Наля си нова чаша вино и отпи с вида на човек, изправен пред неизбежната си участ.

Ларк бе отчаяна. Те имаха само още няколко минути. Всеки момент ключът щеше да се превърти в ключалката. И все още в килията на лорд Гласмийд витаеше един въпрос, за който знаеше, че трябва да поговори, да го накара да ѝ признае за нейно собствено успокоение, ако не за друго.

— Кристофър — започна тя с голяма мъка. Гълъбовите пера на шапката ѝ грациозно кимнаха, когато тя вдигна главата си към него. —

Трябва да ти кажа защо стоях така безучастно при твоето арестуване. Имаш право да знаеш.

Той я погледна над ръба на чашата с възбудено любопитство.

Тя си пое дъх.

— Аз те познах... виждала съм лицето ти преди.

— Продължавай — подкани я той.

Тя се опита да се овладее, да потисне дълго хранената омраза към русокосия убиец, който бе отнел един толкова ценен за нея живот.

— Ти уби чичо ми — каза тя тихо и осъдително, без да откъсва очи от неговите. — Видях как го направи.

В следващите секунди лицето на съпруга и смени няколко изражения. Първото бе изненада, после неверие и накрая гняв. Той, изглежда, се бореше поред и с трите, докато очите му блестяха от усилието да овладее желанието си да отвърне на нанесения му удар. За миг тя си помисли, че той може дори да я удари.

Кристофър изглеждаше смазан. Остави чашата си и отиде до прозореца, облегна се на перваза и се загледа безучастно навън. Ларк видя как той подпря чело на рамката на прозореца, сякаш бе завладян от внезапна умора.

Тя го гледаше втренчено, чакаше, обхождаше с поглед дългите му, мускулести крака с накаляните панталони за езда, линията на сведената му глава, силния му врат, по който имаше засъхнала кръв. Но макар че секундите летяха, той не казваше нищо, нито за да се защити, нито за да опровергае, нито за да си признае престъплението.

Изведнъж по коридора се чува тежки стъпки и през прозорчето на дървената врата стражата заяви:

— Ей вие там, имате още пет минути! — После се отдалечи.

Ларк почувства напрежението от приближаващия с бясна скорост миг на тъжната раздяла. Тя трепереше от нерадостния обрат на живота с Кристофър. Тя с мъка реши, че той е приключил с нея. Не знаеше какво бе очаквала да ѝ каже, след като му отпрати обвинението. В края на краищата тя бе видяла с очите си как той убива чичо ѝ. Беше се надявала, че той разпалено ще отрича нейното обвинение и ще представи някакво правдоподобно оправдание, за да я освободи от мъчението ѝ.

Тъкмо когато тя се канеше да се обърне с гръб към него и да чака появяването на надзирателя, Кристофър се извърна, продължение на

един дълъг миг той не каза нищо, само я съзерцаваше с изразителните си очи, в чиито дълбини блестеше емоция — прекалено дълбока, за да може да се прикрие.

После тя забеляза, че гърдите му се повдигат. Лицето му бе като на мъртвец, бузите — бледи и опънати. След миг колебание, не по дълго от един удар на сърцето, той се втурна напред и прекоси стаята на три дълги крачки. Ръцете му се протегнаха и с измъчено стенание тя падна в прегръдките му.

— Ние няма да можем да се видим повече, Ларк — бързо прошепна той и устните му се долепиха до нейните. — Моля те, само ми позволи да те поддържа малко в прегръдките си през тези последни минути? Без думи, без обвинения, без мисли за утре.

Тя поклати глава и извика.

— Не! Ще дойда утре. Не зависимо колко ще струва подкупа, ще дойда...

— Утре няма да го приеме. Това ще му струва главата. — Той взе лицето ѝ в ръце и се вгледа в дълбоките ѝ очи, които плуваха в сълзи. — Защо сме обречени на такъв край? — отчаяно простена той. — Защо не ни се даде и една-едничка седмица, която да прекараме в Килдеър, прегърнати, в разходки по полето при залез-слънце, в спокойни разговори край огнището? Това си представях аз. Исках да те погледа, да забравя за всякакви машинации и несправедливост за няколко дни... да те накарам и ти да ги забравиш. Да ги забравиш в моите прегръдки.

Искрените му думи накараха Ларк да захлипа и да се притисне още по-плътно към него.

— Не идвай на екзекуцията — изведнъж настоя той и взе лицето ѝ в ръце. — Закълни ми се, че няма да дойдеш.

— Няма — проплака тя, — моля те, не говори за това!

В този миг се чу звъntenето на обувките, далечно и зловещо.

Кристофър зарови лице в рамото ѝ и задиша учестено.

— Има много неща, които не знаеш за мен — каза той. — Неща, които искам, но не мога да ти кажа, неща, които ще отнеса със себе си в гроба. Но, ако знаеше всичко... — Той се намръщи, не намираше точните думи. — Ако знаеше всичко, ти щеше да бъдеш доволна. Зная го със сигурност.

С трескави очи тя погледна съсипаното му лице, полуосветено от фенера на стената. Оставаше само един миг, само миг, за да го погледа, да го докосва, да му каже, че го обича. Струваше ѝ се черна несправедливост това, че сега щяха да ѝ го вземат, преди да са успели да си кажат всичко... Но той бе прав... тяхната връзка е била обречена още от самото начало.

— О, Кристофър! — извика тя отчаяно, вкопчвайки ръце в измачканата му яка, вдъхвайки миризмата му, наслаждавайки се на присъствието му с пълното съзнание, че тези усещания няма никога повече да се повторят. — Не мога да го понеса! — изхлипа тя с лице, заровено в гърдите му, а сълзите ѝ напояваха ризата му.

— Преживяла съм много трагедии — трудностите и смъртта винаги са били част от живота ми. Но това... това, не мога да преживея... Не мога! Защо Господ го иска от мен? Защо го иска от теб?

Той я прегърна със силните си ръце и наведе глава, за да целуне топлите устни, като в бурната и първична сила на всяко негово движение прозираше съзнанието му за надвисналата раздяла.

— Обичам те, Ларк! — прошепна той, опирайки бузата си до нейната. — Не забравяй това. Независимо за какъв ме мислиш или какво ще откриете за мен в бъдеще, помни, че винаги съм те обичал!

Тогавя тя се повдигна на пръсти, за да го целуне горещо, забравила за престъпленията му политическите му убеждения, класата му, преизпълнена единствено от желанието си да бъде близо до него, да се притиска до здравето му тяло. С не по-малко отчаяние ръцете на Кристофър запрепусаха по тънката фигура на Ларк, сякаш за да си припомнят формите ѝ. Като я опря на изцапаната гипсова стена, той се притисна още по-решително към нея с намерението, и тя го долови съвсем точно, да се наслади за последен път на тялото ѝ. Той започна да я докосва с трескавите си мъжки ръце, да сваля дрехите ѝ.

Но ключът в ключалката на килията им напомни, че времето им е изтекло.

— Излезте, моля, мадам — нареди надзирателят, който наблюдаваше тяхното сбогуване с бавна похотлива усмивка.

Обляна в сълзи Ларк дръпна полите си и се отправи към вратата, но Кристофър я хвана и ѝ заговори тихо.

— Върна ли се на улица „Хенриета“?

Тя кимна, бледа, на ръба на истерията.

— Знаеш ли къде е Себастиан?

— Той се е преместил в къщата...

— За бога, не може да бъде!

Надзирателят заговори високо.

— Навън, мадам. Веднага!

Тя стоеше замръзнала, не знаеше какво да прави. Надзирателят заплашително размаха палката си.

— За всяка минута закъснение, госпожичке, негова светлост ще плати с по някоя друга рана по гърба.

Ларк изхълца и погледна съпруга си през сълзите на дълбока мъка и сковано тръгна.

Но Кристофър я хвана за ръкава и я завъртя към себе си.

— Закълни ми се, че ще се държиш на разстояние от брат ми. Себастиан О'Кийф е британски агент. Той ще направи всичко, за да разбере датата... датата, Ларк — подчерта той през зъби, заставайки с гръб към стражата. Разбираш ли какво ти казвам?

Тя нямаше време да отговори. С един бърз удар на палката си надзирателят повали Кристофър на земята.

Когато извергът изблъска Ларк от килията, тя погледна за последен път тялото на мъжа си, стоварено на студения каменен под. Щракването на ключалката прободеше като с нож сърцето ѝ. Тя извика неистово името на Кристофър.

Но нямаше отзив — звукът отекна като призрачно стенание в множество криволичещи, празни коридори, преди да завърши като въздишка.

23.

Ларк влезе в къщата, влачейки вкочанените си крака и почти не усети как един мълчалив прислужник раболепно изплува от някакъв ъгъл, за да поеме палтото ѝ; единственото, което искаше, бе да остане сама в стаята си.

— О, Ларк! Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш.

При звука на ниския, равен глас Ларк се стресна. Като се обърна, тя видя Себастиан, който стоеше зад нея, а очите му я поглъщаха.

— Килмейнхъм е ужасно място, нали? — попита той многозначително. — Направо злоещо.

Тя кимна, докато смъкваше уморено шапката от главата си, а клюмналите ѝ пера болезнено ѝ напомниха за птичката, жертвала живота си, за това украшение. Очите я боляха от плач и заплашваха всеки момент отново да започнат с безкрайния си запас от сълзи.

Ела — продума състрадателно Себастиан, като докосна лакътя ѝ със студена ръка. — Изпий едно шери и после нека вечеряме заедно.

— Не — поклати глава тя и се отправи към стълбите. Едва понасяше докосването на Себастиан сега, след като знаеше кой всъщност е той, не можеше да повярва, че се е оставила да я заблуди.

Тя си спомни предупреждението на Кристофър. Дали Себастиан въобще някога го е било грижа за нея, или просто се бе навъртал, защото е заподозрял, че тя е във връзка с революционерите и е искал да я използва? Очевидно обиколките му из ратайските колиби, облечен в калайджийски костюм, не са били нищо повече от чиста измама. Той е британски агент! В нейните очи едно такова занимание го превръщаше в нищожно влечуго. Тя го презираше.

И щеше да се отнася като към всяко влечуго, да го избягва и да е винаги нащрек. Веднага щом мъките на Кристофър свършеха, тя щеше да се измъкне от предателските зъби на О'Кийф и да намери по-безопасно убежище.

Себастиан се протегна, за да хване ръката ѝ и да я погали, сякаш не усещаше, че тя потрепери от допира му.

— Разбира се, ти можеш да останеш тук, Ларк — каза той, сякаш прочел мислите ѝ. — Аз самият ще поживея тук, за да се опитам да оправя нещата. Поне успях да изгоня тълпата дрипави бедняци, които се трупаша пред благотворителния кабинет на брат ми — изсумтя той. — Боя се, че лекарската му кариера е приключила.

Почти ѝ прилоша при това проклятие; все още виждаше пред себе си Кристофър на пода на килията. Ларк се заизкачва по стълбите. Тя решително се измъкна от здравата хватка на Себастиан, без да се старае да прикрие изражението си на пълно презрение.

— Ще го обесят, така да знаеш! — извика той след нея, гневът му явно се бе разбудил при нейната реакция. — Най-много след седмица ще го обесят.

След като прекара една ужасна нощ, през която бе спала само един час, изпълнен с мрачни кошмари за висящи въжета и зловещи бесилки, на разсъмване Ларк стана и се облече. Намъкна една елегантна копринена рокля — този път от колекцията „Сребърния напръстник“, после сложи червило на устните си и забърза надолу по стълбите.

Мислите ѝ бяха така обзети от идеята за друга среща с Кристофър, че едва чуваше звуците от караците се гласове, които идваха от салона. Но когато те станаха особено яростни и опънаха нервите ѝ, тя забави нерешително крачка. Бе се научила, че подслушването може да донесе полезна информация, особено ако човек е достатъчно търпелив и умен. Тъй като много искаше да разбере плановете на Себастиан, тя се повъртя пред затворените врати, като се преструваше, че е изпуснала ръкавицата си, ако случайно някой я видеше.

Разговорът замря, накъсан от дълги паузи и за нещастие тя не можеше да чуе нито дума. Най-накрая долови няколко резки реплики от непознат глас:

— Ставам нетърпелив... Времето приближава.

Но тя не можа да разбере точно смисъла на тези думи.

Точно в този момент Себастиан се развика, ядосаният му глас проникваше през дебелиите махагонови стени.

— Аз го премахнах от пътя ни, нали така? Една от най-важните фигури в цялата проклетата организация! Това вече е нещо!

Думите му бяха съпроводени от силно трополене на крака и макар че Ларк побързала се отдръпне, почти не успя да избегне сблъсъка с вратата, която рязко се отвори.

Себастиан изхвърча навън, лицето му беше червено от гняв, и видя Ларк точно като се навеждаше да вдигне изкусно изпуснатата ръкавица. Той я взе преди нея, искрящите му очи подозрително се впиха в нея.

— Излизаш ли? — попита той.

Тя забеляза, че той бе сменил панталоните от рипсено кадифе с по-пищни дрехи. Облечен в златист втален жакет с вдигната яка, с бели дълги чорапи и тесни панталони, той приличаше на денди. Дори буйната му коса бе прихваната в опашка, а от него се носеше миризма на скъп сапун.

Ларк тайно погледна зад него. Забеляза, че от другия посетител нямаше никакви следи. Всичко, което можеше да се види, бе един бастун, обсипан със скъпоценни камъни, от типа, който дъблинските контета носеха.

— Към затвора ли си тръгнала? — попита Себастиан отново, тъй като тя пренебрегна първия му въпрос.

Ларк вдигна брадичка и отговори утвърдително, като се опитваше да скрие страха си от него. Изглежда, че той бе започнал да се разпорежда в къщата в отсъствието на Кристофър. За какво ли бяха разговаряли в салона? Тя започна да подозира, че самият Себастиан бе сложил уличаващите документи в бюрото на брат си, че нарочно го е изпратил в затвора и го е оставил на милостта на палача.

— Няма нужда да наемаш карета — казваше Себастиан точно в този момент, като се мъчеше да погледне в лицето ѝ. — Каретата на брат ми е на твое разположение. Всъщност предположих, че ще излизаш тази сутрин, затова заповядах да я приготвят. Чака те.

Тя успя да измърмори някаква благодарност и забърза към вратата, като искаше само час по-скоро да се измъкне от острия му поглед.

Въпреки че слугите на Кристофър бяха много добре обучени и никога не произнасяха излишна дума, нито пък поглеждаха въпросително, тя усети огорчението на кочияша, когато обяви

необичайната си посока. По-късно, докато бе вътре в задушния магазин и се пазареше със съдържателя, тя забеляза един конник, който се мотаеше пред зацапания прозорец и тайно поглеждаше вътре. Обзета от внезапно подозрение, тя се зачуди дали всяка стъпка, която правеше днес и всяко място, което посещаваше, щяха да бъдат надлежно следени и по-късно докладвани на калайджията, превърнал се в джентълмен.

Като приключи набързо работата си в заложената къща, тя се върна към каретата, като отправи остър поглед към ездача, давайки му да разбере, че е разкрит. Когато каретата потегли, тя конвулсивно стисна чантичката си, пълна с монети, обзета от лоши предчувствия.

Опасенията ѝ се оказаха основателни няколко минути по-късно в Килмейнхъм, когато откри, че предупрежденията на Кристофър се сбъднаха. Никакви пари, никакви молби, никакви сълзи не можеха да накарат тъмничаря да позволи друго свиждане. Тя дори настояваше за среща със заместник-губернатора, като тропаше с крак и викаше така пронизително, че гласът ѝ ечеше в студените тъмни коридори. Но тази високомерна персона отказа да чуе жалната ѝ молба.

Двама стражи я изведоха навън и я предадоха на ездача, който чакаше със самодоволно изражение до каретата ѝ. Като пренебрегна помощта му, Ларк събра полите си и, препъвайки се, влезе в каретата. Не беше на себе си от желанието да види Кристофър преди процеса. Тя погледна нагоре към непроницаемата фасада на затвора, към редицата зарешетени прозорци, чудейки се дали съпругът ѝ може да я види и да разбере, че тя направила всичко, което може, за да уреди среща с него.

Тъй като се чувстваше отчаяна и имаше нужда от утеха, Ларк заповяда на кочияша да я закара право в училището на брат си, където се примили на педантичния директор да му позволи да излезе за няколко часа.

Невъздържаната прегръдка на брат ѝ и веселият му поздрав направиха много, за да повдигнат духа ѝ. Тя с облекчение го слушаше как изразява радостта си от училището, чиято дисциплина, и рутината вече бяха променили маниера му. Облечен в училищната униформа, той изглеждаше горд и по-зрял. Но червената му коса все така стърчеше на всички страни както в дните, когато живееше в колибата, а луничките на носа му не бяха изчезнали от дългите часове учене.

Двамата се разходиха в бледата зимна светлина из парк „Феника“ и после Ларк с лукава усмивка изпрати преследвача си да им донесе сирене и хляб за обяд.

Макар че се стараяше да следи внимателно думите на брат си, мислите за Кристофър отново връхлитаха в съзнанието ѝ и Ларк слушаше с половин ухо разказа на Джейми за живота в училището, за уроците, за новите си приятели. Когато обядът дойде, тя започна да се храни мълчаливо, докато той продължаваше да разправя за часовете по латински и за един побойник на име Едуард.

— Чудя се... — подхвана Джейми между две хайки. Като се гушеше в новото си палто от туид, той натроши част от хляба си и го хвърли на птиците.

— Какво има, момчето ми?

Сноп изсъхнала трева се завъртя под пейката и той залюля късите си крака, като го риташе с върха на обувката си.

— Момчетата говорят — продължи той без желание, — говорят ужасни неща за лорд Гласмийд.

Ларк се напрегна, като се стремеше да остане спокойна.

— Какви неща?

Той я погледна с тревожни зелени очи.

— Казват, че щели да го обесят, защото бил предател на Ирландия. Аз им казах, че това е една голяма лъжа. Прав съм, нали? — добави той, смелостта му премина в несигурност.

Ларк се загледа в далечината, в дърветата над главите им, чиито голи клони тракаха като чупливи кости при всеки повей на вятъра. Зимата бе започнала да изпуска мразовития си дъх, но тя не я бе забелязала досега. През последните дни бе забравила сезоните, сигналите и промените на природата, които преди следеше отблизо и се радваше.

— Не вярвам, че лорд Гласмийд е предател на страната, Джейми. Сигурна съм, че желае най-доброто за Ирландия. Но... — тя се поколеба, гласът и се накъса от болката, която изпитваше сърцето ѝ. — А относно... присъдата. Боя се, че може наистина да я изпълнят. — Тя произнесе последните думи почти шепнешком, сякаш ако ги изрече прекалено силно, щеше по някакъв начин да признае ужасната съдба на Кристофър.

Джейми като че ли напълно осъзна ужаса от обесването. Лицето му побледня. Той стисна юмруци толкова силно, че червенина заля бузите му и почти скри луничките.

— Не е честно! — развика се яростно той. — Трябва да обесят калайджията вместо него!

— Джейми! — възкликна Ларк, ужасена от избухването му. — Какво говориш, за бога?

— Казвам, че господин О'Кийф трябва да бъде обесен за това, което направи на чичо Джером. Все пак, то е доста по-лошо от това, да си предател, нали?

Ларк хвана брадичката му и настойчиво се загледа в пълните със сълзи, очи на брат си.

— Какво е направил господин О'Кийф на чичо Джером?

Макар че момчето бе стиснало челюсти, долната му устна започна да трепери. То погледна към нея умоляващо.

— Не знам защо не съм ти казал досега — започна с тих, нещастен глас Джейми — Аз... това сякаш... е било заключено, така мисля... заключено в съзнанието ми.

— Какво, Джейми? Какво?

— Ами видях господин О'Кийф в колибата ни... онази нощ. Бях в плевника, предполагаше се, че спя — спомняш си, нали. Имах лоша кашлица и ти ми даде някакво лекарство, но аз не го погълнах. Когато се обърна, го изплюх.

Тя закима нетърпеливо:

— Да, да?

— Ами чух мистър О'Кийф да крещи на чичо, да му задава въпроси. Аз погледнах надолу и видях, че започват да се бият. Обикаляха в кръг един срещу друг като борците на панаира Донибрук. Веднъж или два пъти си размениха удари. После... после мистър О'Кийф сложи ръце на шията на чичо и започна да го души, докато спря да диша. Нали знаеш — поколеба се той, — както правят някои ратаи с онези котенца, които идват в повече.

— Пресвета Дево — Ларк едва произнесе думите, ужасена от внезапното съкрушително разкритие. Очите ѝ останаха втрещени в бялото като тебешир лице на брат ѝ, сякаш искаха да потвърдят истинността на това, което той бе казал.

— Когато чичо падна на пода — продължи Джейми, мистър О'Кийф побягна от колибата. Няколко минути по-късно вътре се втурна лорд Гласмийд. Разбира се, аз тогава не знаех, че това е лорд Гласмийд. Но го видях как коленичи и разтърси чичо, за да види дали е още жив. Но той не беше. — Джейми поклати глава печално. Мистър О'Кийф наистина го беше убил.

Тази нощ Ларк плака горчиво. На зазоряване тя бе изтощена, почти смазана от душевна болка. Главата я болеше мълчаливи мисли за собственото ѝ предателство. Каква окаяна неверница бе! Като някакъв самозван съдия тя бе стояла в килията на Кристофър и го бе обвинявала него, предания лекар, любящия съпруг, в убийство. Как не бе могла да усети, истината? Как можа да повярва, че тези хубави нежни ръце са способни безмилостно да отнемат живота на невинен човек, когато те се бяха грижили за много други хора и бяха обичали тялото ѝ така нежно?

Дори и готовите обяснения за обичайната потайност на графа не можеха да я успокоят или да смекчат безмилостните ѝ самообвинения. И най-лошото от всичко бе, че след няколко часа Кристофър щеше да бъде съден и осъден в Дъблинската крепост. Във всички случаи, ако човек вярва на вестниците, той нямаше да избегне бесилката.

А какво щеше да стане с истинския убиец?

През цялата нощ Ларк държеше вратата здраво заключена, защото се страхуваше той да не влезе и да изпълни безскрупулните си намерения. Тя се чудеше дали той възнамерява да я убие, при положение, че я бе преследвал непрекъснато.

На разсъмване стана и се облече механично, като отказа помощта на Гриндъл. Избра рокля с цвят на изумруд — изумруд, символ на надеждата за Ирландия. Тя се молеше Кристофър да може да я види с нея на процеса. След като той трябваше да умре за Ирландия, това щеше да бъде малкото, което можеше да направи за него, единственият знак, който можеше да измисли, за да покаже подкрепата си.

Съзнанието ѝ отблъскваше мисълта за неговата смърт, обречеността и празнотата, които щяха да я заобикалят, след като той напуснеше този свят. Едва сега започваше да разбира колко много бе рискувал той, като я прие в дома си, като се бе грижил за нея, бе я

защитил... и я бе обичал. Бе рискувал още повече, като я направи своя съпруга.

А тя какво бе сторила за него?

Загледа се в елегантния си образ в огледалото, забелязвайки в сребърното отражение богатата мебелировка зад себе си. По някаква невероятна ирония съвсем законно бе станала част от всичко това. Чрез венчавката си с граф Гласмийд сега тя принадлежеше на тази охолна къща на улица „Хенриета“ — поне в един смисъл. И тя бе странно горда, не заслепена от титлата или богатството, а горда, че е имала любовта на Кристофър. Безсъвестна ли бе тази гордост? Дали не предаваше себе си или Върджил, или на сънародниците си католици чрез нея?

Не знаеше. Но независимо от женитбата си с аристократ и от придобиването на нова самоличност, дълбоко в сърцето си тя все още бе дъщеря на ратай и винаги щеше да бъде. Тя не бе забравила хората от миналото си, нито събиращите се френски войски... нито агента при Феъри Торн. Те никога не напускаха мислите ѝ и графиня или не тя нямаше да се отдели от техните редици.

Малко по-късно, докато изкачваше великолепните стълби, един слуга се приближи и отвори инкрустираната предна врата. Дори в силната си тъга тя почти се усмихна, чудейки се какви мисли се въртят в главата на този човек, облечен в богато украсена със злато униформа и напудрена перука.

Ето я селянката любовница на лорд Гласмийд, издокарана като кукла, която нахално използва къщата, докато господарят е в затвора, сякаш има право на това.

Какво ли щеше да си мисли той, ако знаеше истината?

Навън, за нейно учудване, каретата я чакаше, както и предния ден. Себастиан не се виждаше никъде тази сутрин, в която брат му щеше да бъде изправен пред съда, но тя бе сигурна, че движенията ѝ се следят внимателно.

Не би позволила любопитните очи на тези мъже да я следят днес при никакви обстоятелства. Но какво можеше да направи? Едва ли можеше да ги отпрати и после да повика наета карета, без да предизвика подозрение. Така или иначе някой щеше да се мъкне след нея и после да предаде информацията на Себастиан срещу възнаграждение.

С бавна отмерена стъпка тя продължи напред и седна величествено в каретата, сякаш се наслаждаваше на удобствата ѝ. Заповяда на непроницаемия кочияш да я закара до улица „Кейпъл“, като му даде името на една книжарница там, за която знаеше, че е близо Лотъри Хол.

Когато влезе в малкото задушно магазинче и видя раболепния продавач, тя дискретно запита дали има заден вход, като обясни шепнешком, че някакъв неприятен господин, от когото иска да се измъкне, ѝ додява.

С галантен поклон дребният чиновник я изпроводи през задната врата, като обеща героично да отклони тормозещия господин, ако той посмее да влезе в магазина.

След това тя си проправи път сред досадната, задушаваша тълпа, която се носеше към Лотъри Хол и най-накрая се добра до ярката, украсена в златно и зелено сграда с блещукащи полилеи. Ларк бе почти премазана в тълпата, защото множество обзалагачи се бореха за пространство, бутаха се и псуваха, някои от тях стискаха билети, купени с последните си монети, а други залагаха просто за да прогонят скуката.

Като си проправяше път през буйната тълпа, Ларк се промъкна до задния офис, където с благодарност видя Пийдър да седи зад бюрото си. Когато той погледна нагоре и я забеляза, на измъченото му младо лице се изписаха едновременно дълбоко облекчение и вълнение. Като постави пръст на устните си, той бързо мина зад нея и затвори вратата.

— Благодаря на Бога, че се появи! — каза той с остър шепот. Като я хвана за ръката, той я поведе извън обсега на прозорците от двете страни на вратата на офиса. В гласа му се усещаше вълнение:

— Имам новини. Френските войски са минали покрай британската морска блокада при пристанището в Брест!

Ларк въздъхна и склучи ръце.

— И — продължи Пийдър, кръглите му сиви очи бяха напрегнати — те трябва да акостират в залива Бантри вдругиден. Тридесет и пет кораба, които превозват дванадесет хилядна войска с генерал Хош начело, а самият Тоун ще бъде в първия кораб.

— Боже мой, Пийдър — каза Ларк, обзета от страхопочитание при тази важна информация. Въодушевлението ѝ помръкваше само от

мисълта за кръвопролитията и хаоса, които щяха да предхождат победата. — В такъв случай революцията е наблизно.

— Да, съвсем. Върджил каза, че трябва да информираш агента си колкото е възможно по-скоро. На свой ред той ще докладва право на Харви, за да може да се мобилизират войските по план. Има и други от организацията, които са получили, тази информация, но те са много малко. Както можеш да си представиш, съобщението за пристигането на войските се разпространява много внимателно. Не можем да позволим изтичане на информация. Разчитаме на изненадата, за да победим британската войска.

— Разбирам — отвърна тържествено Ларк. — Нещо друго?

— Не, освен че трябва особено много да се грижиш за себе си. — Като отметна глава назад, той се поколеба. — А очите ти?

Ларк се усмихна, макар че угълчетата на устата ѝ бяха напрегнати от тревожните мисли за съдбата на Кристофър и от великата новина, която току-що бе научила.

— Можеш да кажеш на Върджил, че нямам търпение да го видя отново.

Когато минута по-късно отново се появи на улица „Кейпъл“, Ларк се погрижи да се скрие добре, като се наведе с разтуптяно сърце зад двама високи господина, с шапки на главите. Тогава видя каретата на Кавано да се движи бавно по улицата. Явно бяха забелязали, че я няма в книжарницата и кочияшът бе започнал да я търси.

Като се стараше да не привлича вниманието им към себе си, тя се придвижи напред покрай група полупияни моряци, после забърза през улицата в облака прах след една карета, теглена от шест коня. След като измина две преки, избягвайки клекналите ваксаджии и препиращи се купувачи, тя спря, като се оглеждаше из ъглите за превозно средство. Можеше да махне на всяка открита носилка или кабриолет, но ѝ трябваше закрыта кола, за да се скрие, затова отстъпи назад в сянката на близката сграда и изчака, докато не забележа една карета да се задава по улицата. Тогава изскочи от прикритието си и извика на кочияша, като пренебрегна любопитния му поглед — пътничката му щеше да пътува без придружител.

— Закарайте ме до улица „Джеймс“! — задъхано заповяда Ларк.

Веднага след като кочияшът затвори разнебитената врата, тя се настани в ъгъла, спусна зацапаното покривало и измъкна

парфюмирана торбичка от подгъва на дрехата си. След като разкъса шева от едната страна, тя извади монета от ароматните дипли и я стисна здраво в ръката си. Това бе антична златна монета с изображение на ревящ лъв. Ларк ясно си припомни тъмната ръка, която ѝ я бе дала и неспокойно потри с пръст остарялата ѝ повърхност, осъзнавайки, че може би никога вече няма да види мистериозния агент от Феъри Торн след срещата им тази вечер.

Конете, които я возеха, сигурно бяха много стари, защото напредваха много бавно, сякаш пълзяха, и едва си проправяха път през движението и препятствията на всяко кръстовище. Ларк се напегна, ясно усещаше как времето тече. Оставаше само един час до процеса на Кристофър. Искаше ѝ се сама да се заема с управлението на конете и с камшика да ги накара да тръгнат по-бързо.

Най-накрая кочияшът спря пред сградата на Алабар, която бе доста незабележима постройка. Ларк слезе. Когато наближи входната врата, усети острата миризма на пушек, същия екзотичен мирис, който ѝ припомни последното ѝ посещение тук.

След като се увери, че наоколо няма лъскава, черна карета с герба на Кавано, тя се вмъкна вътре. Настройвайки все още непредсказуемото си зрение към неясната, мъглява светлина в магазина, тя успя да различи издраскания тъмнокафяв тезгях, заобиколен от мрачни полици, върху които бяха наредени цветни бутилки. За момент тя не забеляза никакви признаци на живот в наблъсканото с вещи помещение и почти се уплаши, че свързката на фантома агент няма да се появи.

Най-накрая иззад една извезана завеса се появи неясна фигура. Носеше тюрбан и бе с тъмна кожа.

Макар че Алабар не поздрави, Ларк се приближи към тезгяха и дискретно постави ръката си, облечена в ръкавица върху тъмното, изтъркано, полирано дърво. Монетата бе скрита в дланта ѝ.

Когато непроницаемият Алабар излезе напред от сянката, тя забеляза малка неразбираема татуировка на челото му. Бавно Ларк отдръпна ръката си, като остави монетата на тезгяха.

При вида ѝ по неподвижното лице на Алабар не трепна нито мускулче, после той я взе. Ларк си помисли, че я е скрил в палтото си по някакъв магически начин, защото когато той сплете пръсти върху тезгяха, само секунда по-късно монетата я нямаше.

— Имате съобщение? — попита той. Гласът му бе безизразен както винаги.

Тя погледна през рамо, за да се увери, че никой не се крие в сянката и кимна.

— Монетата е сигнал, че трябва да се срещнем веднага. Кажете ми да се срещнем тази вечер... и без провали.

При молбата ѝ някаква определена реакция накара очите на Алабар да замигат странно — сякаш беше неспокоен и дори оттревожен. Както и да е, каквото и да бе възмущението му, той предпочете да не го показва пред Ларк, а просто се поклони почтително в знак, че са приключили.

Смъртно обезпокоена, Ларк излезе от магазина и обеща на кочияша двойна цена, ако успее да я закара до Дъблинската крепост, преди да е ударил точният час. Той си спечели възнаграждението или по-скоро нещастните животни на впряга го заслужиха. Но това в крайна сметка не помогна много на Ларк.

Свирепите пазачи, които охраняваха крепостта, където лорд Гласмийд скоро щеше да научи съдбата си, просто отказаха да я пуснат да влезе.

24.

— Ваша светлост! Ваша светлост! — Ларк неистово разтърси крехките, облечени в кадифе рамене, които лежаха отпуснати на коженото кресло.

Редките сиви мигли трепнаха, разкривайки зачервените очи. Челото над тях бе бледо като яйце, дълбоко набраздено.

Като се поизправи в креслото, маркизът се прокашля, при което адамовата му ябълка рязко се раздвижи над поразхлабената му бяла яка на ризата.

— Хммм... какво има? Какво има, за бога? — Погледът му се спря на лицето на Ларк, а тя коленичи до него и неволно стисна старческите ръце.

— След четвърт час ще съдят сина ви! — каза тя припряно. — Забравили ли бяхте? Трябва да отидете, той ще ви търси с очи, ще има нужда от вас там. И, моля ви, вземете ме със себе си! Стражата няма да ме пусне сама!

За миг маркизът любопитно я погледна. Намръщи се замислено.

— Вярвате ли, че има ад? — рязко зададе той въпроса, който я шокира. — Тъкмо сънувах подобно място... ужасно, ужасно!

Стресната, Ларк го гледаше изпитателно и се молеше да не го е обхванал някой от онези пристъпи на неадекватност.

— Аз... не зная, но...

— Но какво мислиш ти? — заядливо настоя той.

Ако не успееше да убеди маркиза да тръгнат до няколко минути, щяха да пропуснат съдебния процес. А Кристофър трябваше да я види там, да знае, че тя го подкрепя с присъствието си.

— Вярвам, че душата е нещо неизменно — бързо отговори тя, като търсеше прости думи, за да обясни толкова сложно нещо. — Тя е вечна, всепобеждаваща.

— Това не е отговор на въпроса ми — заяви той с критично намръщена физиономия. — Вярваш ли, че когато делата на някои хора бъдат преценени от някое висше същество за недостойни — дори

порочни — наказанието за това е вечно страдание в някакъв подземен свят, някакъв ад от огън и сѳра?

— Вярвам в рая, ваша светлост! — без колебание отвърна Ларк. — На мен ми се струва, че всичко си има своята противоположност.

Той се облегна назад и я заразглежда, сякаш беше някаква логическа загадка, и веждите му се срещнаха, като че едва сега разбираше коя е тя.

— Моля ви, Ваша светлост! — замоли Ларк отново. — Кристофър не трябва да посрещне присъдата си сам, без собственият му баща да е някъде наблизо. Жестоко е.

— Да, жестоко е. Но аз го предупреждавах, нали? И въпреки това той ме опозори, опетни името на фамилията ни и това никога няма да се забрави. — Той поклати глава и се облегна пак в креслото. — Сега с нищо не мога да му помогна. Да отида сега няма смисъл. Той сам се докара до това положение, тъй като не зачиташе всичко онова, което аз смятам за правилно.

— Той все още е син, с когото можете да се гордеете! — натърти Ларк, забравила за всякакви граници. — Независимо от политическите си убеждения той заслужава подкрепата на баща си.

— Осмелявате се да ми противоречите, млада жено?

— Той е ваша плът и кръв — продължи Ларк. — Не можете да го изоставите. Майка му никога не би понесла това. Да бе жива, сега щеше да бъде при него в Дъблинската крепост, сигурна съм!

Последният аргумент ѝ бе дошъл съвсем спонтанно, сякаш мъртвото присъствие от стаята на горния етаж изведнъж се бе материализирало и ѝ бе прошепнало думите в ухото.

Попадна право в целта.

Ръцете на маркиза стиснаха облегалките на креслото. За миг той затвори избледнелите си полупрозрачни очи и промърмори.

— Един мъж не трябва да бъде свидетел на позора на сина си.

— Един син не трябва да бъде сам, когато произнасят смъртната му присъда.

Мигновена тишина последва забележката и Ларк затаи дъх.

Най-накрая маркизът изсумтя:

— Ами, в такъв случай, какво се бавите, по дяволите? Дайте ми бастуна.

Тя скочи и грабна бастуна, който бе подпрян до огнището.

— Не този! — Маркизът стана от креслото така, сякаш изведнъж бе почувствал някакъв прилив на сила. — Онзи със златната дръжка до вратата — там. Кълна се, че вече не знам какво става с този свят — оплака се той, докато пристъпваше тежко през прага с помощта на Ларк. — Една селска дъщеря, облечена в одежди на дама, да се осмелява да ми казва какво да правя!

Лорд Гласмийд щеше да бъде съден от благородници, негови равнопоставени. Но поради голямата публичност на случая и големия брой на благородните господа и дами, които желяеха да присъстват, процесът щеше да се проведе не в камарата на лордовете, а в по-обширната камара на общините. Ларк влезе във внушителната сграда, придружена от маркиза, и бе поразена от великолепието на гледката. Но още по-удивително бе множеството от стотици благородни зрители, настанени според социалното си положение. Долу в галерията беше простолудието, докато първите редове бяха заети от модни състоятелни дами, а специално отделение, облицовано в червена драперия, бе определено за благородните дами и техните дъщери.

— Няма да седна в онази задушна дупка — каза маркизът, когато един войник се опита да го отведе до специално сепаре. Уморен от изкачването, старецът изглеждаше тревожно блед и изтощен.

— Донеси ми стол! Ще седна тук, близо до пътеката, където има въздух.

Стражата се подчини и след това понечи да заведе Ларк към местата, определени за простолудието, но маркизът го спря, като му изръмжа:

— Тя ще остане до мен.

Като погледна одобрително Ларк и вероятно решавайки, че тя е любовница на лорда, младият войник кимна и отстъпи назад.

Ларк, на която стомахът ѝ се свиваше в ужас от предстоящото мъчение, което можеше да доведе до смъртна присъда за Кристофър, се напрегна напред и изпъна врата си, за да вижда над богато фризираните коси. Тя копнееше само да го зърне, искаше само един негов поглед, който щеше да улови присъствието ѝ, тъй като за нея бе много важно съпругът ѝ да осъзнае, че не е сам.

Обзета от тревога, Ларк обходи с широко отворени очи цялата сцена на представлението. Залата бе богато облицована и долу, под

нея, тя виждаше креслото на говорителя, така богато украсено, че да поеме високо уважавания гръб на Лорд Канцлера.

Изведнъж се разнесе шепот и всички зрители се наведоха напред, за да видят началото на церемонията. Във внушителна процесия се зададоха благородниците, според техните титли, всеки от тях с перука, облечен в церемониални одежди. Ларк неспокойно заразглежда осанките им — някои бяха набити и с месести лица, други с мършави тела и аскетични физиономии, а трети носеха отпечатъка на разпътния живот. Тези мъже щяха да решават съдбата на нейния любим, да решат дали той щеше да се прости с живота си заради държавна измяна. Със страх тя осъзна, че лицата им бяха строги и лишени от благосклонност.

Ужас вледени сърцето ѝ. Те един по един заеха местата си по най-тържествен начин. Канцлерът носеше бяла пръчка и я размахваше величествено, както крал би размахвал обкования си в скъпоценности скиптър. Следващото действащо лице бе главнокомандващият войската, който носеше герба на обвинения благородник, инкрустиран на лъскав щит. Най-накрая извикаха и обвиняемия. Настъпи тежка тишина. Ръката на Ларк тръгна към гърлото ѝ — изведнъж бе останала без въздух.

Той бе облечен в черно, което подчертаваше великолепната хубост, здравата му мускулатура и слабото му и високо телосложение. Макар че нещастията се бяха врязали покрай устните и очите му, лицето му все още не бе загубило благородното си изражение. Дори синините по страните му не можеха да намалят притегателната сила на неговата красота. Той се издигаше над всички останали и като че ли всички жени в залата издадоха по една замечтана въздишка. Някои попиваха замъглените си очи, сякаш падението на такъв поразителен мъж бе трагедия, която сериозно ги разстройваше.

„Икар“, помисли си Ларк... онзи бог от книжката с картинки на Джейми. Ясно си припомни бледите очертания на героя, който безпомощно пропадеше от сините небеса, докато великолепните му крила се топяха заради дръзкия му опит да достигне до слънцето...

С израз на спокойна надменност и с ледено предизвикателен поглед лорд Гласмийд зае мястото си зад главнокомандващия войската. После, в един ужасен миг, който Ларк никога нямаше да забрави, се появи един екземпляр с чудовищна черна секира, двупръстова светла

линия по протежение на коварното острие. Светлината се отрази в лъскавата стомана и заслепи хипнотизирани зрители.

Страховитият палач се настани на скамейката, отдясно на затворника, и в зловеща церемония вдигна секирата на нивото на врата на Кристофър, като направи демонстрация, че уж той се мъчи да отклони ужасното острие от осъдения.

Маркизът се наведе към Ларк и каза:

— Ако синът ми бъде признат за виновен, острието ще бъде обърнато към него... като символ на неизбежната му екзекуция.

Ларк застина в ужас. От този смразяващ спектакъл, съчетан с миризмата на многобройни потящи се тела и всевъзможни парфюми, на Ларк почти ѝ прилошаваше.

— Кристофър — промълви тя и неволно стана на крака, подтикната от отчаяние.

Макар че бе далеч назад, почти скрита зад къдравите перуки и цветни пера на шапки, нейното движение привлече вниманието на Кристофър и погледът му се спря на лицето ѝ. За миг очите им си проговориха и тя трябваше да овладее силното си желание да побегне напред и да извика името му. През тези кратки, мъчителни секунди тя горещо желаше те двамата сега да можеха да бъдат далеч отгук, далеч от политиката и войската, далеч от правосъдието, от сянката на смъртта. В същото време Ларк се опита да изрази любовта си към него, мъката и болката си.

Тя не знаеше дали той я разбира, тъй като, макар че погледът му бе ясен и проникателен, бе напълно неразгадаем.

Когато погледите им се разделиха, тя забеляза Себастиан О'Кийф, който тъкмо седнаше на едно място в претъпканата галерия. Черните му очи мигновено уловиха покрусеното ѝ лице и по лицето му премина бавна, зловна усмивка. Тя отвърна лице с отвращение, но смехът му достигна през спарения въздух до ушите ѝ.

Законните процедури започнаха с обвинението срещу младия граф, което бе прочетено на всеослушание с тържествена интонация. Бяха повикани свидетелите. Първият от тях, както с удивление забеляза Ларк, бе личният прислужник на Кристофър, О'Нийл. Неговите показания бяха унищожителни.

— Горкият ми син — промълви маркизът с треперещ глас и поклати глава. — Тези мерзавци... тръгнаха са като вълци срещу него.

Той стисна ръката на Ларк с отчаян жест.

Тя погледна замъглените му от мъка очи и повече от всякога я обсеби страхът. Единствено неговите крехки нокти, впиващи се в нежната ѝ кожа под ръкава я държаха в съзнание.

Ларк отново спря поглед на внушителната фигура на съпруга си. Острието все още заплашително се размахваше над главата му, но той оставаше безизразен пред своите равнопоставени, пред стотиците други дъблинчани, които гледаха като нетърпеливи лешояди. Ларк предполагаше, че много от тях са се представили за негови приятели и се чудеше колко струваше тяхното приятелство сега, накрая на дните му.

— Те непременно ще го екзекутират — каза маркизът, затваряйки за миг очи. — Ще го направят за назидание.

При това повторно пророчество кръвта заби в слепоочията на Ларк така силно, че тя вдигна ръце, за да заглуши бученето ѝ. Чудеше се дали ще ѝ позволят да види съпруга си, преди да го отведат на бесилката, дали ще им дадат и няколко минути насаме. Може би не. Може би тези единствени погледи разменени над морето от напудрени глави бяха последните.

В този момент, докато гласовете на прокурорите провлачено и монотонно четяха обвинението, Ларк бе обзета от внезапен импулс да се втурне към парапета на галерията, да вдигне ръце и на висок глас да оповести, че и тя е предателка на ирландското правителство и не помалко виновна от обвинения. С радост би се разменила с него, би се оставила да я обесят и обезглавят на мястото на Кристофър, вместо да го остави сам в това мъчение... и да остане сама след него.

Обземаше я отчаяние, като си помислеше, че тези надуты перуки могат да се разпореждат със съдбата на нейния любим, че имат правото да го лишат от живот. Кой бяха те, че да решават? Не бе ли неговата душа хиляди пъти по-ценна от всички правила и закони, които бяха създали хората? Генерали и крале прекарваха цял живот в заговори и убийства, за да запазят правителства, които, като им дойдеше времето, просто изчезваха от лицето на земята и за тях се споменаваха единствено в историческите хроники. Колко по-значителен бе един живот — живота на един син, на един съпруг. Нима той не бе свещен за ангелите и Господ, които бяха високо над глупавите диктати на човека?

Тя погледна отново към златната глава на Кристофър, обляна в бляскава светлина, същата светлина, която блестеше по секирата над нея. И в този момент в главата ѝ започна да се оформя една идея.

Мигновено появилата се мисъл така я замая, че на нея ѝ се стори, че кръглата зала се завърта около нея. В този момент тя осъзна, че спасението на любимия ѝ бе в нейните малки ръце. Трябваше да произнесе само няколко думи, в нечие ухо. Само няколко думи и край. Издадената информация щеше да спаси живота на Кристофър; да я задържи означаваше да го погуби.

Мъчеше я мисълта, че този, когото щеше да спаси, никога нямаше да приеме цената на своето освобождение. Ужасните последствия, каквито непременно щеше да има, я разколебаваха. Рано или късно щеше да плати тяхната цена — може би с живота си.

След като положи треперещата си ръка върху рамото на маркиза, тя се оттегли на пътеката и се наведе, за да каже нещо на пазача. Като кимна с безизразно лице, той тръгна и се върна след няколко минути, за да ѝ каже да го придружи.

След малко, следвайки униформения му гръб, тя се намери в някакъв двор. Бе сама върху каменна настилка, покрита с мъх, заобиколена от студените стени на Дъблинската крепост. Страховитото затворено пространство бе тихо и празно, обител на много призраци. Вятърът заплиташе в краката ѝ въртоп от листа и прах и тя сложи ръка на очите си да ги предпази.

— Доста зловеща картинка, а? — запита познат глас. — Секира, надвиснала над главата на клетия глупак.

Като свали ръка от очите си, Ларк погледна с омраза тъмното, лукаво лице на Себастиан О'Кийф. Въпреки че смяташе да извърши нещо, което щеше да погуби безброй човешки съдби, а нея да опозори — тя стоеше спокойна и решителна. Леденият вятър проникваше през полите на зелената рокля от кадифе, но тя и не трепна. Без увод тя му каза направо:

— Готова съм да ти дам информацията, която ти така безмилостно искаше да изкопчиш от мен.

О'Кийф вдигна вежда, заинтригуван, после се засмя със задоволство.

— Знаех си.

— Цената на сведенията, които ще ти дам, е животът на Кристофър.

Себастиан повдигна рамене.

— Дребна работа.

— Можеш ли да уредиш това?

За миг той я погледна изпитателно, сякаш преценяваше до каква степен тя бе откровена.

— Зависи. Знаеш ли датата и мястото?

Тя кимна.

Тогава той се усмихна, отхвърли глава назад и извика триумфално, гласът му отекна в грубите стени на крепостта.

— Боже мой! Нещата се нареждат идеално благодарение на твоето заслепение по скъпия ми брат. Не би станало толкова добре, дори и да го мислех така от самото начало. Възнамерявах да се ожена за теб, за да следя какво правиш, или да те убедя да ми доверяваш тайните си. Но това разрешение ме устройва много повече.

Ларк заговори рязко, тъй като не искаше да слуша повече.

— Кристофър не трябва да бъде екзекутиран, независимо от развоя на процеса. Ще настоявам за писмо от самия вицекрал с печат. Той трябва да гарантира и моя имунитет срещу преследване. Веднъж щом получа документа... — тя спря и стисна зъби, а после произнесе рискованите думи — ... ще ти кажа това, което искаш да знаеш.

Себастиан наведе глава на една страна.

— Смятам, че вицекралят ще се съгласи с тези условия. Но ти трябва да разбереш и моите условия. Ако сведенията ти се окажат погрешни, ако ме накараш да изглеждам като глупак... скъпо ще платиш.

— Сведенията няма да се окажат погрешни.

— Ще видим, ще видим. — Той я поведе навътре.

Ларк, на която и се гадеше от проведения разговор и от самодоволния вид на Себастиан. Бързо мина покрай него и последва стражата обратно до мястото си. Всеки нерв от тялото ѝ трепереше от току-що извършеното и тя се молеше да успее да стигне до мястото си, преди краката ѝ да са се подгънали под нейната тежест, преди бученето на кръвта ѝ в слепоочията да я е накарало да закрепчи. Като стигна, тя се отпусна, ръцете ѝ трепереха така бясно, че трябваше да ги притисне

здро̀во в ску̀та си. Затваря̀йки очи с бол̀ка, тя задѝша дъл̀бо̀ко, за да не припа̀дне на сто̀ла си.

В замя̀на на жѝвота на моя̀ съп̀руг аз поста̀вих в опа̀сност кау̀зата на ирланд̀ското бра̀тство.

Думите отѐкнаха в съ̀знанието ѝ̀ като неумо̀лимите гласо̀ве на хиля̀ди ирланд̀ци. Тя бѐ два пъ̀ти преда̀тел. Пър̀вона̀чално бѐ преда̀ла британ̀ското пра̀вителство, като сѐ бѐ отда̀ла на бунто̀вническа дей̀ност, а сѐга бѐ застра̀шила внима̀телно разра̀ботените пла̀нове на мно̀го про̀ницателни умо̀ве в Ирланд̀ия и Фран̀ция. Тя бѐ опозорѝла кау̀зата, бѐ пожертва̀ла досто̀йността сѝ и бѐ преда̀ла бра̀т си... и а̀гента, с ко̀гото сѐ бѐ срѐщала под прѝкритието на но̀щта.

Обзѐта от отча̀яние, тя объ̀рна очѝ към Кристо̀фър. Той сто̀еше безу̀частно, заслу̀шан в натрупва̀щите сѐ срѐщу него̀ улѝки така, ся̀каш не сѐ отна̀сяше за него̀; лицето̀ му не изра̀зявашѐ нито̀ огорчѐние, нито̀ — у̀кор към̀ тезѝ до̀верени ня̀ко̀га прия̀тели, които̀ сѐга съ̀деха дей̀ствията̀ му.

Часо̀вете сѐ нижѐха бав̀но едѝн след дру̀г — мъ̀чително и изто̀щава̀що. Нико̀й не помр̀ждвашѐ от заду̀шната га̀лерия, всѝчки ча̀каха с шѝро̀ко отворенѝ очѝ и зата̀ен дъ̀х оконча̀телната прѝсъ̀да. Маркѝзът не про̀думвашѐ дума̀. Дър̀жешѐ гла̀вата сѝ гор̀до вдиг̀ната, дорѝ ко̀гато му отпра̀вяха та̀йни по̀гледи, изп̀ълненѝ със̀ злора̀до задово̀лство зара̀ди това̀, че сѐ изва̀ждаха кирлѝвите му̀ ризѝ на пуб̀лично мя̀сто. Най-сѐтне, ко̀гато здра̀чът оба̀гри про̀зорцитѐ в сиво̀, свѝдетелствата̀ сѐ изчер̀паха и кан̀цлерът̀ тър̀жествено̀ по̀иска оконча̀телното̀ решѐние на съ̀да от бла̀городнѝци.

В зала̀та настъ̀пи пъл̀но мъ̀лчание. Всѐки нап̀рягашѐ слух̀ да не про̀пуснѐ дра̀матичнѝя мо̀мент. Съ̀рцето̀ на Лар̀к за̀би толкова̀ сил̀но, че тя̀ сѐ стра̀хувашѐ, че мо̀же да за̀губи съ̀знание. Инстѝнктѝвно по̀сегна̀ да стис̀не лѐденитѐ пръ̀сти на маркѝза. Студѐна и су̀ха, ръ̀ката от̀върна̀ сла̀бо на ней̀ния отча̀ян жѐст.

Под тях̀, едѝн по едѝн, според̀ ран̀га сѝ, перо̀вете започ̀наха да ста̀ват от мѐстата̀ си. Пър̀вият̀ пристъ̀пи към̀ кан̀цлера, положѝ тър̀жествено̀ ръ̀ка на съ̀рцето̀ сѝ и произ̀несе:

— Невѝнен, къл̀на сѐ в чѐстта̀ си!

Нао̀коло сѐ разнѐсо̀ха въздѝшки на удѝвление. Лар̀к сло̀жи ръ̀ка на гър̀лото̀ си, мисл̀ейки, чѐ не ѐ разбра̀ла пра̀вилно. Всѐ пак зала̀та забр̀ъмча̀ от шѐпота на гласо̀ве, които̀ пот̀вържда̀ваха̀ ней̀ната

изненада, после рязко затихнаха, когато вторият от перовете пристъпи към канцлера.

— Невинен, кълна се в честта си!

Ларк се изправи. Заля я чувство на триумф и неверие. Тя надничаше над главите на зашеметената публика, търсейки да улови погледа на Кристофър. Накрая успя да го зърне. Очакваше да види лицето му, обзето от изненада, а вместо това видя, че то е спокойно и непроницаемо, както бе и преди процеса.

След като и четвъртият пер потвърди решението на своите равнопоставени, Ларк се отпусна обратно в креслото си, замаяна от облекчение и същевременно объркана от неочаквания развои на събитията. Как бе успял Себастиан да уреди оправдателната присъда толкова бързо? Тя бе очаквала обвинителна присъда днес и отлагане на екзекуцията утре...

Насред развълнуваната глъчка, тя слабо дочу невярващия глас на маркиза.

— Не е възможно! Прекрасно е, но не е възможно...

След като последният благородник обяви лорд Гласмийд за невинен, канцлерът стана и със звучен глас каза:

— Мнението на съда на перовете на Ирландия е, че Кристофър Кавано е невинен по обвинението, предявено срещу него!

Той счупи на две белия жезъл, едно бързо движение и после слезе от подиума и се понесе навън от залата.

Цялата публика стана на крака. Врявата бе направо оглушителна. Ларк стана, за да види Кристофър, но тъкмо преди да успее да надникне между главите на хората, ръцете ѝ бяха хванати и съдията, който се бе въртял около нея по време на процеса, я издърпа назад.

Без да ѝ даде никакво обяснение, той я повлече настрани от маркиза, избутвайки я бързо по пътеката така грубо, че тя му се примоли да не я стиска толкова много. Без да ѝ обръща внимание, той я бутна в малко преддверие, където тя се препъна и като вдигна глава, видя Себастиан О'Кийф спокойно да седи до запалена камина.

Като я видя, лицето му грейна и той заповяда на стражата да изчака навън. Той се приближи към нея, спирайки изпитателен поглед на зачервеното ѝ лице и разрошена коса и се усмихна по-любезно.

— Така, доволна ли си, че любовникът ти ще си запази главата?

Тя спокойно издържа погледа му.

— Получи ли документа от вицекраля?

С небрежно движение той посочи към едно писалище, върху което лежеше навит пергамент.

Ларк прегледа съдържанието му и доволна от него, внимателно го нави и го пхна в джоба на полата си.

С черен огън в очите си Себастиан протегна ръка и погали Ларк, но бузата.

— А сега, скъпа моя, малката ми бунтарка... надявам се, че имаш какво да ми кажеш?

За миг Ларк сякаш бе лишена от способността си да говори и сякаш предателските думи, които щяха да обрекат усилията на цяла армия, мечтите на една нация, не можеха да се изрекат от нейните уста.

Себастиан свирепо я сграбчи за врата и започна да я души. После извади нож от жилетката на костюма си и го опря под брадичката ѝ.

— Кажи ми, да те вземат дяволите! Кажи ми кога и къде ще акостираат французите! Ако не ми кажеш, кълна се ще ти прережа гърлото. А и любовникът ти — добави той и пусна капка кръв с върха на оръжието си — ... той все още не е въвн от Дъблинската крепост, да знаеш. Може да бъде и ще бъде задържан там, в случай че ти не спазиш обещанието си към мен.

Ларк преглътна и отново усети острието на ножа как се забива и кръвта ѝ потича към кадифената ѝ яка. Не, болката я тревожеше. Можеше да понесе много повече. Наистина, само Кристофър да можеше да бъде далеч и в безопасност, тя можеше да остави негодникът да пролее кръвта ѝ, преди да е произнесла предателските думи.

Тя затвори очи и се помоли за прошка.

— Бантри Бейу — вдругиден.

Думите излязоха на няколко накъсани, сподавени дихания.

О'Кийф я пусна. После той извика победоносно, вдигна юмрук и го размаха няколко пъти.

— Ще кажа новината на това копеле, на този покварен кучи син преди всеки друг! Ще натъпча информацията в противното му гърло и ще чакам да се задави!

Нервите ѝ се опънаха до скъсване и Ларк поиска да избяга далеч от този злорад безумец, да намери Кристофър преди той да е напуснал крепостта. Като се дръпна назад, тя каза:

— Сега, когато приключихме с нашата работа, ти желая сбогом. Себастиан мигновено се обърна към нея със зачервено лице и с нова коварна усмивка.

— О, не, не, наивната ми глупачка. Няма да те пусна да си вървиш... поне не сега.

— Какво искаш да кажеш? — запита тя. Той повдигна вежди.

— Все още не съм сигурен дали не си ме изиграла. В края на краищата, аз се потрудох доста, за да изпълня моята част от уговорката. Надявам се, че не смяташ, че просто ще те оставя да си отидеш. Освен това ти веднага ще изтичаш при твоя агент и ще му кажеш, че заговорът е провален и бунтовниците ще се откажат. И в двата случая аз ще изглеждам кръгъл глупак.

Втрещена в блестящите му очи и осъзнавайки неговата непреклонност, Ларк се втурна към вратата, но преди да бе направила и две крачки, той я хвана за ръката. Като я изви около своята, той я върна обратно близо до гърдите си.

— Ще те отведат в Килмейнхъм, скъпа моя, и там ще те задържат, докато това, което ми каза, се случи — каза той с ледена усмивка.

О'Кийф отвори вратата и изръмжа на пазача. Освободи Ларк едва когато другият мъж здраво хвана ръцете ѝ. Блъснаха я в друга стая и тя, макар че се бореше да се освободи, не можеше да избяга от стража. Той я бутна на пода и ѝ сложи белезници и когато тя се изплю в лицето му, той я удари през устата. Замаяна, тя схвана само, че я избутват навън в малък, тъмен заден двор, където ги чакаше войник на кон. В ръцете си той държеше поводите на други два жребеца.

Ларк бе метната безцеремонно на седлото на единия и тя извика от болка, когато тежките белезници се врязаха в кожата ѝ. Устната, която пазачът бе ударил, пулсираше от болка, а острият студ на мразовитата зима я пронизваше. На всичко отгоре заваля мокър сняг.

— Дий!

Ларк и нейните пазачи напуснаха крепостта. След тях се вдигна снежна вихрушка. Когато те рязко завиха надясно, тя почти щеше да падне от седлото, тъй като не можеше да балансира заради белезниците, които я стягаха, а и стрепената бяха прекалено дълги за нея.

Стражата си проправи път през множеството елегантни карети, които напускаха мястото. Навсякъде около тях кочияши се ругаеха един друг, забиваха камшиците си в бедрата на уплашените животни и ревяха заповеди. Фенерите, поставени на екипажите, образуваха неправилна линия от кехлибарена светлина по протежението на тясната алея и Ларк напразно затърси с поглед каретата на маркиза, като мислеше да го извика на помощ. Чудеше се дали изобщо ще уведомят Кристофър за нейното местоположение. Колко лесно можеха да я затворят в Килмейнхъм и след това да я забравят — една от многото безименни души, които мизерстваха върху мръсната слама в онова проклето място.

Като потискаше паниката си, тя се ориентира в смътната светлина на уличните фенери; видя пред себе си църквата Света Катерина и разбра, че бяха завили по улица „Томас“.

От двете ѝ страни стражите се кикотеха на някакви си техни неприлични шеги. Групичка пешеходци, които приличаха на сенки в нощта, също ръкомахаха оживено и наблизко се чуваше подпяването на пиян млад мъж. Обзета от отчаяние. Ларк отвори уста да извика за помощ. Преди да си поеме въздух, обаче внезапна мощна експлозия разцепи въздуха.

Тя изпищя. Конете бяха не по-малко стреснати и се разбягаха на различни страни. Последва друга експлозия и после трета, а в дъното на улицата проблясваше пушечен огън, което още повече подплаши конете. На всички посоки се разхвърчаха стъкла и Ларк почувства как в лицето и ръцете ѝ се забиват малки парченца от тях. В опит да се защити, тя се наведе на гърба на побеснелия си кон, стискайки гривата му с окованите си ръце и здраво впивайки колена в бедрата му, осъзнавайки, че едно падане на осеяния със стъкло паваж щеше да бъде пагубно.

Отнякъде долитаха виковете на стражите, но наред тъмнината и суматохата не виждаше и следа от тях. Подивял и неуправляем, конят ѝ препусна нанякъде.

Ларк, която едновременно не можеше да повярва на късмета си и съзнаваше колко опасно можеше да бъде продължението на всичко това, се опита да овладее коня. Само с усилие на волята успяваше да запази равновесие. Тя все пак плъзна ръцете си надолу покрай коня да улови един от падналите поводи. Беше почти заслепена от развяващата

се грива на животното. Ларк омота поводата около пръстите си и успя да накара коня да завие в една от близките тъмни улички. Докато яздеше през тайните улици, заплетени като в лабиринт и водеше коня към най-тъмните от тях, тя започна да се усмихва.

В този момент тихо благославяше всички онези малки хулигани от Тринити Колидж, които имаха склонност да разбиват уличните фенери и така да хвърлят Дъблин в пълен мрак.

25.

След като успя да укроти тежко дишания кон, Ларк продължи по най-тъмните и криволичещи улички, и щом чуеше приближаващи копита, се шмугваше в алеи и дворове. Веднъж тя просто се измъкна като по чудо: чу едва на няколко метра от себе си как един от стражите ядосано разпитва някакъв закъснял минувач. Тя поведе коня си под един мост и се приведе ниско над шията му, като се молеше животното да не изпръхтя или потропа с копито.

Най-сетне, като се увери, че е успяла да се изплъзне, Ларк ускори ход и като отбягваше главните пътища, се отправи към забулената в мрак провинция извън Дъблин. В продължение на няколко мили тя яздеше през прогизналата земя и мътните локви, неумолимо пришпорвайки уморения кон. Скобите на белезниците ѝ жестоко се впиваха в китките ѝ, докато се опитваше да направлява поводите, а свирепите мокри пориви на вятъра едва не я събориха от седлото. Но тя трябваше да изпълни мисията си и нищо не можеше да я спре.

Вяха изминали няколко часа. Досега, в отчаяние си мислеше тя, Себастиан О'Кийф трябва да е свършил пъкленото си дело и вече да е подготвил капан за революционната кауза. Всичко, което можеше да направи, бе да признае грешката си и да се надява, че агентът от Феъри Торн ще спаси операцията от провал. С неговата помощ и преценка, може би, фаталният ход на събитията, който тя бе предизвикала, щеше да бъде спрял по някакъв начин.

Тя само се молеше той да е там.

Грохналият кон се препъваше по калната земя и едва намираще пътя дори и тогава, когато луната се прокрадваше, срамежливо флиртувайки с облаците и заливаше всичко с бледата си светлина. Независимо от зловещата обстановка наоколо, нощните шумове бяха успокоително познати и когато Ларк чу плисъка на морето, разбра, че вече е близо до целта.

Най-накрая в далечината различи очертанията на старо дърво, клоните, на което блестяха като сребро на фона на мрачното, обсипано

със звезди небе. Зад дървото профилът на скалата, издадена над морето, приличаше на грубо изсечената брадичка на някой великан, гневно втренчен в тъмната линия на хоризонта.

Тя се молеше мъжът да е там.

Конят едва вървеше през покритата с мъх земя и после през горичката от изсъхнали явори. Слизането ѝ от него се оказа доста трудно заради белезниците и тя просто се изтърси тежко от седлото върху земята. После с усилие се надигна и се затича към мястото на срещата, твърдо решена да разкаже за случилото се. Като погледна нагоре през кичурите мокра коса, залепнали по лицето ѝ, тя видя контурите на Феъри Торн и под клоните му... позната тъмна фигура.

Той сякаш се извисяваше над земята, сякаш повече от всякога бе част от дивата природа, но... о, колко разчиташе тя на него тази вечер! Забравила благоприличието, тя се затича към него, задъхана, а обувките ѝ затъваха в калта.

Той стоеше неподвижно, величествената му осанка не трепваше на побеснелия вятър, пелерината му се вееше около тялото и скритото му лице. Както винаги той внушаваше страхопочитание и Ларк позабави крачка. Трепереща и неспокойна тя го гледа няколко секунди и после, събрала кураж, пристъпи напред, за да се срещне с него.

— Французите вече плават към залива Бантри... те са дванадесет хиляди, пътуват с тридесет и пет кораба! Ще акостират утре... — Гласът и бе толкова накъсан, думите ѝ почти не се разбираха и тя трябваше да спре веднъж или два пъти, за да преглътне и тогава да продължи. — Но аз предадох всички ни! Няколко часа по-късно, за да спася живота на един човек, повторих съобщението на един човек на име Себастиан О'Кийф, английски шпионин.

Ларк се приближи смело и заговори с болезнена откровеност:

— Предайте ме на водачите на бунтовниците, ако искате, нека те да ме съдят, но сега трябва да вървите веднага да ги предупредите, че планът им е в опасност.

В продължение на няколко секунди агентът не помръдна, нито проговори. Вятърът около него виеше свирепо, а луната посребряваше пейзажа, но Ларк все още не можеше да види очите, които я гледаха толкова остро. Само усещаше погледа им като пробождания на сабя по лицето.

След това с бавен жест, агентът вдигна ръце и ги сложи върху шапката си. В този момент Ларк разбра, че върху тях няма ръкавици. Тя ги наблюдаваше как бавно, подчертано бавно свалят покритието от главата му. Светлината на луната падна право върху косата му, челото, носа, устата...

Светът се завъртя, загуби опорите си и Ларк се залюля, политайки назад.

Човекът до нея се пресегна и я притегли към себе си със силната си ръка.

— Не се плаши, приказна кралица. Аз не съм дух, а само обичайният сподвижник, с когото се срещаш под това дърво — макар че тази вечер за малко да те изпусна. Неудобно време за процес, нали?

Прекалено вцепенена, за да може да говори, Ларк просто го гледаше с отворена уста в продължение на няколко секунди. След това, успокоена от нежната му усмивка, тя се хвърли на гърдите му и го прегърна здраво, почти побъркана от облекчение. Тя се чудеше как порано не бе успяла да разбере, да почувства кой всъщност е бил той. После се зачуди дали все пак някъде дълбоко в себе си не е знаела винаги.

— О, Кристофър! Аз провалих и двама ни!

Той сграбчи ръката ѝ и я отдръпна от себе си, гласът му бе настойчив:

— Какво точно си направила? Каж ми.

Тя го погледна в лицето, което толкова обичаше, събирайки смелост.

— Получих съобщението рано днес от брат ми Върджил — мъжът, когото ти откри да се крие в стаята ми...

— Наистина ли? — меко попита Кристофър. — В такъв случай не съжалявам толкова много, че не му счупих носа. — Той свали палтото си и обгърна с него треперещите рамене на Ларк. — Продължавай.

— Бях сигурна, че ще те осъдят и обесят — продължи тя, трескаво опитвайки да го накара да разбере. — Ти самият бе толкова отчаян, когато те посетих в затвора. И вестниците непрекъснато пишеха за предстоящото обесване. Дори баща ти смяташе, че ще те признаят, за виновен. Аз се отчайвах все повече и повече. После ми хрумна, че имам власт да те откупя. Процесът бе вече започнал, когато

се срещнах със Себастиан. Знаех колко много подлецът искаше тази информация. Когато той ме убеди, че вицекралят ще се съгласи да размени живота ти за моето съобщение, аз...

Тя наведе глава, после я вдигна отново с неочаквано предизвикателно изражение.

— Предадох датата и мястото, където френските войски ще акостират, за да те спася. В замяна Себастиан ми даде документ от вицекраля, който гарантира отлагането на екзекуцията ти. Когато те признаха за невинен, разбрах, че не ме е изиграл.

Тя спря, за да си поеме дъх.

— Той плануваше да ме държи затворена в Килмейнхъм, докато френските войски дойдат. За щастие успях да избягам от стражите още по пътя.

— Ларк — каза тихо Кристофър. — В момента вицекралят не е в Дъблин. Замина вчера за провинцията.

Челюстта ѝ се отпусна.

— Но присъдата ти...

— Снощи говорих накратко с Лорд Канцлера и му припомних, че месеци наред лоялно съм давал информация на правителството за действията на революционерите.

При вида на зяпналата от изненада Ларк той обясни:

— Всичко това се правеше със знанието на Бошан Харви, разбира се. Давахме на канцлера верни, но непоследователни частични информационки, когато това бе удобно за целите ни. Независимо от доста необичайната ми благотворителна дейност, той мислеше, че съм верен на правителство заради титлата ми и заради доброто име на баща ми. Накрая след малко увещаване, той реши, че съм по-ценен жив, отколкото мъртъв. — Графът се усмихна тъжно. — Много зле преценява хората, нали?

Кристофър хвана брадичката ѝ.

— Боя се, че нищо не си направила с твоята сделка, любов моя — каза той сериозно. — Абсолютно нищо.

Ларк сведе поглед напълно засрамена и не можеше да намери думи, за да разкрие силата на разкаянието си.

— Оценявам жертвата ти, Ларк. Но никога не бих се съгласил на нея, дори и вече да бях на ешафода и да ме заплашваше острието на палача. Знаеш това, нали?

Тя кимна.

Като прекара ръка през косата си, Кристофър се замисли над съдбата им.

— Чудя се какво ли е направил Себастиан с информацията. Може би... — Той прекъсна и бързо извади пистолета си от колана.

Разтревожена. Ларк проследи погледа му, оглеждайки мрачния пейзаж. От хълма към тях приближаваше самотна фигура, тъмните ѝ форми се сливаха толкова пълно с мрака, че само най-остро зрение можеше да я забележи. Уплашена, тя погледна към Кристофър, но той стоеше почти отпуснат, докато чакаше посетителят да се присъедини към тях.

— Знаех си, че ще ви намеря и двамата тук — каза О'Кийф, когато се приближи достатъчно. — Поне ме улеснявате.

— Правя всичко, което мога, за да си доволен, Себастиан — отвърна саркастично Кристофър, докато свалеше пистолета.

— Тези твои усилия винаги са ти стрували твърде малко. Пари и влияние тук-там, за да се облекчи гузната съвест... Какво е това в сравнение с нещата, които ти ми отне?

Като гледаше към лицето, ту на единия, ту на другия, Ларк се чудеше дали Кристофър няма сега да разкрие истината на този огорчен, заблуден млад мъж, да му каже, че не е имал никакво потекло, нито наследство.

Той не го стори, а вместо това попита:

— На кого си казал за пристигането на французите, Себастиан?

— След като ме питаш, ще ти кажа: веднага предадох информацията на един господин от приближените на вицекраля — каза О'Кийф, преди да погледне към Ларк. — За нещастие малката червенокоса революционерка е успяла да се измъкне. Не се и съмнявах, че ще дотича право тук. От известно време знам за тези срещи — ще се удивите, ако научите броя на информаторите сред редиците на тъй нареченото ви братство. Разбира се, щях да си спестя много неприятности, ако целта ви ми бе по-ясна през последната среща. Но както винаги, скъпи братко, ти се оказва трудно препятствие.

— А може би ти просто си неспособен да се пребориш с мен?

Тази обида явно възбуди гнева на Себастиан. Бавно, без да отмества очи от пистолета на Кристофър, той плъзна ръка под пелерината си и измъкна оръжието си. С ужас Ларк отстъпи извън

обхвата на куршумите, гледайки уплашено как Себастиан вдига пистолета си и се прицелва в гърдите на Кристофър.

— Разбираш, че не мога да позволя нито ти, нито госпожица Балинтър да си тръгнете отгук тази нощ — каза той. — До сутринта ще сте съобщили какво се случило, революционният план ще бъде унищожен и набързо ще се разработи нов. А аз ще спечеля много от разкриването на този заговор. Всъщност по този начин ще спечеля богатството си. И няма да позволя всичко да пропадне... при никакви обстоятелства.

— Ти и аз си имаме лични сметки за уреждане, Себастиан — подхвана Кристофър. — Явно е дошло времето да ги уредим.

— Да, наистина. И ще се насладя на това, защото винаги съм те презирал. Презирах те за това, което си, за това, което имаш, за това, което си откраднал от мен.

— Сигурно трябва да съм поласкан от силата на чувствата ти — каза Кристофър. После в опит да поуспокои нещата, добави: — Твоята злопаметност трае вече цял живот, Себастиан. Може би е време да я забравиш, преди да се е случило някое нещастие.

— Не, прекалено много съм свикнал с нея. Но ще те оставя, може би, да се помъчиш над една възможност, преди да започнем уреждането на сметките си. — Тонът му стана небрежен. — Господинът, на когото казах за пристигането на френските войски, бе доста напреднал с чашките тази вечер. Откровено казано, чудя се дали кучият му син бе достатъчно трезв, за да разбере какво му казвам и да го предаде. Най-вероятно тайната ви просто е попаднала на глухи уши и си е останала там — той размаха пистолета си. — Да си остане между нас. Ако това е вярно, ще трябва да ме убиеш, скъпи братко, за да осигуриш победата на каузата си. Кой ще умре тук тази нощ?

Себастиан заплашително размаха пистолета си в посока към Ларк.

— Как ще се почувстваш, Крис, ако ти отнема жената, която цениш най-много, така както ти ми отне моята майка?

Когато Себастиан взе на мушка Ларк, Кристофър се прицели право в сърцето на брат си. Тъмният мъж отново се засмя.

— Не, Крис, както казах и преди, ти нямаш куража да ме убиеш. Слабостта, която винаги си имал към мен, ще спре пръста ти да не натисне спусъка.

— Не ме подценявай, Себастиан. Нарекох те мой брат сякаш наистина бе роден като мой брат, търпях омразата ти от детинство. Но тази вечер ти изчерпа търпението ми.

— Тогава излиза, че сме стигнали до края на едни отношения, които не са ни донесли нищо друго, освен мъка. Съревновавахме се във всички области през тези години, нали? И ти винаги си бил победителят. Но все още не сме пробвали играта на нерви. Да опитаме ли сега?

— Недей, Себастиан! — извика Кристофър, пистолетът му бе решително и твърдо насочен. — За бога, недей!

В тази парализираща секунда Ларк гледаше сцената сякаш отстрани. Призрачният пейзаж, стенещият Феъри Торн и двамата разярени мъже сигурно бяха част от някой ужасен кошмар, от който щеше скоро да се събуди. Но все пак тя виждаше прекалено ясно блясъка на метала от пистолета, насочен към нея и от пистолета в ръката на Кристофър.

Подтикната от инстинкта, тя се хвърли на земята, притискайки се към студената, мокра почва. Падането ѝ траеше сякаш цяла вечност. Едновременно с това с крайчеца на окоото си тя видя два проблясъка от изстрели — единият бе с частици от секундата по-късно от другия. Гръмове, които ги съпровождаха, бяха достатъчни да я накарат да закрепши.

Когато се осмели да погледне нагоре, видя, че единият мъж лежи проснат на земята.

Вятърът разпръсваше дима от пистолета на Кристофър и за един миг той застана неподвижен като някоя древна каменна статуя на войник, издълбана от скала. Най-накрая, без да откъсва очите си от тялото, той сведе ръката си, така че пистолетът му сочеше към змийообразните корени на Феъри Торн.

Като трепереше от шока, Ларк го наблюдаваше как отива до брат си, коленичи от едната му страна и докосва шията му. Той произнесе някаква дума, която тя не можа да разбере и погледна нагоре към небето. Красивите му черти бяха изкривени от мъка. После сведе глава и сложи ръка на очите си.

Около него вятърът бе спрял да вие, за да поплаче, а луната отново се бе покрила с облаци. И сигурно, помисли си Ларк.

Ирландските феи, ако гледаха от замръзналите клони, щяха да поклатят глава при вида на човешката глупост.

26.

Те пътуваха през суровата и студена нощ. Кристофър водеше коня си, на който бе положил тялото на брат си. Не говореше. Ларк наблюдаваше очертанията на силните му рамене, открити на студения дъжд — той ѝ бе дал пелерината си. Знаеше, че сигурно е полупремръзнал и преди малко се бе опитала да свали палтото на Себастиан, но Кристофър я спря с една рязка дума.

След това тя изобщо не се опита да заговори мъжа си, остави го да изстрада скръбта си.

— Ще те заведа при преподобния Кени — съобщи ѝ той малко по-късно, докато конете внимателно намираха пътя си в тъмнината. — По-добре да не те оставям в имението или някъде другаде, където можеш да бъдеш открита. Ако човекът, на когото Себастиан е предал информацията, е бил толкова трезвен, че да може да разсъждава, хората му сигурно те търсят дори и сега. Когато пристигнем, ще изпратя прислужника на преподобния Кени със съобщение до Бошан Харви, в което ще обясня всичко, което се случи тази вечер.

След това той отново замълча и продължи да върви през неприятната мочурлива местност.

Когато пристигнаха в скромната каменна къща на преподобния Кени, Кристофър намери инструмент, с който да освободи Ларк от белезниците и бързо почисти раните ѝ. Вършеше всичко някак отчуждено. Икономката учтиво предложи да приготви тялото, Но Кристофър отказа, като я помоли само да му даде някои необходими неща, за да може да се справи сам.

За момент Ларк се поколеба на прага на малката всекидневна, като го наблюдаваше мълчаливо, без да знае какво да каже или да направи и отклони предложението на икономката да я заведе до спалнята за гости. Кристофър не ѝ каза нищо, нито ѝ показа с някакъв знак, че забелязва присъствието ѝ. С отчаяние в погледа тя гледеше как внимателните ръце на Кристофър издърпват окървавената риза от

тялото на Себастиан и я заменят с една от чистите ризи на преподобния Кени.

Когато той и свещеникът заговориха с ниски гласове за уреждането на погребението, Ларк се отправи към спалнята. Краят на изцапаната ѝ с кал рокля се влачеше като зелено знаме, пленено и разкъсано в бой. Тъй като бе прекалено изтощена, тя свали само обувките си и легна на леглото, без да отметне бялата покривка и без да усеща мократа си коса и чорапите си.

Загледана втренчено в ниския таван, върху който огънят от камината рисуваше най-различни фигури, тя въздъхна. Тежестта на угризенията я мъчеше също толкова, колкото и тежестта, легнала на сърцето ѝ. Каква катастрофа бе докарала. Никого не бе пощадила — нито Кристофър, нито Върджил, нито Джером. Дори Себастиан, който я бе измамил, лежеше мъртъв. А за френските войски, които в момента плаваха към залива Бантри, ѝ бе тежко дори да помисли. Страхуваше се, че човекът, на когото Себастиан бе предал информацията, вече събира английската армия в същия залив. Колко ли хора щяха да загинат заради нейното предателство?

И дали Кристофър щеше да ѝ прости някога?

Вратата се отвори и затвори толкова тихо, че Ларк едва чу тракването. Мъжът ѝ влезе в стаята, стъпките му се заглушаваха от килима, а движенията му бяха съвсем безшумни. Тя следеше всичките му действия с широко отворени, отчаяни очи, наблюдаваше го как сваля пистолета от колана си и го оставя на един стол.

„Заради мен той трябваше да си послужи с това смъртоносно оръжие тази нощ... заради мен той уби брат си...“

Ларк бавно се надигна и седна. Скромната стая сякаш стана потясна от присъствието на мъжа ѝ и сякаш още повече подчертаваше мълчанието. Като съблече черното сако и жилетка, с които бе облечен на процеса, графът отиде до умивалника и се наведе да измие лицето си. Ларк забеляза кафяво-червени петна по ръкавите и маншетите. Кръвта на Себастиан.

Тя свали крака от леглото и стана. Много искаше да каже нещо, каквото и да е, само да наруши ужасното мълчание, но не намираше думи да изрази дълбоката си скръб.

След като плисна още веднъж лицето си с вода, Кристофър нави ръкавите си и старателно изми ръце, после взе чиста кърпа и се

подсуши. На слепоочията косата му остана леко мокра. След като свърши, отиде до прозореца, за да закрепил рамката му по-добре, защото бе леко напукана и пропускаше свирещия вятър в стаята. Пламъкът на свещите замря неподвижно, насочен нагоре.

— Остава само около час до разсъмване — каза Кристофър, загледан през прозореца, гласът му беше напрегнат. — Тогава трябва да потегля, за да видя какви поразии е причинило предателството на Себастиан. Ако тайната наистина е разкрита, английските войски ще се съберат до един час в залива Бантри и в Корк. Прислужникът на преподобния Кени е вече на път със съобщение за Харви. Ще трябва да поема командването на моя полк веднага щом пристигна в Дъблин.

Той отново замълча със замислено изражение на лицето, загледан към хоризонта, който съвсем скоро щеше да се обagri в червено. Ларк бе сигурна, че знае точно какви мисли минават през главата му. По здраво стиснатата челюст и по мрачните бръчки на лицето му тя можеше да отгатне, че той страда не само заради провала на плана, а и заради смъртта на брат си, когото бе убил със собствените си ръце. Това, че деянието си имаше оправдание, нямаше никакво значение за него. Независимо че бяха много различни, независимо от омразата, породена от едно невинно действие в детството, Кристофър обичаше циганчето и загубата му щеше да е трудно преодолима.

Тъй като вече не издържаше на напрежението между тях, Ларк тръгна към мъжа си. Като се спря на една крачка зад него, тя се опита да каже нещо, но думите не идваха. Тя осъзна, че се страхува силната, но често наранявана любов, която ги свързваше, също да не е станала жертва на трагедията от тази нощ, да не би да е погубена от грешките ѝ.

Като не можеше да чака нито секунда повече, силно измъчвана от любов и мъка и неспособна да говори, Ларк протегна ръце и обгърна кръста на мъжа си с треперещи ръце. С отчаяние тя сведе глава към гърба му и прошепна:

— Зная, че тази нощ ти изпитваш ужасни угризения, Кристофър, но моите са още по-ужасни, повярвай ми...

В първия момент той не каза нищо, но тя усети как гърдите му се повдигат и мускулите на корема му се стягат. След това той пое пръстите ѝ и ги обгърна и те размениха мисли, които бяха в такава хармония, че нямаше нужда да бъдат изричани на глас.

Докато гледаха как зората обагря далечната точка, в която морето и небето се срещат, Кристофър стисна ръката на Ларк. После се обърна с лице към нея. Дълго време той и тя настойчиво се гледаха в очите. След това Кристофър я притегли към себе си и здраво я прегърна. После се наведе и докосна устните ѝ.

В следващия миг я целуваше ненаситно, впивайки устни в нейните, едва поемайки си дъх. Ръцете му разпуснаха косата ѝ, след това започнаха да гаят тялото ѝ от бедрата до раменете. Като притискаше гърба ѝ, той изви тялото ѝ назад, прилепи бедрата си до нейните, зацелува шията ѝ, докато тя не затрепери от също толкова силно желание. С трескава бързина Ларк отговаряше на целувките му, ръцете ѝ бурно обгръщаха силното му мъжко тяло.

Не трябваше да има никакво бавене, и двамата бяха нетърпеливи да се слоят отново. Той я желаше бурно, неудържимо. Като я положи на земята, подкрепяйки я с една ръка, Кристофър нямаше търпение да изчака пълното разсъбличане, искаше я незабавно — нея и освобождението, която тя можеше да му даде, блаженството на забравата, което да намали силата на болката му.

Искаше тя да разбере, че егоистичното ѝ, но не добре обмислено действие не бе намалило в никаква степен чувствата му към нея. Бързо и решително той щеше да заличи натрупаното напрежение между тях, да опрости грешката ѝ, защото знаеше колко разрушителна може да бъде вината. Той дълго бе живял с нея и щеше да направи всичко възможно тази разяждаща мъка да не сполети Ларк.

След като свали панталоните си, той впи устни в нейните, като шепнеше отново и отново името ѝ, като ѝ повтаряше, че я обича. Неговата кулминация я разтърси, така разтърси и двамата, че блаженството, което настъпи след това, бе още по-божествено.

Малко по-късно Кристофър се облегна на един стол и притегли Ларк между коленете си, гърба ѝ се отпусна на силните му гърди. Постава ръката ѝ на коляното си и нежно разтри кокалчетата ѝ.

— Има неща, за които трябва да поговорим — каза той тихо. — Неща, които може би трябваше да ти кажа доста по-рано, но... — той поклати глава и се отпусна назад. — Чувствах, че с нещо съм задължен на Себастиан, винаги съм го чувствал. Трудно е да се отървеш от това чувство дори ако знаеш, че е разумно да го сториш.

— Кристофър...

Но той я прекъсна, като стисна ръката ѝ.

— Не, Ларк. Остави ме да говоря за това. Ще започна, като ти разкажа за мотивите на Себастиан. Той подозираше чичо ти в конспиративна дейност, предполагаше, че разпространява съобщенията на революционерите. Първоначалното му намерение е било да се сприятели с вас, да спечели доверието ви, като се представи за безобиден, сантиментален провинциалист. Разбрах за плана му само защото той се изпусна в един от по-разгорещените ни разговори. За нещастие доста късно осъзнах значението на този план и макар и да яздох адски бързо към колибата ви в нощта на смъртта на Джером, когато пристигнах, открих, че Себастиан е бил там преди мен. Очевидно той не е успял да измъкне информацията, която е искал от Джером, затова се разярил и го е убил в борбата. — Кристофър замълча.

— Когато открих чичо ти мъртъв, можех да обвиня Себастиан, разбира се, да го изправя пред съда, за да го съдят за убийство. Но се страхувах от въпроси, които могат да бъдат повдигнати по отношение на връзките ни с Независимите Ирландци.

Той бавно докосна пръстена, който бе сложил на ръката на Ларк, когато се венчаха, и поглади скъпоценния камък.

— Но най-вече открих, че не мога да обрека брат си на обесване. — Кристофър преглътна. — И все пак тази нощ...

Думите му пресекнаха, докато се бореше с вълнението си при спомена за трагедията под Феъри Торн. Ларк нежно притегли главата му към себе си. Тя добре разбираше болката му, оценяваше жертвите, които той бе направил за нея и за каузата, в която те вярваха.

— Колкото до пожара — продължи той след миг, — предполагам, че го е подпалил просто за да те държи настрана от колибата достатъчно дълго време, за да може да изрови документите, които според него си скрила там.

— Ти бе този, който ме спаси — прошепна тя, стискайки ръката му толкова силно, сякаш искаше да го задържи завинаги. — Винаги си бил моят спасител...

Вместо отговор той наведе глава към нея и допря буза до косата ѝ.

— Ти също ме спаси, макар и от други демони.

Седяха мълчаливи пред надвисналата мъчителна раздяла. Кристофър поде:

— Макар че се опитвах да те предпазя от непредсказуемия нрав на Себастиан и от неговите по-специални... намерения, сега, като си мисля, не вярвам някога да е искал да ти навреди. Ти беше прекалено ценна, защото знаеше информацията, от която той имаше нужда. А и... мисля, че той бе истински привързан към теб. Толкова, колкото не е бил към никоя друга преди.

Ларк с тъга си припомни отчаяните думи на Себастиан. „Луд съм по теб, Ларк... Никога досега не ми се е искало да си предложи името, живота на някоя жена... Наистина, никого не съм обичал така досега.“

— Този, който искаше да премахне от пътя си, бях аз — продължи Кристофър. — Защото стоях между него и това, което искаше... — Той се усмихна мрачно. — Или каквото си мислеше, че иска.

— И въпреки това ти никога не му каза какво си научил за неговия истински произход от писмото на скуайъра.

— Да му кажа, че е копеле на някакъв циганин? Още повече щеше да ме намрази. Освен това може би той е имал нужда от нещо, в което да вярва... както всички нас, нали?

Те помълчаха няколко минути. Ларк сложи ръка на бедрото му, галейки го разсеяно и интимно. После, с наведена глава, тя промълви:

— Не зная как да ти го кажа, но... аз много съжалявам, че те обвиних за смъртта на чичо ми...

Той сложи пръсти на устните ѝ:

— Не говори повече за това. Аз ти простих още в момента, в който ме обвини. — После той вдигна глава към прозореца. — Имаме съвсем малко време...

Ларк отново се облегна на гърдите му, отметна глава и погледна в дълбоките очи на съпруга си, подканвайки го да се наведе към нея и отново да долепи устните си до нейните, да я целуне с цялата разкъсваща всеотдайност на един мъж, който заминава на война.

— Страхувам се за теб, Кристофър — каза тя секунда по-късно, докато устните им все още се докосваха.

— Ако французите акостират, ще започне свирепа битка. Това ще сложи началото на дълга и кървава революция, която ще отнеме живота на много мъже.

— А ако французите не дойдат... тогава? Как ще продължим да живеем?

— Щом сме заедно, какво значение има, скъпа моя — меко я запита той. — Но със сигурност трябва да знаеш, че независимо от изхода на революцията, аз ще направя всичко възможно да запазя Килдеър за нас. Бих искал да видя старите зали пълни с деца. Какво ще кажеш за това? Дори и да се случи най-лошото, твоят френски е отличен, а и аз се оправям. Мисля, че и като изгнаници в Париж пак ще намерим своето щастие. Франция винаги ще има нужда от още един лекар, а и Върджил ще се радва да си наблизо. Ако любезно го помолиш, може би дори ще успее да преодолее ненавистта си към арогантния ти съпруг.

Независимо от опитите му да успокои страховете ѝ, Ларк отчаяно склучи ръце около врата му, знаейки, че в следващия момент той ще стане, ще облече редингота си, ще вземе пистолета си и ще излезе през вратата.

— Чувствам се така, сякаш стоим на ръба на пропаст — прошепна тя със свито гърло. — Имам чувството, че сме се изправили пред непозната и необятна тъмнина, пред едно несигурно бъдеще. Уплашена съм, скъпи мой, толкова съм уплашена...

Кристофър постави красивите си силни ръце върху раменете ѝ и ги притисна окуражително. След това ги свали и силно я прегърна.

— Вярно е, че бъдещето е несигурно — както нашето, така и на Ирландия. Но дори и да стоим на ръба на пропаст, любов моя, ние пак сме заедно. И независимо от развоя на историческите събития, аз ще бъда до теб.

Той я целуна по ухото с притворени очи. Шепнещият му глас поде наново със страстна убедителност.

— Няма да те изоставя.

ЕПИЛОГ

На двадесети и втори декември последните френски войски, които се бяха отправили към Британските острови, приближиха бреговете на Ирландия, готови да акостират. Но поради силен вятър и снежни виелици, половината от флотата се откъсна от челния кораб „Индомптабъл“, на който бе самият Улф Тоун. През следващия ден бурята така се разрасна, че адмиралът нареди да прережат въжетата, оставяйки зад себе си четиринадесет кораба. Екипажът и Тоун все още хранеха отчаяни надежди да акостират.

Но тези надежди не се изпълниха, защото на двадесет и седми декември бурята се превърна в ураган. Обречената на неуспех и понамаляла флота се отправи обратно към Франция с разбити надежди за победа, осуетени не от човешка намеса, а по повелята на самата Природа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.